

DragonLance

L E G E N D Á K

Margaret Weis - Tracy Hickman

Találkozás

Megjelent:

1. A múlt és jövő ura

Szukits Könyvkiadó
Szeged

A mű eredeti címe:
DRAGONLANCE TM Legends
Volume One
TIME OF THE TWINS
by Margaret Weis and Tracy Hickman
Copyright © 1986, 1997 TSR, Inc.
Cover Art © 1987 TSR, Inc.
All rights reserved.
Published by arrangement with TSR, Ltd.
120 Church End, Cherry Hinton
Cambridge CB1 3LB
ENGLAND

Borító:
Larry Elmore

Fordította:
Pollák Tamás és Szabó Mariann

Szaklektor:
Berényi Konrád, Csukonyi Zoltán

ISBN 963 9020 42 7

Exclusive rights for the Hungarian language edition licensed to Szukits Könyvkiadó.

Lektor: Szóts Katalin
Tördelőszerkesztés: ITBooks, Illés Tibor, T.: 62/416-345
Tipográfia, színre bontás: SzínVonal Repro Stúdió
Szerkesztő: Dobos Tamás
Felelős kiadó: Szukits László
Felelős szerkesztő: Hunyadi Csaba

Kemprint Kft.
Szeged

1. FEJEZET

Denubis lassú léptekkel vágott keresztül az istári Templom fénnel telt csarnokán. Gondolatai elkalandoztak, tekintetét a márványpadló bonyolult mintázatára függesztette. Ha valaki látta volna ilyen céltalanul, szórakozottan andalogni, azt hihette volna, hogy a pap fel sem fogja, hogy a Világmindenség szívében sétálgat. Ám Denubis sem érzéketlen nem volt e tény iránt, sem meg nem feledkezett róla. Nem is tehette volna, a Papkirály naponta emlékeztette rá, mikor reggeli imára hívta a híveket.

- Mi vagyunk a Világmindenség szíve - szokta hirdetni a Papkirály, azon a csodálatos, muzsikáló hangon, amittől az ember néha megfedkezett arról, hogy a szavakra figyeljen -, Istár, az Istenek szeretett városa a Teremtés középpontjában áll és mi, akik a város szívében élünk, épp ezért a Világmindenség szíve vagyunk. Ahogy a vér áramlik ki a szívből, hogy a test legkisebb zugába is táplálékot vigyen, úgy jut el a mi hitünk és tanításunk ebből a hatalmas templomból a közülünk legkisebbekhez és legjelentéktelenebbekhez is. Emlékezzetek erre, amikor napi teendőitek után jártok, ti, akik az Istenek nagyobb dicsőségére munkálkodtok. Mint ahogy a pókháló legvékonyabb szálának érintése is megrezgeti az egész hálót, hasonlóképpen a ti legkisebb cselekedetetek hatása is kiterjedhet egész Krynre.

Denubis megborzongott. Azt kívánta, bárcsak ne ezt a hasonlatot mondta volna a Papkirály. Utálta a pókokat. Igazság szerint minden rovt gyűlölt, amit persze soha nem vallott volna be, mert valóban büntudatot érzett emiatt. Hát nem azt tanították-e neki, hogy minden teremtményt szeretni kell - kivéve persze azokat, melyeket a Sötétség Királynője teremtett? Ezek alatt az ogárokat, goblinokat, trollakat és a többi gonosz fajt értették, de Denubis nem tudta, hogy pontosan mi is a helyzet a pókokkal. Meg akarta kérdezni, de tudta, hogy kérdése egy jó órányi filozófiai vitát indítana el a Tisztelendő Testvérek között, és egyszerűen úgy érezte, hogy nem ér ennyit az egész. Ezért - titokban - tovább gyűlölte a pókokat.

Denubis könnyedén meglegyintette tar koponyáját. Hogy kalandozhattak el gondolatai a pókokhoz? „Hiába, öregszem” - sóhajtotta magában. „Maholnap olyan leszek, mint az a szegény Arabacus. Egész nap nem csinállok majd semmit, csak a kertben szunyókálok, amíg valaki fel nem ébreszt az ebédhez.”

Erre a gondolatra Denubis ismét sóhajtott egyet, bár ez inkább az irigység, mint a szájalom sóhaja volt. Szegény Arabacus! Ő legalább megőrizte...

- Denubis...

A szerzetes megállt. Mindkét irányban végigpillantott a folyosón, de senkit sem látott. Megborzongott. Valóban hallotta azt a halk hangot, vagy csak képzelődött?

- Denubis... - hallatszott ismét.

Ezúttal a pap sokkal figyelmesebben szemlélte végig az árnyékokat, melyeket a kazettás mennyezetet tartó, hatalmas márványoszlopok vetettek. A homályban egy sötétebb árny, egy fekete folt körvonalai bontakoztak ki szemei előtt. Denubis türelmetlenséget vélt kihallani a felszólításból. Leküzdötte remegését és megváltoztatva útirányát lassan elindult az árnyékban álló alak felé, mert tudta, hogy az illető soha nem lépne ki rejtekéből, hogy találkozzék vele. Nem azért, mintha a fény ártott volna neki, mint ahogy ártott a sötétség teremtményeinek. Igazság szerint Denubis nem nagyon ismert semmit, ami árthatott volna ennek az embernek. Nem, ez egyszerűen csak azért volt így, mert az illető kedvelte a homályos helyeket. „Micsoda pozór” - gondolta gúnyosan.

- Szólítottál, Sötét Úr? - kérdezte Denubis, barátságos hangot erőltetve magára.

A szerzetes látta, hogy az árnyalak elmosolyodik és azonnal tudta, hogy a másik az ő valamennyi gondolatát tökéletesen ismeri.

- A fenébe! - átkozódott Denubis, jóllehet a Papkirály betiltotta ezt a rossz szokást, de az olyan egyszerű halandók, mint Denubis, soha nem voltak képesek megállni. „Miért tartja a Papkirály ezt az alakot az udvarában? Miért nem számúzi, ahogy annyi mást?”

Ezt természetesen csak magában kérdezte, mert - valahol a lelke mélyén - tudta a választ. Ez az alak túl veszélyes, túl hatalmas. Nem olyan, mint a többi. A Papkirály úgy tartotta itt, ahogy az ember a harapós kutyával őrizteti a házát: tudja, hogy a kutya támadni fog, ha parancsolják neki, ugyanakkor állandóan ellenőrizni kell a pórázát. Mert ha a lánc egyszer elszakad, az állat a gazdája torkának fog ugrani.

- Sajnálom, hogy megzavarlak, Denubis - szólalt meg halk hangján a férfi -, különösen, hogy látom, milyen komoly gondolatokba merülsz. De egy igen nagy jelentőségű esemény zajlik éppen ezekben a pillanatokban. Végy magadhoz egy szakaszt a templomi őrségből és menj a piactérre! Ott, a keresztútnál, Paladine egy Tisztelendő Nővérét fogod találni. Majdnem holtan. Mellette pedig ott találod azt az embert, aki megtámadta őt.

Denubis szemei elkerekedtek egy pillanatra, majd gyanakodva összeszűkültek.

- Honnan tudod?

Az árnyékban álló alak megmozdult, a sötét vonal, melyet vékony ajkai formáltak, felfelé görbült, a férfi hangtalan nevetésének jeleként.

- Denubis - kuncogta -, évek óta ismersz. Megkérded a szelet, hogy miért fúj? Megkérded a csillagokat, hogy mondják el, miért fénylenek? Tudom, Denubis! Elégedj meg ennyivel.

- De... - simított végig homlokán a szerzetes összezavarodva. Ezt mégiscsak meg kellene magyarázni, jelteni a megfelelő helyen. Nem lehet csak úgy egyszerűen összezsúfolni a templomőrséget.

- Siess, Denubis - sürgette udvariasan a férfi. - A lány már nem él sokáig...

A szerzetes sóhajtott. Egy Tisztelendő Nővért megtámadtak! Haldoklik - a piactéren. Valószínűleg szájtáti tömegtől körülvéve. Micsoda botrány! A Papkirály rendkívül elégedetlen lesz...

Kinyitotta a száját, majd ismét becsukta. Egy pillanatig az árnyalakra meredt, aztán látva, hogy innen nem kap segítséget, megperdült, és lebegő csuhával végigrohant a folyosón. Bőrszandálja hangosan csattogott a márványpadlón.

Mikor az őrkapitány főhadiszállásához ért, Denubis levegőért kapkodva próbálta megértetni kívánságát az ügyeletes hadnaggyal. Ahogy előre látta, óriási kavargás lett a dologból. Amíg a kapitányra várt, a szerzetes egy székre rogyott és megpróbálta visszanyerni lélegzetét.

Lehet, hogy a pókok teremtményének kiléte nyitott kérdés, gondolta keserűen a szerzetes, de afelől egy szemernyi kétsége sem volt, hogy a sötétségnek az a teremtménye, akit a háta mögött hagyott az árnyékban, jót mulat rajta.

- Tasslehoff!

A surranó kinyitotta a szemét. Egy pillanatig nem tudta hol van, sőt azt sem, hogy kicsoda. Csak egy hangot hallott, amint egy furcsán ismerős nevet szólít. A surranó zavarodottan körülnézett. Egy nagydarab fickón hevert, aki hanyatt feküdt az utca közepén. A természetes ember sürgető tekintettel meredt rá, talán azért, mert a surranó az illető széles pocakjára telepedett.

- Tas? - ismételte meg az óriás és ezúttal tekintetében értetlenség tükröződött - Biztos, hogy neked itt kell lenned?

- Én... én nem is tudom - felelte a surranó, azon töprengve, hogy ki lehet az a „Tas”? Aztán hirtelen minden az eszébe jutott. Hallotta Par-Salian kántálását, a kövek énekét, érezte, ahogy letépi ujjáról a gyűrűt, fülében még ott csengett a mágus rémült sikolya...

- Persze, hogy itt kell lennem - csattant fel Tas sértődötten, kisöpörve agyából

Par-Salian félelemmel teli kiáltását. - Csak nem képzeled, hogy hagytak téged egyedül idejönni?

A surranó és az alatta fekvő férfi orra szinte összeért. Caramon értetlen pillantása morcos szemráncolásra váltott.

- Nem tudom biztosan - dörmögte. - De, hogy pont téged...

- Nos, mégis itt vagyok. - Tas legördült Caramon kerek pocakjáról a macskaköves útestre. - Bárhol legyen is az az „itt” - tette hozzá alig hallhatóan.

- Hadd segítsék! - intett Caramonnak, és kinyújtotta kis kezét, remélve, hogy ezzel eltereli magáról a harcos gondolatait. Tasnak fogalma sem volt róla, hogy a társa vissza tudná-e őt küldeni, de nem szerette volna kipróbálni.

Caramon küszködve felült. Pont úgy fest, mint egy hátára fordított teknősbéka - kuncogott magában Tas. A surranó csak most vette észre, hogy a harcos teljesen más öltözetet visel, mint amikor elhagyták a Tornyt. Akkor saját páncélja volt rajta - már amennyit fel tudott ölteni belőle - és egy finom anyagból készült, bő tunika, melyet még Tika varrt szerető gondossággal.

De most ócska szövetből készült, slampos ruhát hordott. Vállán durván kidolgozott bőrmellény lógott. A mellényen valaha talán voltak gombok, de mostanra már azok is eltűntek. „Gombokra nincs is szükség” - gondolta Tas -, „mivel úgysem lehetne begombolni Caramon hatalmas pocakján”. Kitérdesedett bőrnadrág és egy foltozott csizma - melyen az egyik lábuji felett nagy lyuk ásított - tették teljessé a kellemetlen összképet.

- Fúj - dörmögte Caramon a levegőbe szimatolva. - Mi ilyen bűdös?

- Te - közölte Tas, elfordítva, fejét és kezével orra előtt legyezgetve, mintha így el tudná űzni a szagot. Caramon bűzlött a törpeszesztől. A surranó figyelmesen végigmérte. Caramon józan volt, amikor eljöttek, sőt, most is nyilvánvalóan az. Tekintete, ha zavarodottságát leszámítjuk, tiszta volt és dülöngélés nélkül, egyenesen állt.

Az óriás lepillantott és most nézett első ízben végig magán.

- Mi ez? Hogyan? - kérdezte értetlenül.

- Azt hinné az ember - mondta Tas szigorúan, miközben Caramon ruháját méregette undorodva -, hogy a mágusok többre képesek, mint ez itt! Úgy értem, hogy tudom, hogy ennek a varázslatnak komoly hatásai lehetnek a ruhára, de biztosan...

Hirtelen eszébe jutott valami. Rémulten pillantott le a saját ruhájára, majd megkönnyebbülten felsóhajtott. Vele semmi ilyesmi nem történt. Még övtáskái és bőrszákocskái is a helyükön voltak, érintetlenül. Lelke mélyén egy kötekedő hang azt súgta, hogy ez talán azért van így, mert őrá nem számítottak a varázslatnál, de a surranó ezt könnyedén figyelmen kívül hagyta.

- Na, akkor nézzünk körül - mondta Tas vidáman, és már tette is, amit mondott.

A szagok alapján már volt némi elképzelése, hol lehetnek - egy sikátorban. A surranó elfintorította az orrát. És ő még azt hitte, hogy Caramonnak van rossz szaga! A szeméttel és rothadó ételmaradékkal teleszórt sikátor sötét volt, egy óriási kőépület borította árnyékba. Pedig még nappal volt, amint azt Tas azonnal megállapíthatta, mikor végignézett a keskeny allén, és megpillantotta azt a nyüzsgő keresztutcát, amely zsúfolva volt jövő-menő emberekkel.

- Azt hiszem, ott egy piac van - jelentette ki Tas, és érdeklődve indult a sikátor vége felé, hogy közelebből is fölfedezhesse a helyet. - Mit mondtál, melyik városba küldtek bennünket?

- Istárba - hallatszott Caramon morgása a háta mögül. Aztán hirtelen megváltozott a hangja. - Tas!

A surranó, aki megérezte a harcos hangjából kicsendülő rémületet, villámgyorsan megperdült és kezével övébe dugott kis késéhez kapott. Caramon a földön térdelt valami

mellett, ami a kövezeten feküdt.

- Mi az? - kérdezte Tas, miközben visszaszaladt.

- Lady Crysanía - válaszolta Caramon, felemelve egy sötét köpenyt.

- Caramon! - kapkodta rémülten a levegőt Tas. - Mit tettek vele? Valami baj történt a varázslatukkal?

- Nem tudom - felelte halkan a harcos -, de segítséget kell szereznünk.

A köpennyel óvatosan visszatakarta a nő véres, összezúzott arcát.

- Megyek - ajánlkozott Tas -, maradj itt vele! Ez a hely nem tűnik a város legkellemesebb zugának, ha érted mire gondolok.

- Eegen - mondta Caramon mélyet sóhajtva.

- Minden rendben lesz - ígérte a surranó, biztatóan megveregetve a nagydarab ember vállát. A harcos biccentett, de nem szólt egy szót sem. Tas még egyszer megpaskolta Caramon vállát, azzal megfordult és végigfutott a sikátoron a forgalmas utca felé. Mikor a végéhez ért, azonnal belevetette magát a tömegbe.

- Segí... - kezdte volna mondani, de ekkor egy acélos kéz vállon ragadta és a magasba emelte.

- Nocsak, nocsak - szólalt meg egy szigorú hang. - Hová sietsz?

Tas hátranézett és látta, hogy egy szakállas ember, akinek arcát félig eltakarta sisakjának csillogó rostélya, hideg tekintettel mered rá.

„Városi őrség” - nyilallt a surranóba a felismerés, lévén ezen a téren nagy gyakorlati tapasztalata.

- Hát éppen magát kerestem! - felelte Tas, miközben megpróbált kiszabadulni a szorításból, és ugyanakkor olyan ártatlannak látszani, amilyennek csak lehet.

- Ez aztán a valószínű történet egy surranótól! - horkantotta az őr, és még szorosabban markolta Tas grabancát. - Történelmi jelentőségű esemény lenne ez Krynnen, ha igaz volna, nem is vitás!

- De hát igaz! - állította Tas, sértődött pillantást vetve a férfire. - Egy barátunk megsérült, arra lent!

A surranó látta, hogy az őr egy pillantást vált azzal a férfival, akit eddig ő észre sem vett - egy fehér csuhás szerzetessel.

- Ó! Egy pap? Hogyan...

Az őr széles tenyerét a surranó szájára szorította.

- Mi a véleménye, Denubis? Az ott a Koldusok Utcája. Talán egy késelés, vagy valami hasonló. Az ilyen tolvajnépségtől kitelik.

A szerzetes középkorú férfi volt, gyér hajjal és mélabús, komoly szemekkel. Tas figyelte, ahogy körbetekint a piactéren és a fejét csóválja.

- A Sötét Úr azt mondta, hogy a keresztútnál, és az ez... vagy legalábbis közel vagyunk hozzá. Talán megnézhetjük.

- Helyes - bólintott az őr. Előreküldte két emberét és figyelte, amint azok óvatosan behatolnak a koszos sikátorba. Kezét továbbra is a surranó száján tartotta, és Tas, aki kezdett fulladozni, szájalmas, cincogó hangokat hallatott.

A szerzetes, aki eddig az örök után nézett, visszapillantott.

- Engedje levegőhöz jutni, kapitány - utasította.

- Akkor hallgathatjuk a karattyolását - morogta az őr bosszankodva, de azért elvette kezét Tas szájáról.

- Csendben fog maradni. Ugye? - kérdezte a szerzetes, és elgondolkozó tekintettel a surranóra nézett. - Mert tisztában van vele, hogy ez mennyire komoly dolog, nemde?

Mivel nem volt egészen biztos benne, hogy a szavak neki, a kapitánynak vagy esetleg mindkettőjüknek szólnak-e, Tas úgy gondolta, hogy legjobb lesz, ha beleegyezése jeléül csak bólint a fejével. A szerzetes elégedetten fordult vissza, hogy az öröket figyelje. A

surranó addig tekergette a nyakát a kapitány markában, amíg annyira hátra tudta fordítani, hogy ő is lásson. Látta, hogy Caramon felemelkedik a lábainál heverő, letakart tömeg mellől és int a közeledőknek. Az egyik őr letérdelt és félrehúzta a köpenyt.

- Kapitány! - kiáltotta az őr, mire társa azonnal megragadta Caramont. Caramon, akit meglepett és felbosszantott ez a durva bánásmód, kitepte magát a katona szorításából. Az őr felkiáltott, mire társa rögtön talpra szökött és mindketten fegyvert rántottak.

- A francba! - káromkodott a kapitány. - Fogja! Vigyázzon erre a kis fattyúra, Denubis! - kiáltotta a szerzetes felé taszítva Tas.

- Inkább én mennék! - tiltakozott Denubis és megragadta a surranót, aki a lökéstől egyenesen a gyomrának vágódott.

- Nem!

A kapitány már rohant is a sikátor felé, futás közben húzva elő rövidkardját. Tas még hallotta, hogy valami olyasmit is motyog, hogy „az a nagydarab barom...” meg, hogy „veszélyes”.

- Caramon nem veszélyes! - tiltakozott Tas, és aggódva tekintett fel ennek a Denubis nevű szerzetesnek az arcába. - Ugye nem fogják bántani? Mi a baj?

- Attól tartok, hogy hamarosan kiderül - válaszolta Denubis szigorú hangon, de olyan laza fogással tartva a surranó karját, hogy az könnyedén kiszabadulhatott volna. Tas először el is határozta, hogy megszökik. Nincs a világon megfelelőbb hely az eltűnéshez, mint egy nagyváros nyüzsgő piaca. De a dolognak volt egy másik oldala is: Caramon. És Tas nem hagyhatta cserben a barátját.

- Nem fogják bántani, ha nyugton marad - sóhajtotta Denubis. - De ha nem...

A szerzetes felvonta a vállát és egy pillanatra elhallgatott.

- Nos, ha elkövette, könnyen csúnya véget érhet.

- Mit követett el? - Tas zavarra nőttön nőtt. Caramon is zavartnak tűnt, és Tas látta, hogy tiltakozásul felemeli a kezét. De mielőtt a harcos kinyithatta volna a száját, az egyik őr mögé lépett és térdhajlatába vágott dárdája nyelével. Caramon lába megroggyant. Ahogy előrebukott, a vele szemben álló őr egy szinte hanyag mozdulattal letaglózta.

Caramon még le sem ért a kövezetre, amikor már torkánál volt a dárda hegye. Erőtlenül magasba emelte kezét a megadás jeleként. Az őr azonnal a hasára fordította, megragadta két kezét és gyors, gyakorlott mozdulatokkal megkötözte a harcos háta mögött.

- Állítsd meg őket! - kiáltotta Tas, döbbsen nézve a jelenetet. - Ezt nem tehetik...

A szerzetes megfogta a surranó karját.

- Nem, kis barátom, neked is jobb lesz, ha itt maradsz velem. Kérlek! - mondta Denubis, és gyengéden átölelte Tas vállát. - Nem tudsz segíteni rajta, és ha megpróbálnád, csak rontanál a dolgon.

Az őrk talpra állították Caramont és nekifogtak, hogy gondosan átkutassák. Még a nadrágszárába is benyúltak. Találtak egy tört az övébe tűzve - azt átadták a kapitányuknak -, és egy bedugaszolt üvegcsét. Kihúzták a dugót, beleszagoltak, majd undorodva elhajították.

Az egyik őr a kövezeten heverő, letakart testhez lépett. A kapitány letérdelt és félrehúzta a köpenyt. Tas látta, hogy megcsóválja a fejét. Aztán a kapitány, az őr segítségével, óvatosan felemelte a testet és megindultak vele kifelé a sikátorból. Amikor elhaladtak mellette, valamit odaszóltak Caramonnak. Tas hallotta, de nem értette a durva szavakat, nem úgy, mint Caramon, akinek arcából kiszaladt a vér.

A surranó felpillantott Denubisra és látta, hogy az összeszorítja száját és érezte, hogy ujjai remegnek a vállán.

Ekkor hirtelen mindent megértett.

- Nem - suttogta holtraváltan. - Jaj ne! Azt nem hihetik! Caramon a légynek se tudna

ártani! Nem bántotta Lady Crysaniát. Csak segíteni akart neki! Ezért jöttünk ide. Vagyis ez az egyik oka. Kérlek!

Tas kitépte magát Denubis öleléséből, elé penderült és könyörögve kulcsolta össze kezét.

- Kérlek, higgy nekem! Caramon katona. Ölt már, persze. De csak utálatos dolgokat, mint a sárkányfattyak vagy a goblinok. Kérlek, kérlek higgy nekem!

Ám Denubis továbbra is szigorúan tekintett rá.

- Neee! Hogyan gondolhatjátok ezt komolyan? Gyűlölöm ezt a helyet! Haza akarok menni! - kiáltotta Tas szánmalmasan. Mikor meglátta Caramon zavarodott, sértett tekintetét, a kis surranó sírva fakadt és arcát kezébe temetve keservesen zokogott.

Aztán Tas érezte, hogy egy kéz megérinti a vállát és bizonytalanul, gyengéden hátba veregeti.

- Jól van, jól van - szólalt meg Denubis. - Meg lesz a lehetőséged, hogy elmondd a történeted. És a barátodnak is. Ha ártatlanok vagytok, nem esik bántódásotok.

Tas hallotta, hogy a szerzetes nagyot sóhajt.

- A barátod ivott, ugye?

- Nem! - szipogta Tas és könyörögve nézett fel Denubisra - Egy kortyot sem, esküszöm...

A surranó hangja elhalkult, ahogy közeledni látta Caramont, akivel épp ekkor értek ki az örök a sikátorból az utcára, ahol Tas és a szerzetes állt. A harcos arca saras és piszkos volt a sikátor mocskától, ajka felett egy sebből vér szivárgott. Szeme tágra nyílt és véraláfutásos volt, tekintetében üresség és félelem. Hajdani iszákosságának nyomai világosan látszottak puffadt, vörös képén és remegő ajkain. A tömegből, amely az örök láttán kezdett összegyűlni, innen is, onnan is gúnyos bekiabálások hallatszottak.

Tas lecsüggesztette fejét. „Mit tett Par-Salian?” - gondolta összezavarodva. Netán elromlott valami? Istárban vannak egyáltalán? Vagy elkeveredtek valahová? Esetleg mindez csupán egy rettenetes álom...”

- Ki... mi történt? - faggatta Denubis a kapitányt. - Igaza volt a Sötét Úrnak?

- Hogy igaza-e? Hát persze, hogy igaza! Tud róla, hogy valaha is tévedett volna? - csattant fel a kapitány. - Hogy ki ez... nos, én nem ismerem ezt a lányt, de az biztos, hogy az önök rendjébe tartozik. Nyakában viseli Paladine medálját.

Ezenkívül csúnyán megsérült. Igazából azt hittem, hogy már halott, de a nyakán még tapintható a szívverés.

- Gondolja, hogy ő... ő az... - csuklott el Danubis hangja.

- Nem tudom - felelte a kapitány homlokráncolva -, de megsebesítették. Azt hiszem, a leírás kicsit illik rá. A szeme nyitva van, de nem úgy tűnik, mintha látná vagy hallaná a történeteket maga körül.

- Azonnal a Templomba kell őt szállítani - parancsolta Denubis határozottan, bár Tas hallott némi remegést a hangjában. Az örök oszlatni kezdték a tömeget, maguk előtt keresztbe tett dárdákkal viaszozították a kíváncsiskodókat.

- Nincs itt semmi látnivaló! Oszoljunk! Oszoljunk! A piac hamarosan bezár. Jobban tennék ha inkább a bevásárlásuk után néznének.

- Nem bántottam - hajtogatta Caramon elcsukló hangon. Remegett félelmében. - Nem bántottam...

Arcán könny csorgott végig.

- Hát persze - felelte gúnyosan a kapitány, majd embereihez fordulva rájuk parancsolt -, vigyék őket a fogdába.

Tas nyöszörgött. Az egyik őr durván megragadta, de az összezavarodott, kábult surranó makacsul Denubis csuhájába kapaszkodott. A szerzetes, aki egyik kezét az élettelen Lady Crysania pulzusán tartotta, visszafordult, mikor megérezte magán a surranó

kétségbeesetten kaparászó kezét.

- Kérlek - rimánkodott Tas -, könyörgök, az igazat mondja. Denubis szigorú arca ellágyult.

- Te igazi barát vagy - súgta gyengéden. - Meglehetősen ritka jelenség a surranók között. Remélem, hogy ez a férfi méltó a barátságodra.

A szerzetes szomorú tekintettel, szórakozottan megsimogatta Tas lófarokba kötött haját.

- De tudomásul kell vened, ha valaki iszik, az alkohol olyan cselekedetekre ragadja, melyek...

- Lódulj már csattant fel az őr, visszarántva Tast. - Nyugodtan abbahagyhatod a kis műsorodat. Úgyszincs hatása.

- Ne hagyja elandalítani magát, tisztelendő atyám! - szólalt meg a kapitány is. - Ismeri a surranókat!

- Igen - felelte Denubis, és tekintetével követte Tast, ahogy a két őr Caramonnal együtt elvezeti az egyre növekvő tömegen keresztül a piactér felé. - Ismerem a surranókat. És az ott az egyik legfigyelemreméltóbb, akit valaha láttam.

A szerzetes megcsóválta a fejét és ismét Lady Crysania felé fordult.

- Ha tartaná őt egy pillanatig, kapitány - mondta halkán -, imádkoznék Paladine-hoz, hogy juttasson vissza bennünket a Templomba, amilyen gyorsan csak lehet.

Tas, aki hátrafordítva fejét éppen visszanézett, látta, hogy Denubis és az őrparancsnok ott áll a piactéren. Aztán csillogó, fehér fény vette körül őket... és eltűntek.

Tas pislogott és mindenről megfeledkezve meredt a látványra, annyira, hogy megbotlott saját lábában. Előrezuhant a macskaköves útburkolatra, térdét és kezét fájdalmasan felhorzsolva. Egy erős marok gallérjánál fogva megragadta és ismét talpra rántotta. Hátán keményen csattant egy tenyér.

- Mozgás. És semmi trükk!

Tas továbbment, még ahhoz is túl zaklatott és szomorú volt, hogy szemügyre vegye a környéket. Tekintete Caramonra siklott, és kis szívébe fájdalom nyilallt. A harcos, meggörnyedve a szégyen és a félelem súlya alatt, szinte vakon, imbolygó léptekkel cammogott az úton.

- Nem bántottam - hallotta Tas a mormolását. - Ez csak valami félreértés lehet...

2. FEJEZET

A gyönyörű hangzat egyre magasabbra és magasabbra ívelt, az édes tündérdallam felfelé kanyargott az oktávok csigalépcsőjén, hogy az ima szavait a mennyekbe repítse a hangskála lépcsőfokain. Az éneklő elf nők arcát megvilágították a lenyugvó nap sugarai, melyek csillogva özönlöttek be a kristályablakokon, enyhe, rózsaszín pírrel átszíneződve. Az énekesek tekintete átszellemülten ragyogott.

A kórust hallgató zarándokok könnyes szemmel bámulták ezt a csodát, könnycseppjeikben visszatükröződtek a fehér és kék köpenyek, a fehérek Paladine Tisztelendő Leányain, a kékek Mishakal Nővérein. Később sokan esküdni mertek volna, hogy a kórus egy vibráló, puha felhőcskébe burkolódzva a levegőben lebegett.

Miközben a magasra ívelő dallam crescendóvá erősödött, mély, dúsan zengő férfihangok kórusa csatlakozott hozzá, visszahúзва a magasba emelkedni készülő lelket a valóság talajára. „Megnyirbáljuk a szárnyukat” - gondolta fanyarul Denubis. Remélte, hogy csak a megszokottság gondoltatja ezt vele. Fiatalemberként ő is könnyekkel tisztította meg lelkét, amikor először hallotta az Esti Himnusz. Aztán, évekkel később, rutinná vált. Nagyon jól emlékezett arra a rémületre, amit akkor élt át, mikor első ízben kapta magát

azon, hogy éneklés közben a templom valamelyik üzleti kiadványának részleteiről gondolkodott. A helyzet mostanra már a rutinnál is rosszabb lett. Unta, nyűgnek és feleslegesnek tartotta az egészet. Gyűlölte a napnak ezt az időszakát, és minden lehetőséget megragadott, hogy kibújjék kötelezettsége alól.

Miért? Elsősorban az elfeket okolta. Ez faji előítélet, mondogatta magának morcosan. De mégsem tudta leküzdeni. Minden esztendőben elf nők egy csapata - Tisztelendő Nővérek és olyanok, akik még csak készültek azok lenni - hagyta el Silvanestit, hogy egy évet töltsenek Istárban, az egyház szolgálatának szentelve magukat. Ez azt jelentette, hogy esténként elénekelték a Himnuszt, napjuk fennmaradó részét pedig azzal töltötték, hogy mindenfelé hirdessék, az elfek az istenek kedvencei, mivel őket teremtték legelőbb és több száz esztendei életet ajándékoztak nekik. Ám úgy tűnt, ez senkit nem zavart Denubisen kívül.

Ma este különösen bosszantotta az éneklés a szerzetest, mert aggódott azért a fiatal lányért, akit ma reggel hozott a templomba. Tulajdonképpen majdnem sikerült megúsznia a mai estét, de az utolsó pillanatban belebotlott Geraldba, egy öreg rendtársába, akinek napjai Krynneen már meg voltak számlálva, és akinek legkedveltebb időtöltése az Esti Himnusz meghallgatása volt. Talán azért, villant át Denubis agyán a gondolat, mert teljesen süket az öreg. Ez lehetett az oka annak is, hogy képtelen volt megértetni Geraldal, hogy neki most máshol lenne dolga. Végül Denubis feladta és karját nyújtotta öreg rendtársának, hogy a kápolnába kísérje. Most Gerald itt állt mellette, feszülten figyelve és lelki szemei előtt minden kétséget kizáróan - látva azt a gyönyörű helyet, ahová nemsokára maga is felemelkedik.

Denubis éppen erre és a fiatal nőre gondolt, akit nem látott és akiről nem hallott semmit azóta, mióta reggel a Templomba hozta, amikor könnyed érintést érzett a karján. A szerzetes büntudatosan összerezzenett és felkapta a fejét, arra gondolva, hogy feltűnt-e valakinek és vajon jelenti-e figyelmetlenségét. Először nem tudta pontosan, ki érinthette meg. Mindkét szomszédja imádságba mélyedt. Ekkor ismét megérintették a könyökét, ám ezúttal érezte, hogy a háta mögül. Hátrapillantva meglátta, hogy egy kéz nyúlik ki óvatosan a függöny mögül, amelyik elválasztotta az erkélyt - ahol a Tisztelendő Testvérek álltak - a folyosótól.

A kéz visszahúzódott és Denubis nem értve, mi történik -, kilépett a sorból. Olyan észrevétlenül, amennyire csak lehetett a függöny felé hátrált. Mivel a kéz már visszahúzódott, Denubis nem találta meg azonnal a függöny-nyílást. Végül, mikorra már biztos volt benne, hogy minden zárándok őt figyelni mélységes megvetéssel, megtalálta a rést és keresztülküzdötte magát rajta.

A fiatal, simaarcú, nyugodt tekintetű acolitus meghajolt a kipirult, lihegő szerzetes előtt, mintha minden a legnagyobb rendben lenne.

- Bocsásd meg, hogy megszakítom esti imádságod, Tisztelendő Testvérem, de a Papkirály arra kér, hogy tiszteld meg őt néhány perccel idődből, ha nem túl kényelmetlen neked.

Az acolitus az előírt szavakat olyan természetes udvariassággal ejtette ki, hogy bárkinek, aki esetleg a tanúja lehetett volna ennek a jelenetnek, természetesnek tűnt volna, ha Denubis azt válaszolja: „Nem, ne most. Pillanatnyilag van más dolgom is, ami ennél sokkal fontosabb. Talán egy későbbi időpontban?”

Denubis természetesen semmi ehhez hasonlóat nem mondott. Láthatóan elsápadt, és alig hallhatóan valami olyasmit motyogott, hogy „micsoda megtiszteltetés”. Úgy tűnt, az acolitus ehhez volt szokva, mert megértve a választ biccentett, megfordult és mutatta az utat a Templom néptelen, tágas, szeles csarnokán keresztül Istár Papkirályának lakosztályáig.

Denubisnak, aki szaporán lépkedett az ifjú mögött, nem okozott nehézséget, hogy

kitalálja, mi ez az egész. Az a fiatal lány, természetesen. Jó két esztendeje nem járult már a Papkirály színe elé, és az nem lehetett véletlen egybeesés, hogy ugyanazon a napon hívatja magához a Papkirály, amelyiken egy sikátorban, majdnem holtan, egy Tisztelendő Nővérré találunk.

„Lehet, hogy meghalt” - gondolta Denubis elszomorodva. „A Papkirály pedig személyesen akarja közölni ezt velem. Ő valóban ez a fajta ember. Amikor nem játssza éppen a rá osztott szerepet - annak az embernek a szerepét, akinek vállain egy egész világ gondja nyugszik -, határozottan kedves.

Remélem, hogy nem halt meg a lány. Nem csak maga miatt, hanem amiatt a férfi meg a surranó miatt is.” Denubis sokat gondolkodott rajtuk. Főleg a surranón. Mint Kryn timer mindenki, Denubis sem látta sok hasznát a surranóknak, akik semmilyen törvényt és magántulajdont nem tiszteltek. De ez a surranó másnak látszott. A legtöbbjük, akiket Denubis ismert (vagy azt hitte, hogy ismer), a veszély első jelére elfutott volna. Ez viszont nagydarab barátja mellett maradt, megható hűséggel, sőt, még szót is emelt társa védelmében.

Denubis szomorúan megcsóválta a fejét. Ha a lány meghalt, szembe kell nézniük... Nem, erre nem is gondolhat. Egy gyors imát mormolt Paladine-hoz, hogy vegye oltalmába azokat, akikért aggódik (már ha érdemesek rá), ezzel száműzte fejéből nyomasztó gondolatait és kényszerítette magát, hogy megcsodálja a Templom királyi lakrészének szépségét.

Már majdnem elfelejtette, hogy milyen szépek a tejfehér falak, melyek lágy fénnel világítottak, ami a legenda szerint magukból a kövekből áradt. A köveket fehér rózsaszirmokká faragták, oly mesterien, hogy azok szinte lebegni látszottak a csillogó, hószínű padló felett. Halványkék érzet futott bennük, megszelídítve a szikrázó fehérség vakító élességét.

A folyosó szépségét a fogadószoba csodái követték. E hely falai felfelé folyni látszottak - mint ahogy halandók imái emelkednek fel az istenek elé -, hogy magasba tartsák a terem kupoláját. A falakat az istenek lágy színekkel festett freskói borították. E képek is mintha saját fénnel világítottak volna: Paladine, a Platina Sárkány, a Jóság istene, Könyves Gileán, a Semlegesség istene, sőt még a Sötétség Királynője is jelen volt itt, mivel a Papkirály egyetlen isten haragját sem akarta magára vonni. A Királynő ötféjű sárkány képében volt ábrázolva, de oly szelíd és kezes sárkányként, hogy Denubisnak az a gondolata támadt, e szörnyeteg legfőbb vágya, hogy Paladine lábaihoz heverhessen és mind az öt nyelvével nyalogathassa azt.

De mindez csak később, visszaemlékezve jutott eszébe, jelenleg túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy egyáltalán észrevegye a gyönyörű festményeket. Tekintetét egy gondosan megmunkált platina ajtóra függesztette, amely egyenesen a Templom szívébe vezetett.

Az ajtó feltárult és mennyei dicsfény áradt ki rajta. Elérkezett meghallgatásának pillanata.

...

Aki először látta a Meghallgatás Csarnokát, annak óhatatlanul eszébe jutott saját esendősége és halandósága. A Csarnok maga volt a megtestesült Jóság, jelen volt benne az egyház minden hatalma és dicsősége. A feltáru ló ajtószárnyak egy csiszolt fehérgránit padlójú, kör alakú terembe vezettek. A padló felfelé, a falakban folytatódott, melyek az égre törve egy hatalmas rózsaszirmait formálták, magasba emelve a lenyűgöző méretű kupolát. Maga a kupola csillogó kristályokból épült, melyek összegyűjtötték a nap és a holdak fényét. Sugárzásuk a terem minden zugába beragyogott.

Egy óriási, tengerké hullám ívelt egy falmélyedés fölé, a bejárat tal szemközti oldalon. Itt állt az egyszerű trónszék, ám az abból áradó meleg fény még a kristálymennyezetről

alázuhogó fényözönt is elhalványította.

Denubis lehajtott fejjel, kezeit maga előtt összekulcsolva lépett a Csarnokba, ahogy az illett. Már este volt, a nap lenyugodott, a termet most gyertyák világították meg. A szerzetes mégis úgy érezte - mint mindig, ha ide belépett -, hogy egy napfényben fürdő belső udvarba ért.

Szeme néhány pillanatig káprázott a csillámló ragyogástól. Lesütötte tekintetét, mert addig nem volt illendő felnéznie, amíg erre engedélyt nem kapott, így csak a padlóra hulló árnyékokból látta, hogy rajta kívül mások is jelen vannak. Megpillantotta maga előtt a trónhoz vezető lépcsőket, és elindult rajtuk felfelé. De a fényesség, amely a lépcsők tetejéről áradt, annyira betöltötte szemét, hogy szinte semmi mást nem látott.

- Emeld fel tekinteted, Paladine Tisztelendő Fia - szólalt meg egy zenélő hang, amely olyan édes volt, hogy még most is könnyeket csalt Denubis szemébe, akit pedig már az elfek gyönyörű éneke sem volt képes megindítani.

Denubis felnézett és lelke reszketett a gyönyörűségtől. Már két éve nem volt ilyen közel a Papkirályhoz, és az idő elhomályosította emlékeit. Mennyire más volt nagy távolságból látni őt minden reggel, mint ahogy a horizonton felbukkanó napot látja az ember, megfürödve fényében, megmártózva melegében. Mennyire más meghívást kapni a naptól, megjelenni a színe előtt és érezni, ahogy annak tiszta és szűzi fénye égeti az ember lelkét.

„Ezúttal emlékezni fogok!” - határozta el Denubis. De soha senki, aki a kihallgatás után visszatért a Papkirály színe elől, nem emlékezett rá pontosan, hogy hogyan is néz ki az uralkodó. Akik látták, csupán arra tudtak visszaemlékezni, hogy valami rendkívüli szépség közelében voltak.

A fénykör befogadta Denubist és a pap azonnal elszégyellte magát kétségei, hálátlansága és kérdései miatt. A Papkirály nagyszerűségével ellentétben, Denubis magát egész Krynn legszerencsétlenebb teremtményének látta. Térdre omlott megbocsátásért esedezve, egyáltalán nem törődve vele, mit cselekszik, csak annyit tudott, hogy ez az egyetlen helyes dolog, amit tehet.

És a feloldozás megadatott neki. A csodálatos muzsikájú hang újra megszólalt, s a szerzetes lelke megtelt békével és édes nyugalommal. Felállt, szemtől szemben a Papkirállyal, és tiszteletteljes alázattal azért könyörgött, hogy megtudhassa, hogyan lehet ura szolgálatára?

- Ma reggel egy fiatal leányt, Paladine egyik Tisztelendő Leányát hoztad a Templomba - szólalt meg a bársonyos hang -, és mi megértjük, hogy aggodalmat érzel miatta, mivel ez így természetes és helyénvaló. Úgy gondoljuk, hogy megnyugvásodra szolgál, ha megtudod, hogy jól van és teljesen rendbejött a szörnyű megrázkódtatás után, amelyet átélt. Enyhítse aggodalmad az is, Denubis, Paladine szeretett gyermeke, hogy nővéredet fizikai bánatalom nem érte.

Denubis hálát rebegett Paladin-nak a lány felépüléséért és már éppen készült, hogy oldalt álljon kilépve a fénykörből, amikor teljesen felfogta a Papkirály szavainak értelmét, s ettől megdermedt.

- Nem... nem volt sérült? - Denubis próbálta leküzdeni dadogását.

- Nem, fiam - érkezett a válasz olyan hangon, amely győzelmi himnuszként hatott a szerzetes fülének -, Paladine, az ő végtelen bölcsességében magához szólította nővéred lelkét és én hosszú, imádsággal töltött órák során ki tudtam könyörögni az istentől, hogy engedje hozzánk visszatérni ezt a kincset. Az ifjú hölgy most nyugalomra lelt az éltető álomban.

- És azok a karmolások az arcán? - tiltakozott Denubis összezavarodva. - A vér...

- Nem voltak karcolások - felelte a Papkirály nyugodtan. - Már mondtam néked: nem érte őt fizikai bánatalom.

- Na... nagy megkönnyebbülés nekem, hogy tévedtem - válaszolta Denubis udvariasan. - Már csak azért is, mert ez azt jelenti, hogy az a fiatalember, akit letartóztattak, valóban ártatlan, mint ahogy állította, tehát most szabadon elmehet.

- Az én szívem is hálával teli, csakúgy, mint a tiéd, Tisztelendő Testvér, amiért a kegyes istenek nem engedik, hogy egy felebarátunk olyan ocsmány bűnt kövessen el, mint amitől az első pillanatban tartottunk. Ámde ki lehet közöttünk teljesen ártatlan?

A lány muzsikájú hang elhallgatott, mintha válaszra várna. És jött is válasz. A szerzetes mormoló hangokat hallott mindenfelől, melyek megadták a helyes választ, és Denubisban csak most tudatosult, hogy mások is állnak a trón közelében. Az csak a Papkirály lenyűgöző hatása volt, hogy úgy érezte, négyszemközt beszélget vele.

Denubis együtt mormolta a választ a többiekkel, és hirtelen, anélkül, hogy mondták volna neki, tudta, hogy már el van bocsátva a fenség színe előtt. A fény többé nem hullt rá közvetlenül, valaki más felé fordult. Megborzongott, mint mikor valaki szikrázó napsütésből hűs árnyékba lép, és félig vakon lebotorkált a lépcsőn. Csak mikor ismét a padlón állt, volt képes visszanyerni lélegzetét, kissé felengedni és újra körbenézni.

A Papkirály a terem végében ült, fénytől körülragyogva. És ahogy Denubis szeme lassan hozzászokott a fényhez, úgy ismerte fel sorban a többieket is a teremben. A különböző papi rendek vezetői voltak jelen, csupa Tisztelendő Fivér és Nővér. Félig tréfásan úgy emlegették őket, mint a „nap kezeit és lábait”, mivel ők foglalkoztak a hétköznapi problémáival, az egyházak mindennapos ügyeivel. Ők kormányozták Krynnt. De mások is voltak itt a templomok legfőbb tisztviselőin kívül. Denubis érezte, hogy tekintete ellenállhatatlanul vonzódik a Csarnok egyik szegletéhez, az egyetlenhez, amelyre árnyék borult.

Egy fekete köpenybe burkolódzott alak gubbasztott ott, a belőle áradó sötétség kioltotta a Papkirály fényét. És Denubisnak határozottan az volt a benyomása, hogy annak a sötétségnek elég csak várnia, várni, míg eljön az ő ideje, tudva, hogy végül a Napnak úgylis le kell nyugodnia. Beleborzongott a gondolatba.

Az a tudat, hogy a Sötét Úr, ahogy Fistandantilust az udvarban emlegették, bejáratos a Papkirály Fogadócsarnokába, megdöbbenette Denubist. A Papkirály megpróbálja megtisztítani a világot a Gonosztól, ám az mégis jelen van - itt, a saját udvarában. És ekkor egy kellemes gondolat ébredt Denubisban - talán, ha e világból teljesen száműzik a Gonoszt, ha majd az utolsó ogár-fajzat is eltűnik Krynnről, akkor Fistandantilus magától el fog bukni.

De miközben ezeket gondolta, sőt még el is mosolyodott a gondolatra, Denubis meglátta, hogy a mágus tekintetének dermesztő sugara lassan felé fordul. Megborzongott és sietve elfordította fejét. Mekkora ellentét volt e férfi és a Papkirály közt! Míg az uralkodó fényében fürdött, Denubis békét és nyugalmat érzett. De valahányszor Fistandantilus szemébe tekintett, mindannyiszor kénytelen volt szembenézni a saját lelkében lapuló sötétséggel.

És azoknak a rettenetes szemeknek a tekintetétől váratlanul felmerült benne a gondolat, hogy mit akar jelenteni a Papkirálynak az a furcsa kijelentése, hogy „ki lehet közöttünk teljesen ártatlan?”

Denubis kényelmetlen érzésekkel sétált ki az előcsarnokba, ahol egy óriási tálalóasztal állt.

A drága és egzotikus ételek illata, melyeket Ansalon legkülönbözőbb vidékeiről hoztak az áhítatos zárándokok, vagy valamelyik távoli város piacán szereztek be - akár oly távoli is, mint Xak Tsaroth -, eszébe juttatta, hogy reggel óta egy falatot sem evett. Felvett egy tányért és keresgélni kezdett az ízletes ételek között, kiválasztva ezt-azt, amíg tányérját púposra nem rakta, és még ekkor is csak felénél járt az illatos terhével rogyásig rakott asztalnak.

Egy szolga kerek kupákban zamatos elfbort kínált. Denubis elvett egyet és egyik kezében a tányérra halmozott ételt, másikban a bort egyensúlyozva, lehuppant egy karszékbe és jóízűen falatozni kezdett. Épp csak hogy kipróbálta a fácánsült és a habzó elfbor mennyei párosítását, amikor egy árnyék vetődött a tányérjára.

Denubis felpillantott, csuklott egyet, szájából kilövellt az étel, kicsöpögött a bor és végigfolyt az állán.

- Ti... Tisztelendő Bátyám - hebegte, egy erőtlen kísérletet téve, hogy tiszteletadásképpen felálljon, ami megillette a Testvériség Nagymesterét.

Quarath gunyoros csodálkozással meredt rá és bágyadtan legyintett.

- Kérlek, Tisztelendő Testvérem, ne zavartasd magad. Nem szeretném, ha félbeszakítanád a vacsorádat miattam. Csupán váltani szeretnék veled néhány szót. Talán majd ha befejezted...

- Már... már befejeztem - felelte gyorsan Denubis, átadva félig kiürült tányérját és poharát egy arra haladó szolgának. - Úgy látszik nem voltam annyira éhes, mint gondoltam.

Ez legalább igaz volt. Teljesen elment az étvágya.

Quarath finoman elmosolyodott. Vékony, kecses vonalú elfarca olyan volt, mintha porcelánból készült volna, ezért mindig csak roppant finoman mosolygott, mintha attól félne, hogy arca összetörik.

- Nos, akkor rendben van. De nem óhajtanál esetleg még valami desszertet... ?

- N... nem, a legkevésbé sem. Az édesség... ööö... n... nem tesz jót az emésztésnek... ööö... ilyen későn...

- Akkor jöjj velem, Tisztelendő Testvérem. Régen beszélgettünk már.

Quarath úgy karolt bele Denubisba, mintha a legjobb barátok lennének, pedig a szerzetes hónapok óta még csak nem is látta előljáróját.

Előbb a Papkirály, most meg Quarath. Denubis valami hidegséget érzett a gyomra körül. Miközben Quarath-tal áthaladtak a Meghallgatás Csarnokán, ismét felhangzott a Papkirály dallamos hangja. Denubis hátranézett, hogy újra megfürdethesse arcát a tündöklő fényben. Aztán, amikor sóhajtva elfordult, tekintete megakadt a fekete csuklyás máguson. Fistandantilus mosolyogva biccentett. Denubis megborzongott és gyorsan utolérte Quarathot a kijáratnál.

A két szerzetes végighaladt az ízlésesen díszített folyosókon és végül megérkeztek Quarath kicsiny szobájához. Ennek a szobának a belsejét is finom díszítés ékítette, ám Denubis túl ideges volt ahhoz, hogy figyelni tudjon a részletekre.

- Kérlek, foglalj helyet. Helyezd magad kényelembe, hiszen négyszemközt vagyunk.

Denubis nemigen érezte magát kényelmesen, de hogy négyszemközt voltak, az igaz. Óvatosan leereszkedett annak a széknak a szélére, melyet Quarath kínált fel neki, elfogadott egy pohárka szíverősítőt, de bele se kóstolt és csendesen várt. Quarath néhány percig jelentéktelen és érdektelen dolgokról fecsegett, Denubis munkája után érdeklődött - aki Mishakal Korongjainak szövegét fordította anyanyelvére, a solamniaira -, és más hasonló témákról, melyek nyilvánvalóan a legcsekélyebb mértékben sem érdekelték a főpapot.

Quarath végül befejezte, majd rövid szünet után, mintegy mellékesen megjegyezte.

- Bár nem akartam, de hallottam, hogy kérdőre vontad a Papkirályt.

Denubis letette a szíverősítőt az asztalra, de keze annyira remegett, hogy majdnem kilötykölte.

- Én... én csak... csupán aggódtam... a... azért az ifjúért... akit ártatlanul letartóztattak - dadogta alig hallhatóan.

Quarath nagyvonalúan bólintott.

- Nagyon helyes. Nagyon rendjén való. Írva legyen, hogy törődnünk kell felebarátainkkal

szerte a világon. Ez a dicséretedre válik és említést fogok tenni róla az éves jelentésemben.

- Köszönöm, Tisztelendő Bátyám - motyogta Denubis, és nem volt biztos benne, hogy nem kellene-e egyebet is mondania?

Quarath elhallgatott, de ferdevágású elfszemeivel figyelmesen tanulmányozta a vele szemben ülő szerzetest. Denubis megtörölgette arcát csuhája kezelőjével. Elviselhetetlenül meleg volt a szobában. Hiába, az elfeknek ilyen hideg a vérük.

- Akarsz még valamit mondani? - kérdezte Quarath kedvesen.

Denubis mély lélegzetet vett.

- Igen, Uram - kezdte bátran. Arról az ifjúról. El fogják engedni? És a surranót? - Hirtelen eszébe jutott valami. - Arra gondoltam, hogy én talán segíthetnék nekik, hogy visszatáljanak a jó útra. Mivel a fiatalember ártatlan...

- Ki ártatlan köztünk igazán? - idézte Quarath, a mennyezet felé fordítva szemét, mintha a választ az istenek arra írták volna.

- Meggyőződése, hogy ez egy nagyon érdekes kérdés - mondta fanyarul Denubis -, és azok egyike, amelyek kétségtelenül megérik a tanulmányozást és a vitát, de ez a fiatalember nyilvánvalóan ártatlan, legalábbis annyira, amennyire lehet...

A szerzetes kicsit belezavarodva abbahagyta.

Quarath szomorkásan mosolygott.

- Na látod? - tárta szét karját, és pillantását a szerzetesre szögezte. - Ahogy a mondás tartja, a nyúl bundája elrejtja a farkas fogait.

Hátradőlt székében és tekintetét ismét a mennyezet felé fordította.

- Azt a kettőt holnap eladják a rabszolgapiacon.

Denubis félig felemelkedett ültéből.

- Tessék? Uram...

Quarath pillantása, mint a vércse csapott le a szerzetesre, állító helyében dermesztve meg a szerencsétlent.

- Kérdőre vonsz? Már megint?

- De hát... ártatlan! - Denubisnak nem jutott más az eszébe, amit mondhatna.

A főpap megint elmosolyodott, ezúttal leplezetlen gúnnnyal.

- Te jó ember vagy Denubis. Jó ember és jó pap. Talán egyszerű lélek, de jó ember. Nem könnyen hoztunk ilyen döntést. Kikérdeztük azt az embert. Arra a kérdésre, hogy honnan jött Istárba és miért, össze-vissza beszélt, hogy finoman fogalmazzak. Ha a lány ügyében ártatlan is, más bűnök kétségtelenül terhelik a lelkét. Az arcára van írva. Nincs semmiye, pénze se. Ő egy csavargó, és könnyen folyamodik lopáshoz, ha magára hagyjuk. Jót teszünk vele, ha szerzünk neki egy gazdát, aki majd gondoskodik róla. Idővel elnyerheti szabadságát, és remélhetőleg addigra megtisztul a lelke is bűnei terhéől. Csakúgy, mint a surranó...

Quarath lekicsinylően legyintett.

- A Papkirály tud erről? - szedte össze bátorságát a kérdéshez Denubis.

A főpap sóhajtott és mintha halvány bosszúság ráncolta volna sima homlokát.

- A Papkirálynak sokkal több és nyomasztóbb gondokkal kell foglalkoznia, Denubis testvér - válaszolta hűvösen. - Ő annyira jólelkű, hogy a fájdalom, amit ennek az embernek a sorsa felett érez, napokig szomorúvá tenné. Nem mondta határozottan, hogy engedjük szabadon, így aztán mi egyszerűen levettük a válláról e gond terhét.

Látva, hogy Denubis őszinte arcára kiül a kétség, Quarath előredőlt ültében és fagyos tekintettel meredt a szerzetesre.

- Rendben van, Denubis. Ha tudni akarod, hát volt néhány roppant különös körülmény a fiatal nő felbukkanása körül. Nem utolsósorban az, hogy - mint megtudtuk - a Sötét Úr hívta fel rá a figyelmünket.

Denubis elsápadt és visszahuppant a székébe. A szoba már nem tűnt olyan melegnek. Didergett.

- Ez igaz - mondta elképedve és kezével megtörölte arcát. - Találkoztam vele...

- Tudom - vágott közbe Quarath. - Ő maga mondta nekem. A lány itt marad velünk. Ő egy Tisztelendő Nővér. Paladine medálját viseli. Bizonyos értelemben ő is zavarodott kissé, de ez érthető. Itt ügyelhetünk rá. Biztos vagyok benne, hogy most már érted, miért lehetetlen megengednünk annak az ifjúnak, hogy egyszerűen csak odébbálljon. A Régi Napokban tömlöcbe vetették volna és többé nem gondoltak volna rá. Mi sokkal gyengédebbek vagyunk. Felajánlunk neki egy kellemes otthont és nem veszítjük szem elől sem.

„Quarath előadásában úgy hangzik, mintha kegyes cselekedet lenne valakit eladni rabszolgának” - gondolta Denubis összezavarodva. „Talán így is van. Talán én tévedek. Ahogy mondta: egyszerű ember vagyok,” Zúgó fejjel felemelkedett székéről. Az elfogyasztott bőséges vacsora megfeküdte a gyomrát, mintha követ nyelt volna. Motyogva elnézést kért előljárójától és megindult az ajtó felé. Quarath is felállt, ajkán fensőbbes mosollyal.

- Látogass meg máskor is, Tisztelendő Testvérem - búcsúzott az ajtóban. - És ha van kérdésed, csak bátran. Így tanulunk.

Denubis bambán bólintott, aztán megállt.

- Akkor... akkor lenne még egy kérdésem - kezdte habozva... - Említetted a Sötét Urat. Mit tudsz róla? Úgy értem, miért van ő itt? Nagyon... megrémít.

Quarath arca merev volt, de nem úgy tűnt, mintha kellemetlen lenne neki a kérdés. Talán megkönnyebbült, hogy Denubis figyelme másra terelődött.

- Ki tudhat bármit is a mágusok útjairól - felelte -, hacsak azt nem, hogy az nem a mi utunk és nem is az istenek útja. Emiatt érezte úgy a Papkirály, hogy ki kell üznie őket Ansalonról, már amennyire ez lehetséges. Most bezárkóztak az egyetlen Ősmágia Tornyaiba, ami megmaradt abban az elátkozott wayrethi erdőben. De hamarosan az is el fog tűnni, mivel számuk egyre fogy, mióta bezárattuk iskoláikat. Hallottál a palanthasi Torony átkáról?

Denubis némán bólintott.

- Micsoda szörnyű baleset! - ráncolta homlokát Quarath. - Csak arra volt jó, hogy megmutassa, milyen szörnyű átokkal sújtották az istenek e varázslókat, hogy közülük egy szerencsétlen lélek olyan örületbe hajszolódott, hogy felnyársalta magát a kapura, magára vonva az istenek haragját és feltehetőleg örökre lepecsételve azt a kaput. De miről is beszélgettünk?

- Fistantilusról - motyogta Denubis, aki már bánta, hogy szóba hozta a dolgot. Már semmi mást nem akart, csak visszajutni végre a szobájába és bevenni azt a port, amit a gyomorpanaszaira szokott.

Quarath felvonta vékony szemöldökét.

- Csak annyit tudok róla, hogy már itt volt, amikor én pár száz évvel ezelőtt ide kerültem. Nagyon öreg, még az én népemből is sokaknál öregebb, mert a legöregebbek közül is csak kevesen emlékeznek arra az időre, amikor nevét még nem csak suttogva merték kimondani. És mivel ő ember, életét csak mágikus hatalma segítségével tarthatta fenn ilyen hosszú ideig. Hogy hogyan, azt elképzelni se merem - Quarath jelentőségteljesen Denubisra nézett. - Most már nyilván érted, hogy a Papkirály miért tartja őt udvaránál.

- Fél tőle? - kérdezte Denubis naivan.

Quarath porcelánmosolya megfagyott egy pillanatra, aztán átalakult azzá a mosollyá, amivel egy szülő oktatja nehéz felfogású gyermekét.

- Nem, Tisztelendő Testvérem - magyarázta türelmesen-, Fistantilus nagy hasznunkra van. Ki ismerhetné jobban ezt a világot? Keresztül-kasul bejárta Krynnt.

Ismeri a nyelveket, szokásokat, minden faj történetét. Tudása hatalmas. A Papkirály nagy hasznát veszi, ezért ahelyett, hogy Wayrethbe száműznénk, mint a társait, megengedjük neki, hogy itt maradjon.

Denubis bólintott.

- Értem - mondta halványan mosolyogva. - És... és most már valóban mennem kell. Köszönöm a szíveslátást, Tisztelendő Bátyám, és hogy eloszlattad kételyeimet. Most... most sokkal jobban érzem magam.

- Örülök, hogy segítettem - felelte Quarath udvariasan. - Adjanak neked az istenek pihentető álmot, fiam.

- És néked, szintúgy - válaszolta Denubis motyogva, aztán elment, megkönnyebbülten hallva, hogy háta mögött becsukódik az ajtó.

A szerzetes sietve haladt el a Fogadócsarnok előtt. A résnyire nyílt ajtón kihallatszott az édes, dallamos hang és megdobogtatta szívét, de félt, hogy rosszul lesz, és ellenállt a kísértésnek, hogy ismét bemenjen.

Gyors léptekkel haladt keresztül a Templomon, mert nagyon vágyott már csendes kis cellája békéje után. Egyszer el is tévedt a nagy sietségben, rossz irányba fordulva az egyik folyosókereszteződésnél. De egy kedves szolga megmutatta neki a helyes irányt, ami a Templomnak abba a részébe vezetett, ahol szobája volt.

Ez a szárny kissé szegényesnek tűnt a Papkirály és az udvar rezidenciájához képest, de krynni mércével mérve még így is elég fényűző. Ahogy Denubis végighaladt a csarnokokon, más szerzetesek jöttek vele szembe, mosollyal arcukon és halkán jó estét kívánva. Ez volt az a hely, ahová tartozott. Éppoly egyszerű, mint ő maga.

Denubis megkönnyebbülten felsóhajtott, mikor végre cellájához ért és kinyitotta az ajtót (a Templomban soha semmit nem zártak be, sértés lett volna a többiekre nézve), hogy belépjen a szobába. És akkor megdermedt. Szeme sarkából valami mozgást vett észre, egy sötét árnyat a még sötétebb árnyékban. Idegesen végigpillantott a folyosón, de semmit sem látott. A folyosó üres volt.

„Tényleg öregszem. Káprázik a szemem” - mondta magának fejcsóválva. Belépett a szobába, gondosan becsukta az ajtót maga mögött és gyorsan megkereste azt a port.

3. FEJEZET

Kulcs csörrent az ajtó zárjában.

Tasslehoff felült. Magasan, a vastag kőfalba vágott rácsos ablakon keresztül sápadt fény világította meg a cellát. „Hajnal van” - gondolta álmosan a surranó. Ismét hallotta a kulcs zörgését, mintha a foglárnak nehézséget okozna a zár kinyitása. Tas nyugtalan pillantást vetett Caramonra, aki a cella szemközti fala mellett feküdt. A nagytestű férfi egy, a falból kiálló, ágyként szolgáló kőlapon hevert mozdulatlanul, semmi jelét sem adva, hogy hallaná a matatót.

„Rossz jel” - gondolta idegesen Tas, tudva, hogy a jól képzett harcos ha éppen nem volt részeg - valaha még az ajtó előtt elhaladó léptek zajára is felébredt volna. De Caramon se nem mozdult, se egy szót nem szólt, mióta az örök idehozták őket tegnap. Visszautasította az ételt és az italt is, bár Tas biztosította róla, hogy mindkettő messze felette áll a szokásos börtönkosztnak. De a harcos csak feküdt a kőpriccsen, a plafont bámulva, míg le nem szállt az éj. Akkor végre tett egy apró mozdulatot - lecsukta a szemét.

A kulcs most még hangosabban csörgött, mint eddig, és ezúttal a börtönőr káromkodása is hallatszott. Tas gyorsan felállt, s miközben a cella túlsó végébe ment, kiszedegette a

szalmaszálakat a hajából és lesimította ruháját. Felvett egy háromlábú széket a sarokból, odavitte az ajtóhoz, ráállt és az ajtóba vágott, rácsos ablakon át szembenézett a foglárval.

- Jó reggelt! - köszönt Tas vidáman. - Egy kis nehézség? A börtönőr hatalmasat ugrott a váratlan hangtól és majdnem elejtette a kulcsait. Kis ember volt, penészes és szürke, mint a falak. Miközben a rácson keresztül vicsorogva farkasszemet nézett a surranóval, újra beillesztette a kulcsot a zárba, vadul rázta és taszigálta. A foglár mögött álló férfi a homlokát ráncolta. Magas, jó felépítésű ember volt, finom ruhát viselt és a reggeli csípős hideg elől medvebundába burkolódzott. Kezében egy palatáblát tartott, melynek egyik sarkához vékony bőrszíjjal egy krétadarab volt erősítve.

- Iparkodjon már - förmedt rá a foglár. - A piac délben nyit és addigra nekem ezt az árut rendbe kell hoznom és piacképesé tennem.

- Biztos eltört - dünnyögte a börtönőr.

- Nem, nincs eltörve - bizonygatta Tas segítőkészen. - Tulajdonképpen azt kell mondjam, hogy a maga kulcsa egészen simán beleilleszkedne a zárba, ha nem volna útjában az én álkulcsom.

A jobb sorsra érdemes porkoláb lassan leengedte a kulcsát és szemét a surranóra függesztve bambán eltátotta a száját.

- Ez igazán olyan buta baleset - fecsegett Tas. - Tudja, kissé aggódtam tegnap este, Caramon is olyan korán elaludt, maga meg elvitte minden felszerelésemet, szóval amikor véletlenül felfedeztem az álkulcsomat, amit maga nem vett észre, mert a zoknimban szoktam tartani, megpróbáltam, hogy ki tudnám-e nyitni vele ezt az ajtót, csak hogy ki ne jöjjenek a gyakorlatból, hogy úgy mondjam, meg hogy körülnézzek, hogy miféle börtönöket építgetnek erre felé. Egyébként nagyon szép kis börtön ez, gratulálok. Egyike a legszebbeknek, amiben valaha is... izé... amit valaha is láttam. Ja, jut eszembe - Tasslehoff Fúroláb vagyok...

A surranó kinyújtotta kezét a rácson, ha valaki esetleg meg akarná rázni. De nem akarták.

- ...és Solamniából jövök. A barátom is. Mi most egy küldetésen vagyunk itt, mondhatni, és... Ó igen, a zár! Nem kell így nézni rám! Nem az én hibám volt! Valójában ez a maguk ostoba zárja, ez törte el az álkulcsomat. Az egyik legjobbat! Apámé volt - mondta a surranó némi nosztalgiával. - Ő adta nekem, amikor felcseperedtem. Tényleg azt hiszem, hogy illene legalább bocsánatot kérniük.

Erre a foglár igen furcsa hangot hallatott, valamiféle átmenetet a horkantás és a hörgés között. Kulcskarikáját a surranó orra előtt rázva, összefüggéstelenül vakkantott valami „ebben a cellában fogtok megrohadni” - félét és duzzogva el akart rohanni, de a medvebundás férfi keményen galléron ragadta.

- Ne olyan gyorsan! Nekem kell az a fickó!

- Tudom, tudom - sípolta a börtönőr vékony hangon -, de meg kell várnia a lakatost!

- Lehetetlen! Nekem azt parancsolták, hogy még ma állítsam dobogóra azt az embert.

- Hát akkor ki kell találnia valami trükköt, hogy kipiszkálja onnan - vágta rá dühösen a foglár. - Szerezzon a surranónak egy új álkulcsot! Akkor most akarja a többi árut, vagy nem?

Azzal elcsoszogott, otthagyva a medvebundást, aki dühösen meredt az ajtóra.

- Tudja jól, hogy honnan kaptam az utasítást - szólt a férfi különös hangsúllyal a távozó után.

- Én is ugyanonnan kapom a parancsokat - szólt vissza csontos válla felett a másik -, és ha nem tetszik nekik, akkor jöjjenek ide és imádkozzanak, hogy nyíljon ki az az ajtó! És ha ez nem jönne be, akkor várjanak a lakatosra, úgy, mint bárki más!

- Ki szeretnének engedni minket innen? - kérdezte Tas kíváncsian. - Ha igen, talán tudunk segíteni...

Hirtelen eszébe jutott valami.

- Ugye nem akarnak kivégezni minket? Mert ebben az esetben, azt hiszem, hiába jönne a lakatos...

- Kivégezni! - horkantotta a medvebundás. - Már tíz éve nem végeztek ki senkit Istárban! Az egyház megtiltotta.

- Bezony, egy gyors, tiszta halál túl jó lenne nektek! - recsegte a börtönőr, aki ismét visszafordult. - Szóval, hogy értetted azt, hogy tudnátok segíteni, te kis patkány?

- Háát - húzta a szót Tas -, ha nem akartok kivégezni, akkor mit akartok tenni velünk? Nem hinném, hogy szabadon engednétek. Persze, mi ártatlanok vagyunk. Úgy értem, hogy mi nem...

- Semmit sem akarok veled - felelte gúnyosan a palatáblás férfi. - Csak a barátodat akarom. És nem, valóban nem akarom szabadon engedni.

- Gyors, tiszta halál - dörmögte az öreg porkoláb, fogatlanul vigyorogva. - Mindig szép kis tömeg gyűlt össze, hogy láthassa. Ahogy Besurranó Harry mondta nekem, amikor épp a vesztőhelyre tartottunk, hogy fellógassam: „Legalább érzi az ember, hogy milyen népszerű”. Remélte, hogy jó közönsége lesz, és az is volt. Könnybe lábadt a szeme. „Ez a sok ember”, aszonta, „ez a sok ember mind feláldozza az ünnepnapját, hogy elbúcsúztathasson!” Igazi úriember volt.

- A dobogóra fog állni! - kiáltotta a medvebundás, nem törődve a börtönőrrel.

- Gyorsan és tisztán - csóválta a fejét amaz.

- Nos - mondta Tas gyanakodva - nem értem pontosan, hogy miről beszélnek, de ha tényleg ki akarnak engedni minket innen, Caramon segíthet.

A surranó eltűnt az ablakból és azok ketten hallották, ahogy költögeti a társát.

- Caramon, kelj fel! Ki akarnak engedni minket, de nem bírják kinyitni az ajtót és azt hiszem ez miattam van, vagyis részben...

- Ugye tudja, hogy mindkettőt el kell vinnie - szólalt meg alamuszi hangon a foglár.

- Tessék? - perdült meg a medvebundás, döbbsen meredve rá. - Ezt senki sem említette nekem...

- Együtt kell őket eladni. Ez pedig az én utasításom, és mivel a maga utasításai és az enyéme egy helyről jönnek, ugye...

- Ezt írásban kapta? - ráncolta homlokát a magas férfi.

- Természetesen - mosolygott sunyin a börtönőr.

- Kidobtam a pénzem az ablakon! Ki akarna megvenni egy surranót?

Az őrvállat vont, ez nem az ő gondja.

A medvebundás ismét kinyitotta a száját, de aztán be is csukta, amikor egy új arc bukkant fel a cellaajtó ablakában. Ez most nem a surranó volt. Egy fiatalember nézett szembe vele, olyan huszonnyolc éves forma. Arca valaha csinos lehetett, de most az erős állkapcsok alatt toka rezgett, a barna szemek üregeikbe süppedtek, a göndör fürtök összekócolódtak és egymáshoz tapadtak.

- Hogy van Lady Crysania? - kérdezte Caramon.

A magas férfi zavartan pislogott.

- Lady Crysania. A Templomba vitték - ismételte Caramon.

A börtönőr oldalba bökte a medvebundást.

- Tudja, a nő, akit leütött.

- Nem nyúltam hozzá egy ujjal se! - mondta a rab egyszerűen. - Szóval, hogy van?

- Az nem tartozik rád - csattant fel a finom öltözékű úr, mert eszébe jutott, hogy mennyi az idő. - Te lakatos vagy? A surranó mondott valami olyasmit, hogy ki tudod nyitni ezt az ajtót.

- Nem vagyok lakatos - felelte Caramon -, de talán ki tudom nyitni.

Tekintete a börtönőrré siklott.

- Ha nem bánja, hogy kitöröm.
- A zár eltört - csattant fel a foglár élesen. - Nem hinném, hogy nagyobb kárt tudnál okozni benne, ha csak szét nem töröd az ajtót.
- Épp ezt szándékozom tenni - felelte Caramon nyugodtan.
- Kitörni az ajtót? - visította a börtönőr. - Te megbuggyantál. Hogyan...
- Egy pillanat! - élénkült fel a medvebundás és tekintetét végigfuttatta Caramon vállain, bikanyakán, amennyit a rácsos ablakon át láthatott belőle. - Hadd lássuk! Ha megteszi, fizetem a kárt...
- Azt lefogadhatja - fenyegetőzött a porkoláb. A másik rávillantotta a szemét, mire elhallgatott.

Caramon lehunyta szemét és vett néhány mély lélegzetet, lassan fújva ki a levegőt. Azok ketten a folyosón hátrébb húzódtak. A harcos eltűnt a látóterükből. Aztán egy morgást hallottak, majd egy hatalmas csattanást a masszív faajtón. A sarokvasak megreccscentek, sőt, még a kőfal is megrepedni látszott az ütés erejétől. De az ajtó kitartott. Ugyanakkor a börtönőr eltátotta a száját és hátrált még egy lépést.

Ekkor újabb morranás hallatszott a cella mélyéről, aztán egy újabb döndülés. Az ajtó szétrobbant a borzalmas erő nyomása alatt, nem maradt belőle más, csak az elgörbült sarokvasak és a zár, amely még most is szilárdan kapaszkodott az ajtókeretbe. Caramont a lendület kihajította a folyosóra. Lelkes éljénzés csattant fel a környező cellákból, ahol a többi rab, arcát a rácsnak szorítva figyelte az eseményeket

- Ezért maga fizet! - cincogta az őr a medvebundás férfinak.
- Megéri - felelte a férfi, talpra segítve és leporolva Caramont, miközben kritikus szemmel méregette. - Egy kicsit túl jól tartottak, mi? Lefogadom, hogy a tűt se veted meg. Talán épp az juttatott ide. Na, semmi baj. Nemsokára minden rendbe jön. Mi is a neved? Caramon?

A nagydarab férfi mogorván bólintott.

- Én pedig Tasslehoff Fúroláb vagyok - lépett ki a széttört ajtón a surranó és ismét feléjük nyújtotta a kezét. - Én... mi mindenhová együtt megyünk. Megígértem Tikának, hogy...

A medvebundás épp firkált valamit a palatáblájára és szórakozott pillantást vetett Tasra.

- Aha, értem.

- Nos, akkor - folytatta a surranó és sóhajtván zsebre vágta kezeit -, ha levennétek ezeket a láncokat a lábunkról, sokkal könnyebben tudnánk mozogni.

- Nem vennénk - dörögte a férfi, és feljegyzett még néhány dolgot a táblájára. Mikor végzett, elmosolyodott.

- Akkor menjünk - utasította a foglár. - Lássuk, mije van még ma a számomra.

Az öreg elcsattogott, de előbb gyilkos pillantást küldött Tas és Caramon felé.

- Ti pedig üljetek ide a fal mellé, amíg itt végzünk és mehetünk - parancsolt rájuk a magas férfi.

Caramon összekuporodott a padlón, vállát dörzsölgette. Tas boldog sóhajjal ereszkedett mellé. A börtöncella falain kívül a világ sokkal kellemesebbnek látszott. Ahogy Caramonnak is mondta: „Ha egyszer kikerülünk, sokkal több lehetőségünk lesz. Itt, bezárva semmi esélyünk.”

- Ó, jut eszembe! - kiáltotta Tas a börtönőr távolodó alakja után. - Lenne olyan szíves gondoskodni róla, hogy visszakapjam az álkulcsomat? Régi, kedves emlék, tudja.

- Esély, mi? - mondta Caramon Tasnak, mikor a kovács befejezte az acél nyakörv felerősítését. Eltartott egy darabig, amíg megfelelő méretűt találtak, így a harcos volt az utolsó rabszolga, akire felkerült a nyakörv. A testes férfi összerándult fájdalomában, amikor a kovács véletlenül hozzáért a vörösén izzó szegeccsel, miközben a helyére ütötte. Égett

hús szaga terjengett a levegőben.

Tas elszörnyülködve meredt a férfi nyakörvére és arca együttérzően eltorzult Caramon szenvedése láttán.

- Rettenetesen sajnálom - mondta szipogva. - Nem tudtam, mit ért az alatt, hogy a „dobogóra”. Azt hittem, arról beszél, hogy elmegyünk Dobogóra, hogy az valami hely neve errefelé. Mintha azt mondaná, hogy elmegyünk a piacra. Nagyon furcsán beszélnek errefelé. Tényleg, Caramon...

- Nincs semmi baj - sóhajtott Caramon. - Nem a te hibád.

- De valakinek mégiscsak a hibája - replikázott Tas, miközben érdeklődve figyelte, ahogy a kovács valami írt ken a harcos megégett nyakára, aztán még egyszer figyelmesen ellenőrzi a munkáját. Istárban nem egy kovács ment már tönkre abban, hogy egy rabszolgatartó kártérítést követelt szökött rabszolgája miatt, aki valahogy megszabadult nyakörvétől.

- Ezt hogy érted? - dörmögte tompán Caramon, üres, kifejezéstelen tekintettel.

- Nos - suttogta Tas egy pillantást vetve a kovácsra -, csak gondolkozz egy kicsit. Emlékezz, hogyan néztél ki, amikor ideértünk. Épp olyan voltál, mint valami útonálló. Aztán ott volt az a pap meg azok az örök, akik mintha csak minket vártak volna. És Lady Cysania is pont úgy nézett ki, mint...

- Igazad van - helyeselt Caramon, és az érdeklődés egy apró szikrája csillant meg eltompult tekintetében. A szikra felizzott és füstölgő tüzet gyújtott a lelkében. - Raistlin. Tudta, hogy jönni fogok, hogy megállítsam. Ő tette ezt!

- Én nem vagyok benne olyan biztos - jegyezte meg Tas rövid töprengés után. - Úgy értem, nem lett volna neki egyszerűbb hamuvá égetni téged, vagy falidísz csinálni belőled, vagy ilyesmi?

- Nem! - felelte Caramon, és Tas izgatottságot látott a tekintetében. - Nem érted? Neki szüksége van itt rám... hogy megtegyek valamit. Nem ölhet meg bennünket. Az a... az a sötétlő, aki vele dolgozott, megmondta, emlékszel?

A surranó gyanakodva nézett rá, és éppen mondani akart valamit, amikor a kovács talpra rántotta a harcost. A medvebundás férfi, aki eddig türelmetlenül tekintgetett be rájuk a műhely ajtajából, most belépett két új rabszolgájáért. Durván megragadta és a már felsorakozott rabszolgákhoz lökdöste őket. Két újabb rabszolga érkezett és elkezdtek felrakni a lábbilincseket és a láncot, amely végül egyetlen vonalba állította a rabokat. Akkor - a medvebundás intésére - az emberek, félelfek és a két goblin összetorlódott, élő láncba lassan, csoszogva megindult.

Még három lépést sem tettek, amikor az egész társaság belegabalyodott Tasba, aki véletlenül épp az ellenkező irányba indult el.

Végül sok káromkodás és néhány fűzfavessző suhintás után (előbb persze gondosan körülnézve, hogy nincs-e pap a közelben), a medvebundás fickó ismét mozgásba hozta a sort. Tas szökdécselt, hogy fel tudja venni a ritmust. Csak miután már kétszer is orra bukott, újból magával rántva az egész sort, emelte fel Caramon láncostul-mindenestül és cipelte a hóna alatt a surranót.

- Pedig egész szórakoztató volt - jegyezte meg Tas elakadó lélegzettel. - Különösen, amikor elestem. Láttad annak a pasasnak az arcát? Én...

- Mit akartál mondani az előbb? - szakította félbe Caramon. - Miért gondolod, hogy nem Raistlin áll a dolgok mögött?

Tas arckifejezése szokatlanul komollyá és elgondolkodóvá vált.

- Caramon - kezdte egy kis szünet után, karját a férfi nyaka köré fonva és egyenesen a fülébe súgva a szavakat, hogy alig hallatszott a láncok zörgésétől és az utca zajától -, Raistlin rettenetesen elfoglalt lehet ezzel az ideutazással, meg minden. Végül is Par-Saliannak napokig tartott ennek az időutazó varázslatnak az összehozása, márpedig

ő igencsak nagyhatalmú mágus. Szóval ez Raistlin sok energiáját felemésztette. Hogyan lett volna képes egyszerre megoldani ezt és foglalkozni velünk is?

- Hát - sóhajtott Caramon a szemöldökét ráncolva -, ha nem ő, akkor kicsoda?

- Mit szólnál, mondjuk... Fistandantilushoz? - suttogta Tas drámaian.

Caramon visszafojtotta lélegzetét, arca elsötétedett.

- Ő... ő valóban hatalmas mágus - emlékeztette Tas - és, szóval te nem csináltál túl nagy titkot belőle, hogy visszajössz ide, hogy... ööö... elintézd vele a dolgot, hogy úgy mondjam. Úgy értem, hogy még az Ősmágia Tornyában is nyíltan kimondtad. És azt tudjuk, hogy Fistandantilus képes a Torony körül sündörögni. Ott találkozott Raistlinnal is, ugyebár? Mi van, ha most is ott volt, és hallotta, amit mondasz? Azt hiszem igencsak dühös lehetett.

- Pffff Ha valóban olyan hatalmas lenne, ott azonnal végezhetett volna velem - horkantotta Caramon.

- Nem, épp hogy nem - felelte Tas határozottan. - Nézd, én ezt már mind végiggondoltam. Nem ölheti meg a saját tanítványa testvérét. Pláne, ha Raistlin valamilyen céllal hozott téged ide. Mert, már amennyire Fistandantilus tudja, Raistlin szerethet téged a lelke mélyén.

Caramon arca elsápadt és Tas legszívesebben elharapta volna a nyelvét.

- Akárhogy is - folytatta sietve -, nem tehet csak úgy egyszerűen félre az útból, azt nagyon jól meg kell szerveznie.

- Tehát?

- Tehát... - Tas vett egy mély lélegzetet. - Nos, úgy látszik, hogy errefelé nem végzik ki az embereket, de biztosan van valami más módszerük arra, hogy megszabaduljanak azoktól a fickóktól, akik nemkívánatosak errefelé. Az a pap is meg a börtönőr is arról beszélt, hogy a kivégzés könnyű halál, ahhoz képest, ami manapság van helyette.

Korbács csattant Caramon hátán, és ez véget vetett a beszélgetésnek. Vad pillantást küldve a rabszolga felé, aki megütötte őt - egy nyomorult, szánalmas fickó, aki nyilvánvalóan élvezi a hatalmát -, Caramon komor hallgatásba burkolódzott és Tas szavain gondolkodott. Talán tényleg van értelmük. Láta, hogy sok energiájába és koncentrációjába került Par-Saliannak ez a bonyolult varázslat és hogy mennyire kimerítette a mágust. Lehet, hogy Raistlin hatalmasabb, de nem annyival. Ráadásul ő még fizikailag is gyengébb.

Caramon hirtelen mindent világosan látott. Tasslehoffnak igaza van! A sorsuk elrendeltetett! Fistandantilus valahogy elteszi őket láb alól, aztán úgy állítja be a dolgot Raistlin előtt, mintha baleset lett volna!

A harcos valahonnan, tudatának legmélyéről hallotta egy öreg, dohogó törpe hangját: „Nem tudom, melyikőtök a nagyobb. lütyű, te, vagy az az ajtókilincseszű surranó! Ha bármelyikőtök élve kikerül ebből, nagyon meg leszek lepve!” Caramon szomorúan elmosolyodott, ahogy eszébe jutott öreg barátja. Kova nem volt itt, sem Tanis, sem bárki más, aki tanácsot adhatott volna. Ő és Tas most csak magukra hagyatkozhatnak, és ha a surranó nem ugrott volna meggondolatlanul fejest ebbe a varázslatba, akkor éppenséggel egyedül, minden segítség nélkül kellene boldogulnia. A gondolat megijesztette. Caramon megborzongott.

- Ez mind azt jelenti, hogy el kell kapnom Fistandantilust, még mielőtt ő kapna el engem!

- mondta magának halkan.

A Templom karcsú tornyai kedvtelve pillantottak le a város nagy gonddal tisztán tartott utcáira - kivéve a sötét sikátorokat. Az utakon nyüzsögtek az emberek. Templomőrök cirkáltak mindenfelé, ügyelve a rendre, kiríva a tömegből díszes egyenruháikkal és csillogó sisakjaikkal. Gyönyörű asszonyok vetettek elismerő pillantásokat szemük

sarkából az örökre, miközben a bazárban, a bódék közt sétáltak csinos szolgálóikkal a hátuk mögött, akik a napernyőt emelték fölējük. Csupán egy hely volt a városban, aminek közelébe se mentek a nők, jóllehet gyakran küldtek arrafelé kíváncsi pillantásokat - a rabszolgapiac.

A rabszolgapiac most is zsúfolt volt, mint mindig. Hetente egyszer tartottak itt árverést, ezért volt a medvebundás férfi, a piac intézője, olyan türelmetlen, hogy megszerezze eheti rabszolga-részesedését a börtönből. Bár az onnan származó rabok eladásának bevétele a közösségi pénztárakba folyt be, az intéző természetesen leszakította belőle a sápot. Ez a hét különösen ígéretesnek látszott.

Ahogy Tasnak is mondta, nem volt halálbüntetés Istárban, vagy Krynn többi, civilizált részén. Legalábbis csak ritkán. Solamnia Lovagjai még mindig azon a régi, barbár módon büntették azt a lovagot, aki elárulta Rendjét: saját kardjával metszették el a torkát. De a Papkirály már tárgyalásokba kezdett a Lovagokkal, és volt rá remény, hogy ezt az ősi szokást megszüntessék.

Persze a halálbüntetés eltörlése Istárban egy újabb problémát vetett fel. Mi legyen a rabokkal, akiknek száma egyre nőtt és egyre többe kerültek a kincstárnak. Hogy megoldják a problémát, a papi testületek elkészítettek egy tanulmányt. Kiderült, hogy a legtöbb elítélt egyedülálló, hajléktalan és pénztelen. A bűnöket, melyekért elítélték őket - lopás, betörés, prostitúció és hasonlók - ezért követték el.

- Ebből tehát logikusan következik - mondta a Papkirály minisztereinek azon a napon, amikor hivatalosan bevezették az új törvényt -, hogy a rabszolgaság nem csupán börtöneink túlnépesedésének problémáját oldja meg, de sokkal inkább e szegény lelkek problémáját is, akiknek egyetlen bűne, hogy nem egy biztonságos fészekbe születtek és most nem bírnak menekülni ebből a helyzetből.

- A mi kötelességünk, hogy segítsük őket. Mint rabszolgáknak lesz ételük, ruhájuk és fedél a fejük felett. Mindent megkapnak, aminek hiánya a bűn útjára terelte őket. Természetesen ügyelünk rá, hogy jól bánjanak majd velük és megígérjük, hogy egy bizonyos szolgálati idő után, ha jól viselkedtek, elnyerhetik szabadságukat. Akkor majd visszatérnek közénk, mint a társadalom hasznos tagjai.

Az ötletet azonnal megvalósították és idestova már tíz esztendeje gyakorolják. Azért voltak problémák. De sosem akkorák, hogy megkövetelték volna a Papkirály figyelmét, egyszerűen nem voltak annyira súlyosak, hogy az az ő döntését igényelték volna. A miniszterhelyettesek sikeresen megbirkóztak ezekkel az ügyekkel és a rendszer mostanra már eléggé bejáratódott. Az egyházaknak volt egy állandó, biztos bevétele a börtönből eladott rabszolgákból - ezeket megkülönböztették azoktól, akiket magánúton értékesítettek - és a rabszolgaság intézménye egyenesen bűnmegelőző tényezővé vált.

A felmerülő problémákat a bűnelkövetők két csoportja okozta: a surranók és azok a bűnözők, akik különösen veszélyesek voltak. Kiderült, hogy egy surranót teljességgel lehetetlen eladni bárkinek is, és nem volt egyszerű egy gyilkost, erőszaktevőt vagy örültet sem rásózni valakire. A megoldás egyszerűnek tűnt. A surranókat éjszakára bezárták, és reggel a városkapuhoz kísérték őket - ez nap mint nap kisebb felvonulásokhoz vezetett. A veszélyesebb bűnök elkövetőinek pedig különleges intézményeket hoztak létre,

Az egyik ilyen intézmény törpe vezetőjével merült élénk eszmecserébe a medvebundás férfi ezen a reggelen, színpadias mozdulatokkal utánózva egy betörését, miközben gyakorta mutogatott Caramon felé, aki a többi rabbal együtt egy rongyos, rossz szagú sátor alatt ácsorgott a dobogó mögött.

Az intézmény vezetője nem volt lenyűgözve. Már régen megtanulta, hogy ha túlzott érdeklődést mutat egy rab teljesítménye iránt, az legalábbis megduplázza a felajánlott árat. Ezért a törpe homlokráncolva vizsgálgatta Caramont, kiköpött a földre, összefonta karjait és szilárdan megvetette lábát a kövezeten, így tekintett fel a medvebundába

öltözött férfira.

- Teljesen formátlan, túl kövér. Mög részegös is, nézze csak az orrát! - A törpe megrázta a fejét. - És nem tűnik túl vadnak sem. Mit is mondott, mit követött el? Megtámadott egy papnőt? Pfff! Csak egy dologról tudom elképzelni, hogy ez képes megtámadni - egy boroskancsóról!

A medvebundást ez természetesen vérig sértette.

- Életed nagy lehetőségét szalasztod el, Sziklazúzó - mondta behízelgően. - Látnod kellett volna, hogyan rúgta szét azt az ajtót! Még sosem láttam ekkora erőt egy emberben. Lehet, hogy kissé túlsúlyos, de ez könnyen gyógyítható. Rázd gatyába kissé és igazi szívtipró lesz! A nők örvöngeni fognak érte. Nézd azokat a meleg, barna szemeket, azt a göndör haját - még lejjebb halkította a hangját. - Igazán szégyen volna elvesztegetni egy bányában... Próbáltam, amennyire lehetett titokban tartani, hogy mit tett, de azt hiszem Harold máris szagot fogott.

Mindketten egy férfi felé pillantottak, aki nem messze ácsorgott tőlük és kacarászva csevegett természetes testőrével. A törpe a szakállát húzkodta, de arca mozdulatlan maradt. A medvebundás tovább ütötte a vasat.

- Harold megesküdött rá, hogy megszerzi, bármi áron. Azt mondja, hogy annyi munkát tudna kicsikarni belőle, mint két másiktól. Nos, te egy kedves vásárlóm vagy. Megpróbálhatnám a te javadra fordítani a dolgokat...

- Hadd vigye Harold - horkantotta a törpe. - Kövér disznó ez.

De a rabszolga-kereskedő látta, hogy vevője spekulálva méregeti Caramont. Nagy tapasztalata lévén már abban, hogy mikor kell beszélni és mikor csendben maradni, a medvebundás fickó biccentett a törpének és kezeit dörzsölgetve egyéb dolgai után nézett.

Caramon, aki elkapott néhány szót a beszélgetésből és látta, hogy a törpe úgy méregeti, mint egy díjnyertes malacot, vad vágyat érzett, hogy szétszaggassa béklyóit és ellássa a baját eladónak és vevőnek egyaránt. A vér lüktetett az agyában, kidagadó izmokkal nekifeszült a köteleinek, olyan látványt nyújtva, amitől a törpének elkerekedtek a szemei, és a sátor körül álló örök előhúzták hüvelyükből kardjaikat. De Tasslehoff váratlanul a bordái közé bökött hegyes könyökével.

- Caramon, nézd - mondta izgatottan.

Néhány pillanatig a harcos semmi mást nem hallott fülében doboló vérén kívül. Tas újra megbökte.

- Nézd, Caramon! Ott a tömeg szélén, ott áll egyedül. Látod?

A harcos reszkető lélegzetet vett és kényszerítette magát, hogy lecsillapodjék. Oda fordult, ahová a surranó mutatott és hirtelen megdermedt az ereiben forrón rohanó vér.

A piacoló tömeg szélén egy fekete köpenyes alak állt. Egyedül volt. Szó szerint egyedül, mert egy tágas, üres kör támadt körötte, a tömegből senki sem közelített hozzá. Többen inkább kanyarodtak egyet, csak ne kerüljenek túl közel hozzá. Senki sem szólt hozzá, de mindenki tisztában volt a jelenlétével. Azok, akik eddig élénken beszélgettek, ha a közelükbe került, kínos csendbe burkolóztak és ideges pillantásokat vetettek irányába.

A férfi köpenye éjfele volt, minden díszítés nélkül. Nem csillogott ezüst hímzés a kézelőkön, nem varrtak szegélyt a fekete csuklyára, melyet az arcába húzott. Nem volt nála bot, nem kísérté familiáris. Viseljen csak a többi mágus védő rúnákat a köpenyére hímezve, hordják csak ők magukkal a hatalom botját, kössenek csak ők magukhoz kedvenc állatokat. Neki erre nincs szüksége. Az ő hatalma önmagából fakad, évszázadokra terjed, létsíkokon át húzódik. Muszáj érezni, körülötte lebeg, mint kovács kohója körül a hő.

Magas, jó felépítésű férfi volt, a fekete köpeny karcsú, de izmos vállakat takart. Hófehér keze, testének egyetlen látható része erős és szép volt. Bár olyan öreg lehetett, hogy Krynn-szerte csak kevesen tudták akár megbecsülni is a korát, teste mégis fiatal és erős.

Sötét rémhírek keringtek arról, hogyan képes mágikus művészete segítségével legyőzni az évszázadok emésztő erejét.

Így állt ott egyedül, mintha egy fekete csillag hullott volna a piac kövére. Csuklyája sötét mélyéről még szeme csillogása sem látszott.

- Ki az a fickó? - kérdezte társalgási hangnemben Tas egy rabtársukat, fejével a fekete köpenyes alak felé intve.

- Nem tudod? - kérdezte idegesen a rab, mintha vonakodna válaszolni.

- Nem vagyok idevalósi - mentegetőzött Tas.

- Hát ő a Sötét Úr, Fistandantilus. Gondolom, már hallottál róla.

- Igen - felelte a surranó, jelentőségteljesen Caramonra pillantva, mintha azt mondaná: „hát nem megmondtam!” -, már hallottunk róla.

4. FEJEZET

Amikor Cysania magához tért a bódulatból, melyet Paladine bocsátott rá, oly zavarodottan és érthetetlenül viselkedett, hogy a papok komolyan tartottak attól, hogy megpróbáltatásai megzavarták a lány elméjét.

Mivel a papnő Palanthast emlegette, úgy gondolták, onnan való. Ugyanakkor egyfolytában rendjének vezetőjét szölongatta - valamiféle Elistant. A szerzetesek ismerték az összes rend vezetőjét Krynn-szerte, de erről az Elistanról nem hallottak. Ám a lány annyira ragaszkodott az igazához, hogy néhányan már attól tartottak, valami változás történt Palanthasban. Gyorsan útnak is indítottak néhány hírvívót.

Ezenkívül Cysania még valami Templomot is emlegetett, pedig Palanthasban semmiféle templom nem volt. Végezetül pedig oly, meggyőződéssel magyarázott sárkányokról és az „istenek visszatéréséről”, hogy a mellette lévőek - Quarath és Elsa, a Tisztelendő Leányok rendjének vezetője - rémulten néztek össze, és az istenkáromlás ellen védő rúnát rajzolták a levegőbe. Beleerőltettek Cysaniába egy csésze gyógyteát, amitől kissé megnyugodott és mély álomba zuhant. A két pap még hosszú ideig mellette állt, miután elaludt, halkan beszélgetve róla. Aztán a Papkirály lépett a szobába, amitől kissé megnyugodtak.

- Megidéztem egy jósvarázst - szólalt meg dallamos hangján -, és megtudtam, hogy Paladine szólította őt magához, hogy megóvja valami gonosz mágiától, mellyel a leányra támadtak. Nem hinném, hogy volna okunk kételkedni ebben.

Quarath és Elsa fejüket rázták, majd egymásra pillantottak. A Papkirály gyűlölete a mágusok iránt közismert volt.

- Lelke Paladine-nál járt, ott élt abban a csodálatos birodalomban, amelyet mindnyájan keresünk és elérni remélhetünk e világi lét után. Nyilvánvaló, hogy míg ott járt, megtudhatott valamit a jövőről. E leányzó említett egy gyönyörű Templomot, amely majd Palanthasban épül. Nem szándékozunk-e magunk is építeni egy ilyen Templomot? Szólt valamely Elistanról is, aki talán egy pap lesz, ki azt a helyet vezetni fogja.

- De hát... a sárkányok... meg az istenek visszatérése? - mormolta Elsa.

- Ami a sárkányokat illeti - felelte a Papkirály meleg hangon -, az valami mese, amit gyermekkorában hallhatott és most megkísértette betegségében. Vagy talán valami, aminek köze van a mágiához, melyet az a mágus bocsátott rá.

Hangja megkeményedett.

- Mint tudjátok, azt mondják, hogy a mágusoknak megvan a hatalma, hogy olyasmit láttassanak az emberekkel, ami nem létezik. Amit pedig ez a leányzó mondott az „istenek visszatéréséről”...

Elhallgatott egy pillanatra. Mikor ismét megszólalt, alig hallották szavait.

- Ti ketten, kik legbelsőbb tanácsadóim vagytok, ismeritek szívem vágyait. Tudjátok, hogy egy napon - és ez a nap egyre jobban közeleg - az istenek elé járulok és segítségüket kérem harcomhoz a Gonosz ellen, amely még mindig jelen van köztünk. Azon a napon maga Paladine hallgatja majd meg imáimat és eljő, hogy mellém álljon. Együtt fogunk küzdeni a Sötétség ellen, míg az örökre el nem oszlik. Ez az, amit ő előre látott. Ezt értette az alatt, hogy az istenek visszatérnek.

Fény árasztotta el a szobát, Elsa imát rebegett, még Quarath is lesütötte tekintetét.

- Hagyjuk őt pihenni - folytatta a Papkirály. - Reggelre jobban lesz. Imádkozni fogok érte Paladine-hoz.

Mikor eltávozott, mintha árnyék borult volna a szobára. Elsa csendben nézett utána. Majd mikor Crysania szobájának ajtaja becsukódott, az elf nő Quarath-hoz fordult.

- Vajon van hozzá elég hatalma? - kérdezte társától, aki elgondolkodva meredt Crysaniára. - Tényleg meg akarja csinálni ezt a... ezt a dolgot, amiről beszélt?

- Mit? - riadt fel gondolataiból Quarath, és a Papkirály után tekintett. - Ja, azt! Természetesen megvan hozzá a hatalma. Láttad, hogyan gyógyította meg ezt a fiatal teremtet. És az istenek szólnak hozzá a jóslatokon keresztül, vagy legalábbis ezt mondja. Te mikor gyógyítottál meg utoljára valakit, Tisztelendő Nővér?

- Akkor te elhiszed azt, hogy Paladine magához vette a lány lelkét és hagyta, hogy a jövőbe pillantson? - meredt rá csodálkozva Elsa. - Elhiszed, hogy valóban meggyógyította?

- Én csak azt hiszem, hogy van valami nagyon különös e lány és a másik kettő körül, akik vele jöttek - felelte fásultan Quarath. - Mindnyájukat szemmel fogom tartani. Te csak a lánnyal törődj! Ami pedig a Papkirályt illeti - vonta meg a vállát a szerzetes hagyjuk, hogy lehívja közénk az égi hatalmakat. Ha valóban eljönnek, hogy mellette harcoljanak, jó. Ha nem, minket az sem érint. Jól tudjuk, hogy kik azok, akik az istenek igazi munkáját végzik itt, Krynnen.

- Azon gondolkodom - jegyezte meg Elsa, miközben kisimította Crysania sötét haját lázas homlokából -, hogy volt egy fiatal lány a rendünkben, aki igazi gyógyító erővel rendelkezett. Ő volt az, akit elcsábított az a solamniai lovag. Hogy is hívják?

- Soth - vágta rá Quarath. - Lord Soth, Dargaard várának ura. Ó, én ezt nem is vonom kétségbe. Néha találhatsz valakit, különösen a nagyon fiatalok vagy nagyon öregek között, akinek megvan ez a hatalma. Vagy legalábbis azt hiszik. Őszintén szólva úgy gondolom, a legtöbb esetben ez onnan ered, hogy az emberek hinni akarnak valamiben. Annyira, hogy elhitetik magukkal: ez lehetséges. És ez senkit nem zavar. Nézd csak meg figyelmesen ezt a fiatal lányt, Elsa. Ha reggel, miután magához tér, továbbra is így beszél, kénytelenek leszünk nyomatékosabban fellépni. De most még...

A férfi elhallgatott. Elsa bólintott. Mivel tudták, hogy a gyógyszer hatása alatt a lány mélyen alszik majd, magára hagyták. Crysaniát, gyógyító álomba merülve az istári Nagytemplom kis szobájában.

Mikor Crysania másnap reggel felébredt, úgy érezte, mintha vattával tömték volna ki a fejét. Szája keserű volt és rettenetesen szomjazott is. Szédelegve felült és megpróbálta összeszedni a gondolatait. Semmit sem értett. Volt valami ködös, rémítő emléke egy iszonyatos teremtményről, ami a síron túlról közeledett felé. Aztán találkozott Raistlinnal az Ősmágia Tornyában, majd halványan mintha felrémlettek volna fehér, vörös és feketeköpenyes mágusok, akik körülveszik, meg éneklő kövek, és utána, úgy érezte, hosszú utat tett meg.

Aztán derengett még valami olyan is, hogy fölébredt, és egy lenyűgözően szép ember mellett találta magát, akinek hangja békével töltötte el testét és lelkét. De ennek nem volt semmi értelme. Emlékezett rá, hogy Elistant szölongatta, ám úgy tűnt, senki se hallott

ilyen nevű papról. Erre Crysania elmesélte, hogy Elistan hogyan gyógyította meg Aranyholdat, Mishakal papnőjét, hogyan vezette a gonosz sárkányok elleni harcot és hogyan beszélt a népnek az istenek visszatéréséről. De csak azt érte el szavaival, hogy a papok riadtan, szánakozva tekintettek rá. Végül megittattak vele valami furcsa ízű italt, és ő mély álomba zuhant.

Most össze volt zavarodva, de elhatározta, hogy kideríti, hol van és mi történt. Felkelt az ágyából és kényszerítette magát, hogy megmosakodjon, ahogy azt minden reggel megtette, aztán leült a különös toalettasztalhoz és nekilátott kifésülni és befonni hosszú, fekete haját. Az ismerős mozdulatok megnyugtatták.

Volt rá ideje, hogy körülnézzon a hálószobában, és lenyűgözve bámulta annak szépségét és pompáját. De az is eszébe jutott, hogy mindez nem illik egy olyan templomhoz, amit az isteneknek szenteltek, ha ez egyáltalán olyan hely volt. A saját hálószobája szülei palanthasi házában feleannyire se volt fényűző és kényelemes, mint ez itt.

Hirtelen eszébe jutott mindaz, amit Raistlin mutatott neki - a szegénység és nélkülözés a Templom közvetlen szomszédságában - és szégyenkezve elpirult.

- Ez talán egy vendégszoba - mondta magának hangosan, vigasztalóan. - Végül is a mi új Templomunkban is arra tervezték a vendégszobákat, hogy kényelmesen érezzék magukat benne a vendégeink. De...

Homlokát ráncolva pillantása egy méregdrága, színarany dryadszoborra esett, mely egy gyertyát tartott a kezében.

- ...ez azért már túlzás. Egy család ebből hónapokig jóllakhatna.

Nagyon örült, hogy ezt Elistan nem látja. Beszélni fog a Rend Vezetőjével, bárki legyen is az! Biztosan csak félreértette, amikor úgy hallotta, azt mondja, hogy ő a Papkirály!

Crysania érezte, hogy lassan kitisztul a feje, és teste megtelik energiával. Kibújt hát a hálóingéből és fehér ruhát öltött magára, melyet gondosan kikészítettek az ágy végébe.

Micsoda régimódi, ódivatú ruha, jutott eszébe, miközben felvette. Egyáltalán nem olyan, mint azok az egyszerű, sima fehér ruhák, melyeket az ő palanthasi Rendjében viseltek. Ez itt gazdagon volt díszítve, ujjai és szegélyei aranszállal kihímezve, elől vörös és bíbor szalagok ékítették és egy súlyos aranyöv ölelte körül karcsú derekát. Micsoda pazarlás! Crysania bosszankodva az ajkába harapott, de azért vetett egy pillantást az aranykeretes tükörbe. „Határozottan jól áll” - vallotta be kényszeredetten, miközben elrendezte a redőket.

Keze hirtelen rátapintott valamire. A zsebébe nyúlt és előhúzott egy négyrét hajtogatott pergament. Kíváncsian nyitotta szét, és miközben azon gondolkodott, hogy vajon véletlenül hagyta-e nála a levelet a köpeny tulajdonosa, döbbenetén vette észre, hogy azt neki címezték. Nyugtalanul olvasni kezdte.

Lady Crysania!

Régóta tudom, hogy segítséget fogsz kérni tőlem, miszerint küldjelek vissza a múltba, hogy megakadályozhasd Raistlin, a fiatal mágus tervét, amivel elő akarja csalogatni a Gonoszt. Útközben azonban rád támadt egy halállovag. Paladin, hogy megmenthessen, magával vitte lelkedet a birodalmába. Közülünk senki, még maga Elistan se tud téged visszahozni. Erre csak azok a papok voltak képesek, akik a Papkirály idejében éltek. Így hát Raistlin testvére, Caramon társaságában visszaküldtünk téged a múltba, közvetlenül az Összeomlás előtti időkre, Istárba. Ezzel két cél is elérhető. Először, hogy meggyógyulj súlyos sérülésedből, másodszor pedig, hogy megpróbáld elérni célodat és megállítani a fiatal mágust.

Ha Te mindebben az istenek akaratát látod, akkor talán úgy is felfoghatod, hogy fáradozásaidat áldásuk kíséri. Én csak egyvalamit fűznék hozzá, azt, hogy az istenek útjai

kifürkészhetetlenek a halandó ember számára, mivel mi a világnak csak egy kis darabját láthatjuk. Reméltem, hogy ezeket személyesen beszélhetem meg veled, mielőtt útnak indulsz, ám ez lehetetlen volt. Csak arra tudlak figyelmeztetni - óvakodj Raistlintól!

Te erényes vagy, állhatatos a hitedben, és büszke mindkettőre. Ez azonban végzetes kombináció, kedvesem. És ő nem fog habozni hasznot húzni ebből.

Erről se feledkezz meg. Te és Caramon veszélyes időkbe mentetek vissza. A Papkirály napjai meg vannak számlálva. Caramonnak az életébe kerülhet ez a küldetés. Ám te, Cysania mind az életedet mind a lelkedet veszélyezteted. Előre látom, hogy választás elé kerülsz majd, hogy megmentsd az egyiket, le kell mondanod a másikról. Sokféleképp térhetsz vissza abból a korból. Az egyik lehetőséghez Caramonon keresztül juthatsz. Paladine legyen veled!

Par-Salian
A Fehérköpenyes Rend vezetője
Ősmágia Tornya, Wayreth

Cysania térdei megroggyantak és az ágyára roskadt. Keze, mellyel a levelet tartotta, reszketett. Kábultan újra és újra elolvasta, anélkül, hogy elméje felfogta volna a szavak értelmét. De egy kis idő múlva mégis lehiggadt és kényszerítette magát, hogy egyenként olvassa el a szavakat, mondatot mondat után, míg biztos nem lett benne, hogy felfogta azok jelentését.

Mintegy fél óra telt el így, olvasással és töprengéssel. Végül úgy gondolta, megértette a levél tartalmát. Legalábbis a lényegét belőle. Eszébe jutott, miért akart eljutni Wayreth Erdejébe. Par-Salian tehát tudott róla. Már várta. Annál jobb. És igaza volt - a halállovag támadása nyilván Paladine közbelépésére példa, biztosítandó, hogy, megérkezzen ide a múltba. Ami pedig az erényéről és hitéről szóló megjegyzést illeti...

Cysania felállt. Sápadt arcán elszántság tükröződött, orcáin halvány rózsafoltok jelentek meg, szeme dühösen villogott. Csak sajnálni tudta, hogy nem vitathatták meg ezt személyesen. Hogy merésze...

Ajkát egyetlen, vékony vonallá préselte, összehajtogatta a levelet, végighúzta ujjai közt, mintha szét akarná tépni. Egy kis aranyszelence állt az öltözőasztalkán az aranytükör és a fésű mellett, olyan, amilyenben előkelő hölgyek az ékszereiket szokták tartani. Felkapta a dobozt, elfordította a zárban az aprócska kulcsot, beledobta a levelet és lecsapta a fedelét. Ismét elforgatta a kulcsot a zárban, és hallotta, hogy a szerkezet kattant egyet. Végül a kulcsot a zsebébe rejtette, oda, ahol a levelet találta. Cysania újra belenézett a tükörbe.

Kisimította arcából fekete haját és fejére húzta csuklyáját. Észrevette, hogy arca pírban ég. Kényszerítette magát, hogy megnyugodjon, dühé lecsillapodjék. Az öreg mágusnak tulajdonképpen igaza van, emlékeztette magát. És hogy is érthetne meg egy mágus egy igazi hívőt? Lassanként lecsillapodott. Végül is nagy pillanatokat él át. Paladine vele van. Szinte érezte a jelenlétét. És az az ember, akivel találkozott, valóban a Papkirály!

Elmosolyodott, ahogy visszaemlékezett, hogyan töltötte el a jószág érzete a férfi jelenlétében. Hogy is lehetne felelős ő az Összeomlásért? Nem, ez egyszerűen képtelenség. Biztos csak a történelem tüntette fel őt rossz színben. Igaz, mindössze pár percet töltött vele, de hogy lehetne egy ilyen gyönyörű, jószágos és szent ember felelős egy olyan szörnyű pusztulásért? Ez egyszerűen lehetetlen! Talán ő majd meg tudja védeni! Paladine azért küldte vissza, hogy... hogy kiderítse az igazat!

Öröm töltötte el Cysania lelkét, és ugyanabban a pillanatban felhangzott a Reggeli Imára hívó harangjáték, mely mintha csak saját öröme lenne válasz. A gyönyörű

muzsika könnyekig meghatotta. Szíve repesett a boldogságtól és izgalomtól, mikor kilépett szobájából, végigsietett a csodálatos folyosókon, és majdnem beleütközött Elsába.

- Az istenek nevére - kiáltott fel Elsa csodálkozva -, hát lehetséges ez? Hogy érzed magad?

- Sokkal jobban, Tisztelendő Nővér - felelte Crysania kissé zavartan, mert eszébe jutott, hogy micsoda vad és összefüggéstelen dolgokat hordhatott össze korábban. - M... mintha egy rendkívül mozgalmas, furcsa álomból ébredtem volna.

- Paladine neve legyen áldott - dünnyögte Elsa, miközben összeszűkült szemmel, szigorú arckifejezéssel tanulmányozta a másikat.

- Nem mulasztottam el imádkozni hozzá, biztosíthatlak - jelentette ki komolyan Crysania. Annyira boldog volt, hogy észre sem vette az elf nő furcsa tekintetét. - A Reggeli Imára indultál? Csatlakozhatsz hozzád?

Szörnyülködve nézett körül a ragyogó épületben.

- Attól tartok, némi időbe telik, amíg kiismerem itt magam.

- Hát persze, kedvesem - felelte Elsa felocsúdva töprengéséből. - Erre.

Elindultak visszafelé a folyosón.

- Érdekelne, hogy mi történt azzal a fiatalemberrel... aki velem volt... mikor rámtaláltatok - dadogta, Crysania, és hirtelen rádöbbsent, milyen keveset tud múltban való megjelenésének körülményeiről.

Elsa arca megkeményedett, szigorúvá vált.

- Oda került, ahova való, kedvesem. A barátod?

- Nem, természetesen nem - vágta rá Crysania, és eszébe jutott utolsó találkozása a részeg Caramonnal.

- Ő... ő csak a kísérőm volt... akit pénzért béreltem fel - hebegte, és rájött, hogy mennyire rosszul tud hazudni.

- Most a Játékok Iskolájában tanul - folytatta Elsa. - Küldhetsz neki üzenetet, ha akarsz.

Crysaniának fogalma sem volt, mi ez az iskola, de nem akart túl sok kérdést feltenni. Így hát megköszönte Elsának és megnyugodva lezárta a témát. Legalább, most már tudja, hogy hol van Caramon és hogy ott biztonságban van. Attól a tudattól, hogy semmi se veszélyezteti visszatérését a saját korába, megnyugodott és megengedte magának, hogy teljesen ellazuljon.

- Nézd csak, kedvesem! - figyelmeztette Elsa. - Jön itt valaki, akit szintén érdekel az egészséged.

- Tisztelendő Bátyám - hajtotta meg fejét tiszteletteljesen Crysania, ahogy Quarath melléjük ért két másik nő társaságában. Lesütött tekintete miatt nem láthatta a férfi Elsára vetett kérdő pillantását és a nővér apró biccentését.

- Végtelenül örülök, hogy máris felépültél - hangsúlyozta Quarath, miközben megfogta Crysania kezét. Hangja olyan melegséget árasztott, hogy a lány elpirult örömeiben.

- A Papkirály egész éjjel fenn volt és imádkozott érted. Nagyon jóleső érzéssel tölt el hatalmának és hitének ez az újabb bizonyága. Ma este hivatalosan is bemutatkozol neki. De most - szakította félbe Crysaniát, még mielőtt az bármit is mondhatott volna -, nem akarlak feltartani. Kérlek, ne engedd, hogy tovább tartóztassalak.

Quarath tökéletes mozdulattal hajolt meg mindkettejük felé és elvonult a folyosón.

- Ő nem vesz részt a Reggeli Imán? - kérdezte Crysania, pillantásával követve a papot.

- Nem, kedvesem - mosolygott Elsa a lány naivitásán -, ő minden nap korán reggel azon a misén vesz részt, melyet maga a Papkirály tart. Végül is Quarath a második ember a Papkirály után, és rendkívül fontos ügyekkel kell foglalkoznia nap mint nap. Úgy is mondhatnánk, hogy ha a Templom szíve és lelke a Papkirály, akkor Quarath az esze.

- Ó, milyen különös - mormolta Crysania, Elistanra gondolva.

- Különös, kedvesem? - kérdezte Elsa kissé feddő hangon. - A Papkirály az istenekkel törődik. Nem várhatjuk el tőle, hogy olyan csip-csup ügyekkel foglalkozzon, mint a Templom mindennapos teendői.

- Nem, hát persze, hogy nem - vörösödött el Crysania zavarában.

Milyen póriásnak tűnhet ezeknek az embereknek a szemében, milyen naivnak és maradinak! Ahogy követte Elsát a napfényes, tágas folyosókon, a harangjáték és a gyermekkórus csodálatos hangjai boldogsággal töltötték el lelkét. Eszébe jutott, milyen egyszerű misét szokott Elistan tartani minden reggel. És ő látta el a templom mindennapos teendőit is.

Az egyszerű mise kopottnak, Elistan munkája méltatlannak tűnt most a szemében. Biztosan ez tette tönkre az egészségét. „Talán” - gondolta sajnálkozva - „nem kellett volna életének ilyen rövidnek lennie, ha olyan emberek vették volna körül, mint ezek itt, akik segítették volna.”

Nos, ezen változtatni kell, határozta el hirtelen Crysania, és rájött, hogy ez lehet a másik oka, hogy visszaküldték a múltba - ő fogja visszaállítani a Templom régi dicsőségét! Remegett az izgalomtól, feje tele volt a változtatásokkal kapcsolatos tervekkel. Megkérte Elsát, hogy meséljen neki a Templom hierarchiájáról és belső működéséről. Elsa boldogan mesélt erről, miközben folytatták útjukat a folyosón.

Crysania teljesen belefeledkezett a beszélgetésbe. Elsa minden szavát szívébe zárta, tökéletesen megfeledkezve Quarathról, aki éppen ekkor nyitotta ki csendesen a lány hálósobájának ajtaját, majd óvatosan besurrant.

5. FEJEZET

Quarathnak csak pár pillanatra volt szüksége, hogy megtalálja Par-Salian levelét. Belépés után szinte azonnal észrevette, hogy az öltözőasztalkán álló aranszelence nincs a helyén. Gyorsan átkutatta a fiókokat, és megtalálta, amit keresett. Mivel volt egy mesterkulcsa, mely a Templom összes zárját nyitotta, elővette, és könnyedén kinyitotta a dobozt.

A levelet viszont már nem tudta ilyen könnyen megfejteni. Csak másodpercekbe telt, míg elolvasta, és agyában rögzítette az egészet; megvolt az a bámulatos képessége, hogy bármit látott, azonnal az emlékezetébe véste. Így pár pillanat múlva fejében volt a levél teljes szövege. De tudta, hogy órákba telik majd, mire kibogozza az értelmét.

Szórakozottan összehajtogatta a pergament, visszarakta a dobozba, és a szelencét a fiókba helyezte, pontosan úgy, ahogy rátalált. A fiókot a helyére tolta, tessék-lássék átvizsgálta a többi is, majd - mivel semmit sem talált - gondolataiba merülve távozott a szobából.

Oly érthetetlen és zavaros volt a levél, hogy aznap délelőttre lemondta, vagy az alárendeltjeire bízta összes tennivalóját, majd a dolgozószobájába zárkózott. Itt leült és felidézett magában minden egyes szót, minden mondatot.

Végül sikerült megértenie annyit, amennyi legalább ahhoz elég volt, hogy eldöntse, mit tegyen. Három dolog nyilvánvalónak tűnt. Az első, hogy a fiatal nő egy pap lehet, aki mágusokkal áll kapcsolatban, ezért gyanús. A másik, hogy a Papkirály veszélyben van. Ez nem meglepő, hiszen a varázslóknak jó okuk volt arra, hogy gyűlöljék és tartsanak tőle. Harmadszor pedig az a fiatalember, aki Crysaniával együtt bukkant fel, kétségtelenül egy orgyilkos. Megeshet, hogy a nő a cinkosa.

Quarath sötéten elmosolyodott és gratulált önmagának, hogy sikerült arcot adnia a fenyegetésnek. Már korábban elintézte, hogy az a fiatalember, Caramon vagy

hogyishívják, olyan helyen szolgáljon, ahol időnként szerencsétlen balesetek történnek.

Ami Crysaniát illeti, ő jó helyen van a Templom falain belül, ahol szemmel tarthatja és óvatosan kifaggathatja.

Most már könnyebben lélegzett, kiűzte fejéből a gondolatokat és csengetett szolgájának az ebédért. Megnyugtatta a tudat, hogy - legalábbis pillanatnyilag - a Papkirály biztonságban van.

Quarath sok tekintetben különleges személyiség volt, aki rendkívül törekvő, de tisztában van saját korlátaival is. Szüksége volt a Papkirályra, nem pályázott a helyére. Megelégedett azzal, hogy feljebbvalója fényében sűtkérezzen, miközben kiterjesztette befolyását, fennhatóságát és hatalmát - mindezt a Templom nevében.

És ahogy hatalma nőtt, úgy nőtt fájának, az elfeknek a hatalma is. Felsőbbrendűségüktől és a lényükből fakadó jóságuktól eltekintve, az elfek voltak a Templom fő mozgatórugói.

„Sajnálatos módon az istenek úgy látták jónak, hogy más, gyengébb fajok is megteremtessenek” - gondolta Quarath. „Olyan fajok, mint például az emberek, akik könnyű prédái a Gonosz csábításának a maguk rövid és eszeveszett életével. De az elfek megtanulták kezelni ezt a dolgot. Ha nem is tudják teljesen eltörölni a föld színéről a Gonoszt (bár már dolgoznak rajta), legalább ellenőrzésük alá akarják vonni. A szabadság az, ami megidézi a Gonoszt, a választás szabadsága. Különösen az emberek számára, akik rendre visszaéltek ezzel a lehetőséggel. Írjunk elő hát szigorú szabályokat, tegyük világossá, hogy a kérdéses helyzetekben mi helyes és mi nem, zabolázzuk meg ezt a rosszul használt, vad szabadságot. És az emberek alkalmazkodni fognak folytatva gondolatban Quarath. „Hajlamosak rá.”

„Ami pedig a többi krynnbeli fajt illeti, a gnómokat, a törpéket és - sóhajtott - a surranókat, ő és a Templom hamar visszaszorítja majd őket kis, elszigetelt területekre, ahol nem lesznek útban és feltehetően rövid időn belül kihalnak. Ez a terv a törpék és gnómok esetében, akiknek egyébként se vette sok hasznát Krynn többi lakója, tökéletesen működött. A surranókat azonban, sajnos, nem lehetett rávenni a helyben maradásra, így azok szerteszét kószáltak a világban, élvezték az életet és galibák véget nem érő sorát okozták.”

Ezeket a dolgokat gondolkodott a pap, miközben ebédelt és terveit szövögette. Semmit sem fog elkapkodni Lady Crysaniával kapcsolatban. Ez amúgy sem vallana rá, de ami azt illeti, az elfekre sem. Csak szépen türelmesen. Figyelni. Várni. Most csak egy dologra volt szüksége: még több információra. Ezért tehát megrázta aranycsengettyűjét. A fiatal acolitus, aki Denubist a Papkirály elé vezette, oly nesztelenül lépett be, mintha az ajtó alatt csusszant volna át.

- Mit óhajtasz, Tisztelendő Bátyám?

- Lenne két kisebb feladatod - mondta Quarath, anélkül, hogy feltekintett volna abból a rövid levélkéből, melyet fiatal tanítványa beléptekor kezdett el írni. - Vidd ezt el Fistandantilusnak. Rég nem hívtam már meg ebédelni és most beszélni óhajtok vele.

- Fistandantilus nincs itt, uram - felelte az acolitus. - Igazság szerint éppen most akartam ezt jelenteni neked.

Quarath csodálkozva kapta fel a fejét.

- Nincs itt?

- Nincs, Tisztelendő Bátyám. Feltételezésünk szerint múlt éjjel távozhatott. Legalábbis akkor látták őt utoljára. A szobája üres a holmija is eltűnt. Néhány elejtett szavából arra következtettünk, hogy a wayrethi Ősmágia Tornyaiba ment. Azt rebesgetik, hogy a varázslók valamiféle gyűlést tartanak, bár biztosat senki sem tud.

- Gyűlést - ismételte homlokát ráncolva Quarath. Egy pillanatra elhallgatott, és tolla hegyével a papírt kopogtatta. Wayreth messze van innen... de nem olyan messze... Összeomlás... igen, ezt a különös szót használták abban a levélben. Lehetséges volna,

hogya a mágusok valami megsemmisítő erejű katasztrófát készítenek elő? Quarath-t kilelte a hideg. Lassan összegyűrte a meghívót.

- Kiderítették már, merre járt?

- Természetesen, Tisztelendő Bátyám. Már amennyire ez lehetséges az ő esetében. Úgy tűnik, már hónapok óta nem hagyta el a Templomot, de tegnap látták a rabszolgapiacon.

- A rabszolgapiacon? - Quarath szívébe jeges félelem markolt. - Mi dolga volt ott?

- Vett két rabszolgát, Tisztelendő Bátyám.

Quarath egy szót sem szólt, csak tekintetével faggatta tovább a papot.

- Nem maga vásárolta őket, uram. Egyik megbízottja vette meg őket.

- Miféle rabszolgákat? - kérdezte Quarath, bár tudta a választ.

- Azokat, akiket a papnő megtámadásával gyanúsítanak, Tisztelendő Bátyám.

- Utasítást adtam, hogy se a bányának, se a törpének ne adják el!

- Barak minden tőle telhetőt megtett, uram, és tényleg jó árat kínált értük. De a Sötét Úr megbízottja ráígért. Erre már Barak se tehetett semmit. Mi lesz, kitör a botrány? És a törpe úgyis az Iskolába küldte őket...

- Igen - motyogta Quarath. Most már minden a helyére került. Fistandantilus vakmerően megvásároltatta a fiatalembert, az orgyilkost. Aztán eltűnt. Kétségtelenül jelentést tesz. De miért bajlódnának a mágusok orgyilkosokkal? Maga Fistandantilus is számtalanszor megölhette volna a Papkirályt. Quarathnak az a kellemetlen érzése támadt, hogy a tiszta, jól megvilágított ösvényről a sötét és veszélyes rengetegbe tévedt.

Quarath olyan sokáig ült gondterhelt csöndbe burkolózva, hogy az acolitus háromszor is megköszöri a torkát, mire felfigyelt rá.

- Van még valami a számomra, Tisztelendő Bátyám?

Quarath lassan bólintott.

- Igen, és ez a hír még fontosabbá teszi a dolgot. Szeretném, ha személyesen intéznéd el az ügyet. Beszélnem kell a törpével.

Az acolitus bólintott és kilépett a szobából. Nem kellett visszakérdeznie, kire gondolt a főpap. Istárban csak egy törpe volt.

Azt, hogy Sziklazúzó Arack ki volt, vagy honnan jött, senki sem tudta. Soha nem emlegette a múltját, és ha azt mégis szóba hozták, rendszerint olyan dühöset horkantott, hogy gyorsan témát váltottak. Társai sokat találgatták, mi lehet ennek az oka. A legnépszerűbb elmélet szerint Thorbardinban, a törpék ősi, hegymélyi otthonában összeütközésbe került a törvénnyel és tetteért száműzetésre ítélték. Hogy mi lehetett ez a bűn, az nem volt fontos. Mint ahogy az a tény sem, hogy a törpék soha nem büntették száműzetéssel a törvényszegőket - a kivégzést sokkal humánusabbnak tartották.

Egy másik pletyka szerint Arack valójában egy dewar volt, egy gonosz törpenép sarja, akiket majdnem kiirtottak saját fajtestvéreik, akik pedig megmaradtak közülük, megnyomorított és megkeseredett életet éltek a földmély legsötétebb zugaiban. Jóllehet Arack nem látszott dewarnak, sőt nem is viselkedett úgy, ez a pletyka mégis nagyon népszerűvé vált, mivel legkedvesebb és szinte egyedüli társasága egy ogár volt. Akadtak, akik azt is tudni vélték, hogy Arack nem is Ansalonról, hanem messze a tengeren túlról származik.

De az bizonyos, hogy neki volt a legsunyibb képe az összes törpe közül, akit valaha is láttak errefelé. Arcán cakkos szélű forradás húzódott végig, amitől úgy nézett ki, mintha állandóan dühös lenne. Nem volt kövér, egy fél fontnyi felesleg sem volt rajta. Úgy mozgott, mint egy macska és ha megállt, lábát olyan szilárdan vetette meg a talajon, mintha magából a földből nőtt volna ki.

Bárhonnan is jött, Arack már oly régen Istárt választotta otthonául, hogy egyre ritkábban

merült fel származásának kérdése. Ő és az ogár, akit Raagnak hívtak, még azokban a régi napokban kezdték a Játékokat, amikor az még vérre ment. Szinte azonnal a nézők kedvenceivé váltak. Az emberek még ma is emlegették, hogy hogyan győzték le három menetben a hatalmas minotauruszt, Darmoorkot.

A dolog azzal kezdődött, hogy Darmoork, feje fölött megcsóválva a törpét, kihajította őt az arénából. Raag ádáz dühében felemelte a minotauruszt és mit sem törődve azokkal a rettenetes sebekkel, melyeket közben ellenfele ejtett rajta, karóba húzta a küzdőtér közepén álló Szabadság Szimbólumába.

Bár sem a törpe - aki csupán azért élte túl az eseményt, mert egy pap állt az utcán, nem messze az aréna falától, amikor a törpe kirepült onnan és annak majdnem pontosan a fejére pottyant -, sem az ogár nem nyerte el szabadságát azon a napon, de senki se kételkedett abban, hogy ki éri el elsőként az Aranykulcsot. (Tényleg sokáig tartott, mire valaki hozzá tudott férni a Szimbólumra akasztott Aranykulcshoz, mivel elég nehéz volt letakarítani róla a minotaurusz maradványait.)

Arack e harc minden gusztustalan részletét elmondta két új rabszolgájának.

- Hát így szöröztem én ezt a jó kis forradást a pofámra - mesélte a törpe Caramonnak, miközben a nagydarab fickót és a surranót végigvezette Istár utcáin. - És így löttünk hírösek a Játékokon.

- Miféle játékok? - kottyantott közbe Tas, és felbukva láncában végignyúlt a porban, a piactér közönségének nagy derűtségére.

Arack sértetten felhorkant.

- Vödd már le róla azt a vacakot! - parancsolta a hatalmas, sárgabőrű ogárnak, aki most az ő szerepét töltötte be. - Föltételözőm, hogy nem fogsz elrohanni és nem hagyod magára a haverodat, ugye?

A törpe kíváncsian méregette Tast.

- Nem, nem hinném. Azt mondták, hogy már lött volna rá módod, hogy elmenekülj, de mégsem tötted. Azért csak véd az eszödbe, hogy tőlem nem löhet mögszökni.

Arack amúgy is rekedt hangja még érdekesebbé vált.

- Sose futtattam még surranót, de most nincs sok választásom. Azok azt mondták, hogy csak együtt vagytok eladók. Ne felejtsd hát el, hogy számomra te értéktelen vagy. Szóval... milyen ostobaságot is kérdeztél?

- Hogy szeditek le a láncot? Nem kell hozzá kulcs? Ó... Tas tátott szájjal figyelte, ahogy az ogár mindkét kezével megragadja bilincseit és egy gyors mozdulattal kettétépi.

- Láttad ezt, Caramon? - lelkesedett Tas, miközben az ogár felemelte őt a földről és talpra állította, majd barátságosan hátba vágta, amitől a surranó majdnem ismét a porban kötött ki. - Hű, micsoda erő! Eddig még sosem találkoztam ogárral. De mit is akartam? Ja... a játékok. Miféle játékok?

- A Játékok! - csattant fel ingerülten Arack.

Tas kérdőn pillantott Caramonra, de a harcos csak a vállát vonogatta és szemöldökráncolva csóválta a fejét. Ez nyilván valami olyasmi volt, amiről itt mindenki tudott. Ha túl sokat kérdezősködnek, az gyanút kelthet. Tas lázasan kutatott az agyában, felidézve minden emléket és minden történetet, amit valaha is hallott az Összeomlás előtti napokról. Hirtelen elakadt a lélegzete.

- A Játékok! - kiáltott Caramonra, elfeledkezve arról, hogy a törpe is hallja szavait. - A híres Istári Játékok! Nem emlékszel?

Caramon elfintorodott.

- Szóval úgy érted, hogy ezt fogjuk csinálni? - fordult Tas a törpéhez elkerekedő szemekkel. - Gladiátorok leszünk és harcolunk az Arénában, miközben a közönség bámul bennünket? Ó, Caramon, hallod ezt? A híres Istári Játékok! Tudod, hallottam néhány történetet...

- Én is - válaszolta elgondolkodva a tagbaszakadt harcos. - Úgyhogy ezt el is felejtheted, törpe! Bár öltem már embert, de csak akkor, ha az élet-halál kérdése volt. Sosem élveztem a gyilkolást. Néha éjszakánként még most is magam előtt látom az arcukat. Nem fogok sportból gyilkolni.

Ezt olyan határozottan jelentette ki, hogy Raag kérdően pillantott a törpére és sárga, varacskos arcára kiülő mohó tekintettel lassan felemelte a bunkósbotját. De Arack szigorúan ránézett és megrázta a fejét. Tas újonnan támadt elismeréssel tekintett Caramonra.

- Ezt sose hittem volna rólad - suttogta gyengéden a surranó. - És azt hiszem, teljesen igazad van, Caramon.

A törpéhez fordult és folytatta.

- Igazán sajnálom Arack, de nem fogunk harcolni a kedvedért.

- Harcolni fogtok - acsargott Arack. - Hogy miért? Mert ez az egyetlen mód arra, hogy megszabaduljatok attól a kellemetlen nyaklántól. Hát ezért!

Caramon határozottan megrázta a fejét.

- Nem fogok ölni!

- Hol éltetök ti eddig - horkantotta a törpe. - A Sirrion mélyén? Vagy csupa ilyen ostoba él Vigaszban? Sönki nem harcol ma halálig az Arénában.

A törpe szeme elhomályosult. Nagyot sóhajtva megdörgölte.

- Azok a szép napok már elmúltak, őszinte sajnálatomra. Ma már mindön csak szömfényvesztés.

- Szömfényvesztés? - ismételte csodálkozva Tas. Caramon is a törpére meredt, de nem szólt egy szót sem. Nyilvánvalóan egy szavát sem hitte el.

- Már tíz éve nem folyik igazi, vérre mőnő küzdelöm a jó öreg Arénában - bólogatott Arack. - Ezt az egészet az elfek kezdték.

Dühösen toppantott.

- Tíz évvel ezelőtt az elf papok - hogy Abyss tüze égesse mög őket! - möggyőzték a Papkirályt arról, hogy vessön véget a Játékoknak. „Barbárságnak” nevezték! Micsoda baromság!

A törpe megszívta az orrát és kiköpött, aztán újra felsóhajtott és megcsóválta a fejét.

- Az összes nagy gladiátor elmőnt - folytatta Mack szomorúan, lelki szemeivel visszatekintve a dicsőséges napokra. - Danark, a hobgoblin! A legveszélyősebb harcos, akivel valaha is találkozhattál! És az öreg Egyszőmő Joseph! Emlékszől rá, Raag?

Az ogár szomorúan bólintott.

- Azt állította magáról, hogy ő egy solamniai lovag. Mindig teljes harci vértetőben küzdött... mindönki elmőnt... kivéve engőm és Raagot.

A törpe szeme nedvesen csillogott.

- Nekőnk, tudod, nem volt hova mőnnőnk. Mőg aztán támadt egy olyan érzésőm, hogy a Játékoknak még nincs vége. Egyelőre még nincs.

Így maradt Arack és Raag Istárban. Megtartották szálláshelyőket az elhagyott Arénában, ahol addig is laktak, ezért - nem hivatalosan - őők lettek a hely őrei. Az arra járók naponta látták őket, amint Raag a padok közt ténfereg, egy cirokseprővel sőprőgetve a sorok közt lejárókat, vagy őcsőrőg és bambán bāmūl a porondra, ahol Arack dolgozott, szeretettel ápolgatva a Halálcsapda gépezetét, gondosan megolajozva és átmozgatva minden alkatrészt. Azok, aki látták a törpét, néha különős mosolyt vettek észre szakállas, betört orrú arcán.

Aracknak igaza volt. Még alig néhány hónapja vonták be a Játékok zászlaját, mikor a papok kezdték észrevenni, hogy az ő békés városuk nem is olyan békés. Ijesztő gyakorisággal robbantak ki verekedések a mulatókban és kocsmákban, kisebb-nagyobb csetepaték az utcákön, sőt egyszer egy igazi, komoly lázadás is kitört. Jelentések

érkeztek arról, hogy a Játékok titokban folytatódnak a városon kívüli barlangok mélyén. Ugyanis azon a környéken néhány összezúzott és megcsonkított tetemre bukkantak. Végso kétségbeesésükben emberek és elflordok egy csoportja küldöttséget menesztett a Papkirályhoz, hogy a Játékok újbóli megnyitását kérjék.

- Mint ahogy a vulkánnak muszáj kitörnie, hogy a föld kiokádhassa magából a feszítő gőzöket és mérgező párákat - mondta az egyik elflord -, úgy tűnik, hogy a polgároknak is - különösen az embereknek - szüksége van a Játékokra, hogy levezethessék indulataikat.

Bár ez a fajta beszéd - természetesen - nem nagyon tetszett a szónok ember-szövetségeseinek, kénytelenek voltak elismerni, hogy van benne némi igazság. Eleinte a Papkirály hallani sem akart róla. Ő maga mindig iszonyodott ettől az erőszakos látványtól. Az élet az istenek szent ajándéka, nem pedig valami, amit oda lehet vetni a vérszomjas tömegnek, hogy az örömet lelje elpusztításában.

- És akkor én rájöttem a megoldásra - folytatta somolyogva a törpe. - Persze neköm azt nem engedték volna, hogy a finom és előkelő Templomukba betögyem a lábam - vigyorgott -, de ki tudta volna mög akadályozni, hogy Raag odamönjön, ahová akar.

- „Nyissák mög újra a Játékokat”, mondtam nekik, azok mög tátott szájjal bámultak rám, „de nem köll, hogy öldököljünk”, mondtam. „Nem köll igazából ölni, ennyi az egész. Csak hallgassanak rám! Láttak már utcai színészöket, akik Humát alakították, ugye? És azt is látták, amikor a lovag földre zuhan, vérzik, hörög, dobálja magát? Aztán öt perccel később föláll és mögiszik egy korsó sört a söntésben. Én is végeztem egy kis utcai munkát a magam idejében... szóval... figyeljenek! Gyere ide Raag!” - kiáltottam.

Raag odajött nagy vigyorogva, ezzel az ütődött sárga képével. „Add ide a kardod, Raag!” parancsoltam, aztán, mielőtt egy szót is szólhattak volna, gyomrába döftem a pengét. Hát, látnotok köllött volna a képüket! Mindönfelé spriccölt a vér. Végigfolyt a kezemen... vastag sugárban ömlött Raag szájából... Összegörnyedve a padlóra zuhant, rángatózott és hörögött...

- Hallanotok köllött volna azt a zshivajt! - mesélte tovább büszkén a törpe és megcsóválta fejét az emlék hatására. - Azt hittem, úgy köll föllocsolni azokat a kényös elf kicsúrokat! Szóval, mielőtt hívhették volna az öröket, hogy tartóztassanak le, belerúgtam a jó öreg Raagba. „No most má' fölkelhetsz, Raag!”, mondtam neki.

Ő mög fölült, oszt rájuk vigyorgott. Erre aztán mind egyszerre kezdött beszélni. „Csodálatos! Hogy löhet ez? Ez a megoldás!”

A törpe próbálta utánozni az elfek magas hangját.

- Tényleg, hogy csináltátok? - kérdezte kíváncsian Tas. Arack vállat vont.

- Mög fogjátok tanulni. Egy csomó csirkevér, egy kard, aminek a pengéje visszacsúszik a markolatába... ilyen egyszerű. Ez volt az, amit mutattam nekik. Ezönkívül könnyű mögtanítani a gladiátorokat arra, hogy hogyan játsszák el a sebösüléseiket, még az olyan ütődötteket is, mint a jó öreg Raag.

Tas aggódalmas pillantást vetett az ogárra, de Raag csak rendíthetetlenül vigyorgott a törpére.

- Akárhogy is van, a legtöbbben bevöszik ezt a mutatványt, tetszik a balekoknak, úgy értöm a közönségnek. No, a Papkirály elfogadta, és - a törpe büszkén kihúzta magát - még mestörnek is kinevezött. Most ez a rangom. A Játékok Mestöre.

- Én ezt nem értem - szólalt meg csendesén Caramon. - Azt mondod, hogy az emberek fizetnek azért, hogy becsapják őket? Biztosan már rég rájöttek...

- Ó, hát persze! - kuncogott Arack. - Sose csináltunk belőle nagy titkot. És ma ez a legnépszerűbb sport Krynnön. Száz mérföldeket utaznak a népek, hogy lássák a Játékokat. Eljönnek az elflordok, sőt, néha még maga a Papkirály is. Na, itt is vagyunk!

Arack megállt egy hatalmas stadion oldalánál és büszkén tekintett fel az épületre. Kőből készült, ódon épület volt, ma már senki sem tudta, hogy milyen célra szánták eredetileg.

A Játékok napján fényes zászlók csattogtak a kötornyok tetején és a lelátók zsúfolásig megteltek emberekkel. De ma nem volt Játék, és most nyár végéig nem is lesz. Az Aréna szürke és kopott volt, kivéve azokat a rikító freskókat a falon, amelyek ennek a sportnak a nagy pillanatait örökítették meg. Néhány gyerek lődörgött a környéken, remélve, hogy megpillantják valamelyik kedvencüket. Arack rájuk vicsorgott és intett Raagnak, hogy nyissa ki a masszív fakaput.

- Azt mondd, senki se hal meg? - kérdezte Caramon, kelletlenül nézegetve az Aréna falának véres jeleneteit. Tas látta, hogy a törpe furcsa tekintettel méregeti az óriás termetű harcost. Arack arca hirtelen sötét és számító kifejezést öltött, bozontos szemöldöke összeráncolódott apró szeme felett. Caramon nem vette észre, még mindig a falfestményeket nézegette. Tas köhintett egyet és Caramon hirtelen a törpére emelte tekintetét. De addigra Arack arckifejezése már megváltozott.

- Sönki se - vigyorgott a törpe, megveregette Caramon erős karját - sönki...

6. FEJEZET

Az ogár Tast és Caramont egy nagy terembe vezette. Caramonnak az a rémképe támadt, hogy a hely tele van emberekkel.

- Új fiú - horkantotta Raag, és koszos, sárgás hüvelykujjával a mellette ácsorgó Caramon felé bökött. Ezzel bemutatta Caramont az „iskolának”. A nagydarab harcos elvörösödött, szemlesütve bámult a szalmával felszórt fapadlóra, és rettenetes zavarban volt a nyakára kovácsolt bilincs miatt, amely azt jelezte, hogy valakinek a tulajdona. Mivel Raag bejelentését csupán némi helyeslő dörögés fogadta, Caramon felpillantott. Most vette csak észre, hogy egy kantinban vannak. Az asztalok körül, kis csoportokban, mintegy húsz-harminc különböző fajú és nemzetiségű férfi és nő ült. Éppen ebédeltek.

Néhányan érdeklődő pillantást vetettek rá, de a többség egyáltalán nem foglalkozott vele. Páran bólintottak, majd folytatták az evést. A harcos nem igazán tudta, hogy most mit kellene tennie, de Raag megoldotta a problémát. Caramont vállon taszítva durván egy asztalhoz lökte. A harcos megbotlott és majdnem elesett, de az utolsó pillanatban mégis sikerült visszanyernie egyensúlyát, mielőtt még összetörte volna az asztalt. Megperdült és dühödten meredt az ogárra. Raag vigyorgva figyelte, közben kezét dörzsölgette.

„Próbára tesznek”, jött rá Caramon, mivel eszébe jutott, hogy sokszor látta már ezt az arckifejezést a kocsmákban, mikor megpróbáltak belekötni. De azzal is rögtön tisztában volt, hogy itt most nem ő lenne a győztes. Bár majdnem két méter magas volt, alig ért fel az ogár válláig, és Raag hatalmas lapátkeze kétszer is körülérte volna a férfi vastag nyakát. Caramon nyelt egyet, megdörgölte lehorzsolt térdét, és leült a hosszú fapadra.

Raag fitymáló tekintettel mérte végig a természetes embert, és Caramon mindenki szemében ugyanezt a megvetést látta. Az ebédlőben ülők vállukat vonogatták, és halk, kiábrándult mormogással fordultak vissza az ételükhöz. A sarokból, ahol minotauruszok ültek egy asztalnál, nevetés hallatszott. Raag rájuk vigyorgott, és kiment a kantinból.

Caramon arca lángolt szégyenében, a padra kuporodott és megpróbált láthatatlanná válni. Egy férfi ült vele szemben, de a harcos képtelen volt a szemébe nézni. Tasslehoffnak bezzeg nem voltak ilyen gátlásai. Fölkucorodott Caramon mellé, és érdeklődve vette szemügyre szomszédait.

- Tasslehoff Fúroláb vagyok - nyújtott kezet a szemben ülő, nagydarab, sötétbőrű férfinak, akinek nyakára szintén bilincs volt forrasztva.

- Én is új vagyok - jegyezte meg a surranó sértődötten, hogy őt nem mutatta be senki. A fekete férfi felnézett a tányérjából, Tasra pillantott, majd a surranó kinyújtott kezét

figyelmen kívül hagyva, Caramonhoz fordult.

- Társak vagytok?

- Eegen - válaszolta Caramon, hálásan, hogy a férfi nem említette Raagot. Orrát hirtelen megcsapta az étel szaga, szájában összefutott a nyál. Éhes pillantást vetett a férfi tányérjára, mely sült őzhússal, krumplival és kenyérszeletekkel volt megpakolva.

- Ugy tűnik, hogy legalább jól tartanak minket.

Caramon észrevette, hogy asztaltársa kitüremkedő pocakját vizslatja, és a mellette ülő, magas, különlegesen szép nőre kacsint, akinek tányérja szintén púposra volt rakva. Caramon a nőre nézett és szemei elkerekedtek a csodálkozástól. Esetlenül felállt és megpróbált meghajolni.

- Alázatos szolgája, hölgyem!

- Ül le, te mamlasz! - kiáltott rá a nő mérgesen, sárgásbarna bőre elszürkült a dühtől. - Mindenki rajtad röhög!

Valóban, a teremben ülők közül sokan kuncogtak a harcoson. A nő feléjük fordult, és megmarkolta az övébe tűzött tört. Zöld szemének villanását látva a férfiak lenyelték jókedvüket és folytatták az ebédet. A nő várt, míg meg nem bizonyosodott arról, hogy senki sem nevet, aztán ő is tányérja fölé hajolt, és dühösen beledöfte villáját a húsba,

- Bo... bocsánat - dadogta Caramon elvörösödve. - Nem akartam...

- Felejtsd el! - felelte az asszony rekedten. Furcsa akcentussal beszélt, amit Caramon nem tudott felismerni. Úgy tűnt, a nő ember, leszámítva beszédmódját, mely az összes eddig hallottnál furcsábbnak tűnt, valamint azt a tényt, hogy hosszú, derékig érő, varkocsba kötött haja különös faközöld árnyalatú volt.

- Feltételezem, hogy még új vagy itt. Hamar rá fogsz jönni, hogy velem is ugyanúgy kell bánni, mint a többiekkel. Az arénán belül és kívül egyaránt. Megértetted?

- Aréna? - pislogott bambán Caramon. - Ön... te gladiátor vagy?

- Még hozzá az egyik legjobb! - bólogatott vigyorogva a nő mellett ülő fekete férfi. - A nevem Pheragas, Észak Ergothból, ő pedig Kiiri, a szirén...

- Egy szirén? A tenger mélyéről? - kiáltott fel izgatottan Tas. - Egyike azoknak a nőknek, akik képesek alakot váltani és...

A lány szeme olyan fenyegetően villant a surranóra, hogy Tas elnémult. Aztán ismét Caramonhoz fordult.

- Szokatlan ez neked, mi, rabszolga? - kérdezte, tekintetével a harcos nyakörve felé intve.

Caramon megérintette bilincset és újra elpirult. Kiiri gúnyosan felnevetett, de Pheragas szemében sajnálat tükröződött.

- Majd hozzászoksz - vont vállat a fekete férfi.

- Soha nem fogok hozzászokni! - vágta rá Caramon, és lapátkeze ökölbe szorult.

Kiiri ránézett.

- Muszáj lesz, különben meghasad a szíved és belehalsz - mondta minden érzelem nélkül. „Olyan gyönyörű és olyan büszke tartású, mintha csak színarany nyakláncot hordana a vas nyakörv helyett” - gondolta Caramon. Már a nyelve hegyén volt a válasz; de félbeszakította egy fehér, zsírfoltos köpenyt viselő kövér ember, aki Tasslehoff elé vágott egy tányér ételt.

- Köszönöm - mondta a surranó udvariasan.

- Ne nagyon szokj hozzá a kiszó'gáláshó! - morogta a szakács. - Ez'tán maj' magadnak köll idehoznod a kajádat, mint a többinek!

Ezzel Tas elé lökte a fatálat.

- Ne, itt a mócsingod! Bevágod vagy otthagysz, de más nincs. E'mög a tied - taszított egy másik tányért Caramon elé.

- Hol van az ebédem? - kérdezte Caramon a tányérban kotorászva.

A szakács, miután a harcos elé dobta a tálat, sarkon fordult.

- Mi ez? - mordult föl Caramon még mindig a tálra meredve.

Tas közelebb hajolt, hogy belepillanthasson a tányérba.

- Húsleves - közölte segítőkészen.

- Azt látom! - mondta mély hangon Caramon. - De azt szeretném tudni, mi ez? Valami tréfa? Mert én nem találok túl viccesnek! - fűzte hozzá dühösen meredve Pheragasra és Kiirire, akik jót mulattak rajta. Az óriás megfordult ültében, elkapta a szakácsot és visszarántotta.

- Vidd innen ezt a moslékot, és hozz valami tisztességes ételt!

A szakács meglepő fürgeséggel kiszabadult Caramon szorításából, kicsavarta a harcos karját és belenyomta fejét a levesbe.

- Na ödd mög szépen! - vicsorgott a fickó, és Caramon hajába markolva fölemelte a férfi fejét. - Me' kaját itt nem kapsz mást egy hónapig!

Tasslehoff abbahagyta az evést és felnézett. Észrevette, hogy a teremben minden tekintet feléjük fordul, abban a reményben, hogy ezúttal valóban kitör a balhé.

Caramon levestől csöpögő képe halottsápadt volt. Arcán piros foltok jelentek meg, szeme vészesen villogott.

A szakács ugrásra készen, kihívóan bámult rá.

Tas mohón várta, hogy kenődik majd fel a fickó a falra. Caramon keze ökölbe szorult, hogy ujjai elfehéredtek. Majd felemelte egyik lapátkezét és... lassan törölgetni kezdte arcáról az ételt.

A szakács gúnyosan felhorkant, megfordult és fölényesen mosolyogva kivonult.

Tas felsóhajtott. „Hát, ez bizony nem a régi Caramon” - gondolta szomorúan, és eszébe jutott, hogy egyszer a harcos pusztá kézzel ölt meg két sárkányfattyat, úgy, hogy egyszerűen összecsapta a fejüket, máskor pedig tizenöt banditával bánt el egymaga, mikor azok elkövették azt a hibát, hogy megpróbálták kirabolni az óriást. Tas a szeme sarkából rásandított, de visszanyelte a nyelvére toluló szavakat, és vérző szívvel ismét a tányérjához fordult.

Caramon lassú mozdulatokkal kanalazta levesét anélkül, hogy érezte volna az ízét. Tas észrevette, hogy a nő és a fekete bőrű férfi megint összenéznek, és egy másodpercig attól tartott, hogy kinevetik a harcost. Kiiri már épp mondani akart valamit, de a bejárat felé pislantva jobbnak látta befogni a száját és inkább folytatta az ebédjét. A surranó látta, hogy Raag lép be a kantinba, nyomában két jólmegtermett férfival.

Végigvonultak a termen és megálltak Caramon háta mögött. Raag megtaszította a harcos vállát.

Caramon lassan megfordult.

- Mi van? - kérdezte a harcos Tas számára idegen, tompa hangon.

- Gyerünk! - parancsolta Raag.

- Éppen eszem - kezdte volna Caramon, de a két izmos fickó karjánál fogva megragadta és felráncigálta a padról, még mielőtt befejezhette volna a mondatot. És ekkor Tas végre látott valamit megvillanni a régi Caramonból is. A harcos bíborszínűvé vált arccal ügyetlenül behúzott az egyik férfinak. Ám az gúnyosan vigyorogva, könnyedén elhárította az ütést. A másik erre durván gyomorszájon vágta Caramont, mire az nyögve összegörnyedt és a földre zuhant. De a két fickó újra talpra rántotta. Fejét lehajtva hagyta magát elvezetni.

- Várjatok! Hova... - pattant fel Tas, de karjára erős marok kulcsolódott.

Kiiri figyelmeztetően megrázta a fejét, mire Tas visszahuppant a helyére.

- Mit csinálnak vele? - kérdezte.

A szirén megvonta a vállát.

- Fejezd be az ebédet! - felelte szigorúan.

Tas letette a villát.

- Nem vagyok éhes - motyogta csüggedten, és újra maga előtt látta a törpe furcsa, kegyetlen tekintetét, amellyel Caramont méregette az aréna bejáratánál.

A fekete férfi rámosolygott a szemben ülő surranóra.

- Na gyere! - állt fel, és barátságosan nyújtotta kezét Tas felé. - Megmutatom a szobádat. Mindenki ez történik az első nap. Meglásd, idővel rendbe jön a barátod!

- Idővel! - horkant fel haragosan Kiiri és eltolta magától a tányért.

Tas egyedül feküdt a szobában, ahol Caramonnal együtt fog lakni. Bizony nem volt valami nagy terem. A helyiséget az Aréna alá építették és inkább hasonlított egy börtöncellára, mint szobára. Kiiri elmagyarázta, hogy minden gladiátor ilyen helyen lakik.

- A szobák tiszták és melegek. Nem sokan vannak ezen a világon, akik ugyanezt elmondhatják a szállásukról. És különben is, ha kényeztetnének, elpuhulnánk.

Hát ez a veszély éppenséggel nem fenyegetett, már ahogy a surranó látta, miközben felmérte a rideg kőfalakat, a szalmával felszórt padlót, az asztalra rakott vizeskancsót és tálat meg a két kisméretű ládát, amibe személyes holmijukat pakolhatták. Jobbra fent, magasan a falon, közvetlenül a felszín fölött volt egy kis ablak, melyen át vékony csíkban világított be a napfény. Tas a kemény ágyon fekvé figyelte, hogyan kúszik végig a fénycsík a padlón. Elmehetett volna ugyan felfedezőútra, de az volt az érzése, nem igazán élvezné a dolgot, míg ki nem derül, hogy mit csináltak Caramonnal.

A padlón vándorló fénycsík egyre jobban megnyúlt. Nyílt az ajtó, mire Tas fürgén fölpattant az ágyáról, de csak egy rabszolga volt az, aki egy zsákot dobott a padlóra, majd becsukta maga mögött az ajtót. Tas szemügyre vette a zsákot és megdobbant a szíve. Caramon holmija! Minden, ami rajta volt. Még a ruhái is. A surranó elszoruló szívvel vizsgált végig minden egyes ruhadarabot, vérfoltokat keresve. Semmi. Úgy látta, nincs rajtuk semmi rendkívüli. Ujjai valami keményre tapintottak az egyik titkos, belső zsebben.

Gyorsan kihúzta. A lélegzete is elállt. Par-Salian varázseszköze! „Hogy nem vették ezt észre?” - álmélkodott, miközben kezében forgatva csodálta a gyönyörű, ékkövekkel díszített medált. „Hát persze! Varázssereje van!” - emlékeztette magát. Most csak egyszerű csecsebecsének tűnik, de saját szemével látta, amikor Par-Salian egy jogarszerű tárgyból változtatta ilyenné. Kétségtelenül megvan a hatalma ahhoz, hogy elkerülje a felfedezést, hacsak nem akarja, hogy felfedezzék.

A surranó kezében forgatta, simogatta és bámulta a szikrázó drágaköveken tündöklő napfényt, majd mélyen felsóhajtott. Ez volt a legtokéletesebb, legnagyobb és legcsodálatosabb dolog, amit valaha is látott. Kétségbeesetten vágyott rá. Öntudatlanul felállt és megindult zsákocskái felé, mikor észbekapott.

„Tasslehoff Fúróláb!” - szólalt meg benne egy hang, amely nyomasztóan emlékeztetett Kova hangjára, „Ez egy Komoly Ügy, amibe bele akarsz avatkozni. Ez a Kulcs, amivel hazajuthatsz. Maga Par-Salian, a Nagy Par-Salian adta Caramonnak ünnepélyes keretek között. Ez Caramoné! Neked nincs jogod hozzá!”

Tas megborzongott. Soha életében nem voltak még ilyen gondolatai. Elbizonytalanodva nézett a varázstárgyra. Lehet, hogy ez az izé ültette fejébe ezeket a gondolatokat? Eldöntötte, hogy nem kér belőle. Sietve visszavitte hát és Caramon ládjába rakta. További elővigyázatossággént bezárta a ládát és Caramon ruhájába dugta a kulcsot. Ezután visszabandukolt az ágyához.

A nap fénye már kihunyóban volt, és a surranó egyre jobban aggódott, amikor hangokat hallott kívülről. Durván berúgták az ajtót.

- Caramon! - visította rémülten Tas és talpra szökkent.

A két megtermett fickó bevonszolta a nagy embert és az ágyára lendítette. Majd vigyorogva kimentek és bevágták maguk mögött az ajtót. Az ágy felől mély morgás

hallatszott.

- Caramon - suttogta Tas. Sietve felkapta a kancsót, vizet öntött a tálba és a harcos ágyához vitte.

- Mit tettek veled? - kérdezte, miközben megnedvesítette a férfi ajkait.

Caramon ismét felnyögött és bágyadtan a fejét rázta. Tas sebtiben végigmérte az óriás testét. Se látható sebesülés, se vér, se duzzanat, se bíborszínű csíkok vagy korbácsütés nyomai. De mégis megkínozták, az nyilvánvaló. A természetes férfi az utolsókat rúgta. Teste úszott a verejtékben, szeme kifordult. Izmai görcsösen rángatóztak minden apró érintésre, torkából fájdalmas hörgések szakadtak fel.

- Kí... kínpadra vontak? - kérdezte nagyot nyelve Tas. - Kerékbe törtek? Vagy talán hüvelykszorítót tettek rád?

Ezek egyike se hagyott nyomot a harcos testén, legalábbis a surranó úgy látta.

Caramon egy szót préselt ki a fogai közül.

- Mi? - hajolt közelebb Tas, miközben a férfi arcát mosta. - Mit mondtál? Tes... test...micsoda? Nem értem...

A surranó a homlokát ráncolta.

- Sose hallottam még olyan kízóeszközzel, amit test-valaminek hívnának - dűnnyögte. - Kíváncsi vagyok, mi lehet az.

Caramon megismételte a szót.

- Tes... test... testedzés! - kiáltott fel diadalmasan Tas. Majd kiejtette kezéből a tálat. - Testedzés?! Az nem is kízóeszköz!

Caramon újra felnyögött.

- Az torna, te bamba óriáscsecsemő! - kiáltotta Tasslehoff. - Azt akarod mondani, hogy míg én itt halálra izgultam magam miattad, és a legkülönbözőbb szörnyűségek jutottak eszembe, addig te tornáztál?!

Caramonnak elég ereje maradt ahhoz, hogy felemelkedjen az ágyról. Kinyújtotta egyik lapátkezét, megragadta Tast a gallérjánál fogva és magához rántotta, de úgy, hogy egyenesen farkasszemet néztek.

- Egyszer elkaptak a goblinok - suttogta rekedten -, egy fához kötözték és egész éjjel kínoztak. Sárkányfattyak vagdaltak össze Xak Tsarothban. Sárkánykölykök marták a lábamat a Sötétség Királynőjének várában. De esküszöm neked, egész életemben nem álltam ki ilyen kínokat, mint most! Úgyhogy jobban teszed, ha befogod a szád, és hagysz engem békében megdöglenni!

Egy újabb nyögéssel Caramon visszajejtette karját maga mellé és lehuntya a szemét. Tas fojtottan kuncogott és visszamászott az ágyára.

- Azt hiszi, hogy most fájdalmai vannak! - vigyorgott Tas. - Csak várjuk meg a reggelt!

Véget ért a nyár és Istárba beszökött az ősz. De ilyen ősze senki sem emlékezett. Folytatódtak Caramon edzései is, és a harcos mégsem halt bele, bár voltak olyan pillanatok, amikor úgy érezte, hogy a halál megváltás lenne számára. Tasnak nemegyszer kellett kirángatnia a nagydarab, elpuhult férfit levertségéből. Egyik éjjel a surranó szívszaggató zokogásra ébredt.

- Caramon? - suttogta álmosan Tas, és fölült az ágyában.

Nem jött válasz, csak újabb szipákolás.

- Mi történt? - kérdezte aggódva. Kikászálódott az ágyából és keresztülvágott a hideg kőpadlón.

- Rosszat álmodtál? Tikáról? - kérdezte a vajszívű surranó, és érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe a nagy ember bánata láttán. - Nem. Raistlin volt az? Nem. Akkor magadról álmodtál valamit? Attól félsz, hogy...

- Egy pogácsa! - bögte a férfi. - Jaj Tas, annyira éhes vagyok! És ilyenkor pogácsáról

álmodok, amit Tika szokott sütni, benne finom töpörtyűvel, a tetején sajttal!

Tas felkapott egy cipőt és Caramonhoz vágta, majd magában füstölögve visszament az ágyához.

Ám mikor a szigorú edzések már két hónapja tartottak, Tasnak be kellett látnia, ha Caramonra nézett, hogy az elhízott férfinak éppen erre volt szüksége. A természetes harcos dereka körül eltűntek a hurkák, hájas combjai ismét feszesé váltak, izmai megerősödtek karján, mellén és a hátán is. Szeméből eltűnt az üres, fátyolos tekintet, pillantása újból élénkké és csillogóvá vált. Megszűntek a törpepálinka okozta tünetek is, vöröses orra egészséges színt kapott, felpuffadt arca is visszanyerte régi vonásait. A nap bronzszínűvé varázsolta testét. A törpe úgy határozott, hogy engedi megnöveszteni Caramon haját, mivel ez akkoriban lett éppen divatos, ezért most a férfi arcát vállig érő, göndör fürtök keretezték.

Az edzésektől kiválóan képzett harcossá vált. Bár Caramon eddig is konyított valamit a harchoz, de tudása elég hétköznapi volt, fegyvertechnikáját még féltestvérétől, Kitiarától leste el. Ám Arack a világ minden tájáról hívott oktatókat, így Caramon a legjobbaktól tanulhatta el a fogásokat.

Ezenkívül a többi gladiátorral naponta vívott küzdelmek során saját technikáját is ki kellett fejlesztenie. Caramon valaha büszke volt birkózótudományára, ám most szégyenteljes vereséget szenvedett Kiirítől, a nő két kör után a hátára fektette. Pheragas, a fekete harcos pedig könnyed mozdulattal kiütötte Caramon kezéből a kardot, majd pajzsával jókora csapást mért a fejére.

De Caramon jó felfogású, figyelmes tanuló volt. Természetes adottságainak köszönhetően gyorsan tanult és nem telt bele sok idő, Arack elégedetten szemlélte, ahogy a férfi könnyedén elbánt Kiirivel, majd megfontolt mozdulatokkal Pheragasra vetette saját hálóját, és a porondhoz szegezte a feketét, annak háromágú szigonyával.

Caramon hosszú idő óta először érezte boldognak magát. Még mindig gyűlölte nyakörvét és eleinte ritkán múlt el nap anélkül, hogy ne akarta volna széttörni és elmenekülni. Ám ezek az érzések lassanként elcsitultak, ahogy egyre inkább érdekelni kezdték az edzések. Caramon mindig is élvezte a katonaéletet. Szerette, ha megmondták neki, mit és mikor tegyen. Komoly problémát csak színészi képességei okoztak.

Mivel mindig nyíltszívű és becsületes ember volt, az edzések legrosszabb része akkor következett el számára, amikor színlelnie kellett, hogy veszít; mikor Rolf hátbadöfte és neki a megjátszott fájdalomtól hangosan fel kellett ordítania. Meg kellett tanulnia, hogyan essen össze, amikor Barbár leszúrja egy becsúszó pengéjű karddal, mint aki halálos sebet kapott.

- Nem, nem, nem és nem, te tuskó! - üvöltötte Arack újra meg újra. Egyik napon aztán a törpe, mikor megint csak Caramont szidta, odalépett a harcoshoz s ököllel keményen az arcába vágott.

- Aaaa! - üvöltött föl valódi fájdalommal Caramon, de nem mert visszaütni, mert kissé távolabb Raag figyelte őket vigyorogva.

- Ez az! - mondta Arack és elégedetten hátralépett, öklén vér csillogott. - Ne felejtsd el ezt az ordítást! A nézők imádni fogják!

Ám Caramon szereplése reménytelennek tűnt. Még ha fel is üvöltött, az inkább hallatszott olyannak, mintha egy szemérmes kislány fenekébe csíptek volna, mint halálhörgésnek, magyarázta egyszer indulatosan Arack Kiirinek. De egy napon a törpe végül rátalált a megoldásra.

Akkor jutott eszébe, mikor a délutáni edzést figyelte. Aznap épp volt egy kis közönség is. Arack néhanapján beengedett pár látogatót, mert felfedezte, hogy ezzel lendíthet az üzletén. Most épp egy nemesurat látott vendégül, aki Solamniából utazott ide a családjával. A nemesnek volt két kedves leánya, akik attól a pillanattól fogva, hogy

beléptek az arénába, le sem vették a szemüket Caramonról.

- Miért nem láttuk őt harcolni az este? - faggatta apját az egyik.

A nemes kérdőn a törpére nézett.

- Ő még új - jelentette ki nyersen Arack. - Még tanulnia köll. Tulajdonképpen arra gondoltam, hogy akkor állítom be, ha... Mit is mondtak, mikor jönnek vissza mögnézni a Játékokat?

- Nem jövünk - kezdte a nemes, de lányai tiltakozva felkiáltottak.

- Szóval... - helyesbített - talán ha kapunk rá jegyeket.

A lányok tapsikoltak örömben és újra Caramont kezdték figyelni, aki épp Pheragassal gyakorolta a kardforgatást. A fiatalember bronzszínű bőre csillogott a verejtéktől, nedves haja arcába csapódott, és a harcos egy jól képzett atléta könnyedségével mozgott.

Látva a lányok rajongó tekintetét, a törpe hirtelen rádöbbsent, milyen rendkívül jóképű Caramon.

- Győznie kell - sóhajtott a egyik lány. - Nem tudnám elviselni, ha vesztené!

- Győzni is fog - jelentette ki a másik. - Arra született. Úgy is néz ki, mint egy győztes.

- Hát persze! Ez megoldaná az összes problémámat! - kiáltott fel hirtelen a törpe, mire a nemes és családja értetlenül bámultak rá. - A Győztes! Így fogom hirdetni. Aki sose szenvedett még vereséget! Nem tudja, hogyan köll veszíteni! Mögesküdt, hogy az életét adja, ha valaki legyőzi!

- Jaj ne! - kiáltottak fel rémülten a lányok. - Ne mondjon nekünk ilyeneket!

- Így igaz! - jelentette ki a törpe ünnepélyesen, kezeit dörzsölgetve.

- Messze földről fognak idejárni, hogy láthassák azt az estét, amikor veszíteni fog - magyarázta aznap este Rangnak. - És persze nem fog veszíteni... Legalábbis egy jó darabig. De addig ő lösz a szívtipró. Már látom is. És van ehhez egy pont megfelelő jelmezöm...

Tasslehoff eközben egész szórakoztatónak találta az arénabeli életet. Habár először igencsak vérzett a szíve, mikor közölték vele, hogy nem lehet gladiátor - pedig Tas szinte már látta magát, mint új Kronin Csavarkonyot, Surranóhon hőst -, így hát kénytelen volt unatkozva végiglődörögni néhány napot. Ez viszont kis híján egy végzetes balesethez vezetett, mert egy feldühödött minotaurusz majdnem megölte, mikor meglátta, hogy a surranó vidáman szökdecssel kifelé a szobájából.

A minotauruszok őrjöngtek. Csak a sport kedvéért harcoltak az arénában, magukat felsőbbrendű fajnak tekintették, külön ettek és aludtak a többiektől. Szálláshelyük szent és sérthetetlen volt.

A minotaurusz Arack elé cipelte Tasslehoffot és követelte, hogy feltépthesse a surranó torkát és ihasson a véréből. A törpe hajlott is volna rá - úgyse volt sok haszna a surranóból -, de aztán eszébe jutott az a beszélgetés Quarath-tal, röviddel azután, hogy megvette a két rabszolgát. Valami okból az ország leghatalmasabb papjának az volt a kívánsága, hogy ezt a kettőt ne érje semmi bántódás. Így Arack kénytelen volt visszautasítani a minotaurusz kívánságát, de ezt azzal ellensúlyozta, hogy egy vadkant adott neki, amit a minotaurusz kedvére lemészárolhatott. Ezután Arack félrevonta Tasslehoffot, lekevert neki néhány pofont, de végül megengedte, hogy a surranó kimehessen és fölfedezhesse a várost, ha megígéri, hogy éjjelre visszatér.

Tas, aki már eddig is kiszökött néha az arénából, felvidult, és azzal hálálta meg a törpe nagylelkűségét, hogy apróbb csecsebecséket hozott neki, amikről úgy gondolta, tetszeni fognak Aracknak. A törpe méltányolta a figyelmességet, ezért, mikor rajtakapta, hogy megpróbál süteményt csempészni Caramonnak, csak elnászpángolta a surranót, ahelyett, hogy megkorbácsolta volna, mint ahogy azt tenni szokta ilyenkor.

Tas tehát elég sokat járt-kelt Istárban, ami igencsak kedvére való volt, és hamar megtanulta, hogyan játssza ki a város őreit és hogy melyik utálja közülük legjobban a

surranókat. Így történt, hogy Tasslehoff még a Templomba is be tudott jutni.

Caramon a gyakorlatozások, a diétázás és egyéb tortúrák közben sem feledkezett meg valódi céljáról. Kapott egy jellegtelen, rövid üzenetet Lady Crysaniától, melyben a papnő tudatta, hogy jól van. De ez volt minden. Raistlinnak nyoma sem volt.

Caramon szinte már lemondott arról, hogy megtalálja fivérét vagy Fistandantilust, hiszen ki sem engedték az arénából. De aztán hamar rájött, hogy még ha szabad lenne is, Tas egyedül akkor is könnyebben jutna be bárhová és fürkészhetné ki a dolgokat. Az emberek hajlamosak úgy kezelni a surranókat, mint a gyerekeket, vagyis egyszerűen elnéznek a fejük felett. Ráadásul Tas még surranó mércével mérve is ügyesen tudott beleolvadni az árnyékba, függönyök mögé bújni, vagy csendben végiglopózni a folyosókon.

Emellett a Templomnak megvolt az az előnye, hogy - mivel hatalmas volt és a nap szinte minden órájában rengetegen látogatták - egy surranót szinte észre se vettek, vagy legfeljebb némi ingerültséggel szóltak rá, hogy ne lábatlankodjon itt. Az egészet még jobban megkönnyítette a konyhában dolgozó számos surranó rabszolga, illetve az a néhány surranó pap, akik szabadon jöhettek-mehettek.

Tas szíves-örömeest barátkozott volna e surranókkal, kifaggatva őket hazájáról. Különösen a népéből származó papok érdekelték volna, mivel nem is tudta, hogy ilyenek léteztek. De nem volt hozzá bátorsága. Caramon óva intette a túl sok fecsegéstől, és ez egyszer Tas komolyan vette a figyelmeztetést. Mivel idegtépőnek találta, hogy állandóan arra kelljen vigyáznia, nehogy egy szót is ejtsen sárkányokról, Összeomlásról vagy akármiről, amivel felizgatná a többieket, úgy döntött, jobb lesz, ha ellenáll a kísértésnek. Így hát megelégedett azzal, hogy körbeszaglásszon a Templomban és begyűjtse az információkat.

- Láttam Crysaniát - újságolta egyik éjjel Caramonnak a vacsora és egy Pheragassal vívott birkózás után. Tas az ágyán feküdt, Caramon pedig egy láncos buzogánnyal gyakorolt a szoba közepén, mivel Arack azt akarta, hogy a kard mellett más fegyverek forgatásában is jártas legyen. Látva, hogy társának még gyakorolnia kell, Tas ágya legtávolabbi sarkába kucorodott, hogy még véletlenül se kerüljön egy-egy merészebb suhintás közelébe.

- Hogy van? - nézett a surranóra Caramon, tekintetében érdeklődés csillant.

Tas a fejét csóválta.

- Hát, nem is tudom. Úgy tűnik, jól. Legalábbis nem néz ki betegnek. De nem is valami boldog. Az arca sápadt, és amikor megpróbáltam beszélni vele, egyszerűen levegőnek nézett. Nem hinném, hogy megismert.

Caramon összevonta szemöldökét.

- Nézz utána, hátha ki tudod deríteni, miről van szó - mondta. - Ne felejtse el, hogy ő is Raistlint keresi. Talán köze van ennek a dolognak hozzá.

- Rendben válaszolta a surranó, és behúzta a nyakát, mert a buzogány vészesen közel füttyült el a feje mellett. - Hé! Vigyázhatnál azzal a micsodával! Menj egy kicsit hátrébb!

Aggódva tapogatta meg kontyát, de úgy látszott, haja szála se görbült.

- Ha már Raistlinnál tartunk... - fogta suttogóra Caramon. - Ma sem sikerült nyomra bukkannod, ugye?

Tas a fejét rázta.

- Mindenfelé kérdezősködtem. Van néhány tanítványa Fistandantilusnak, akik felbukkannak néha. De senki se hallott olyan emberről, akire illet volna Raistlin leírása. Pedig, tudod, azok az emberek, akiknek aranyszínű a bőrük és homokóra formájú a pupillájuk, hajlamosak kitűnni a tömegből. De - folytatta vidámabb hangon - lehet, hogy nemsokára találok valamit. Azt hallottam, Fistandantilus visszatért.

- Tényleg? - eresztette le a fegyvert Caramon és a surranóra meredt.

- Ühüm. Én ugyan nem láttam, de néhány pap beszélgetett erről. Múlt éjjel jelent meg

újra a Meghallgatás Csarnokának kellős közepén. Csak úgy hipp-hopp, már ott is volt! Egész hatásos volt a belépője!

- Egen - dörögött a harcos. Elgondolkodva pörgette a buzogányt és jó ideig csendben maradt. Tas ásított egyet és lefekvéshez készülődött. Caramon hangjára azonban föléledt.

- Tas! - szólalt meg a férfi. - Itt a lehetőség!

- Lehetőség? Mire? - A surranó ismét ásított egyet.

- A lehetőség, hogy megöljük Fistandantilust! - felelte halkán Caramon.

7. FEJEZET

Caramon hidegvérű kijelentése kimosta az álmot a surranó szeméből.

- M... megölni? Azt hiszem... ööö... át kellene gondolnod ezt a dolgot, Caramon - dadogott Tas. - Úgy értem... Vizsgáljuk csak meg közelebbről! Ez a Fistandantilus egy igazán, de igazán jó, vagyishogy tehetséges mágus. Még ha Par-Saliant és Raistlint összeadjuk, akkor is túltesz rajtuk, ha igaz, amit mondanak. Nem fogsz tudni csak úgy odasétálni és megölni egy ilyen fickót. Különösen, hogy még senkit sem gyilkoltál meg! Nem mintha azt akarnám mondani, hogy gyakorolnod kéne, csak...

- Aludnia csak kell, igaz? - felelte Caramon.

- Háát... - habozott Tas - bizonyára. Mindenkinek szüksége van pihenésre, gondolom még a mágusoknak is...

- Nekik van csak igazán szükségük rá! - jelentette ki Caramon nyugodt hangon. - Te is tudod, milyen gyenge volt Raist, ha nem tudta kialudni magát. És ez minden varázslóra igaz, még a leghatalmasabbakra is. Emiatt győzték le őket az Elvesztett Ütközetben. Szükségük volt pihenésre. És egy szót se halljak arról, hogy ez a „mi” ügyünk. Én fogom megcsinálni. Még csak velem se jöhetsz! Csak azt derítsd ki, hol a szobája, hogy lehet megközelíteni és mikor fekszik le. A többit majd én elintézem.

- Caramon - kezdte tétován Tas -, gondolod, hogy ez a jó megoldás? Úgy értem, tudom, hogy ezért küldtek vissza a mágusok... vagy legalábbis azt hiszem, hogy ezért. Valami ilyesmi derült ki a végén. És tudom, hogy ez a Fistandantilus egy igazán gonosz alak, és hogy Feketeköpenyes meg minden, de gondolod, hogy helyes dolog, ha megöljük? Azt akarom mondani, hogy nem válunk ettől mi is ugyanolyan gonosszá, mint ő?

- Nem érdekel - vágta rá színtelen hangon Caramon a buzogányt bámulva, miközben előre-hátra lóbálta. - Vagy az ő élete vagy Raistliné. Ha most, míg a múltban vagyunk, megölöm Fistandantilust, nem bukkanhat majd föl és nem szerezheti meg Raistlint. Tas! Megszabadíthatom Raistlint megtört testétől és egész embert csinálhatok belőle! Ha kiszabadítom ennek a gonosz teremtménynek a karmaiból akkor... akkor tudom, hogy ismét olyanná válna mint a régi Raist. Az én kis öcsém, akit annyira szerettem.

Könnyek szöktek Caramon szemébe, hangjából vágyakozás csendült.

- Hozzánk jöhetne és velünk élhetne, Tas.

- Na és mi lesz Tikával? - kérdezte Tas tétován. - Mit fog szólni, ha megtudja, hogy meggyilkoltál valakit?

Caramon barna szeme dühösen villant.

- Már mondtam neked, hogy a nevét se említsd, Tas!

- De Caramon...

- Komolyan gondoltam!

A nagy ember olyan hangsúllyal beszélt, hogy Tas tudta, ezúttal túl messzire ment. A surranó összekuporodott ágyában. Caramon ránézett és felsóhajtott.

- Figyelj Tas - kezdte halk hangon -, még egyszer elmagyarázom. N... nem voltam túl jó Tikához. Igaza volt, hogy kidobott, most már látom, bár régebben azt gondoltam, sohase fogok neki megbocsátani.

Elhallgatott egy pillanatra, hogy rendezze gondolatait. Aztán ismét sóhajtott és folytatta.

- Egyszer azt mondtam neki, hogy amíg Raistlin él, számomra mindig ő lesz a legfontosabb. Figyelmeztettem, hogy keressen mást, aki teljes odaadással tudja szeretni. Mikor Raistlin elment, hogy a maga útját járja, eleinte azt hittem, hogy én is képes leszek rá. De - rázta meg a fejét - nem tudom. Képtelen vagyok. Meg kell tennem, hát nem érted? Nem tudok most Tikára gondolni. Ő... ő csak útban van...

- De Tika annyira szeret téged! - Tas csak ennyit tudott mondani. És ezzel, persze csak rontott a helyzeten. Caramon komoran folytatta a gyakorolást.

- Jól van, Tas - dörmögte mély hangon -, ez azt hiszem azt jelenti, hogy elbúcsúzhatunk egymástól. Kérd meg a törpét, hogy rakjon külön szobába. Véghezviszem a tervet, és ha netán valami balul ütne ki, nem akarlak bajba sodorni téged is.

- Caramon! Tudod jól, hogy nem úgy értettem, hogy ne segítenék! - tiltakozott Tas. - Szükséged van rám!

- Egen, asszem - motyogta Caramon elvörösödve. Aztán bocsánatkérően rámosolygott Tasra. - Ne haragudj. Csak ne említsd többé Tikát, rendben?

- Ahogy akarod - bólintott szomorúan Tas. Míg Caramont nézte, hogyan pakolja el fegyvereit és készülődik a lefekvéshez, visszamosolygott rá. De mosolya bánatosra sikeredett, és mikor bebújt takarója alá, olyan boldogtalannak és szomorúnak érezte magát, mint Kova halála óta még soha.

- Ő aztán nem egyezne bele, az biztos - motyogta magának a mogorva, öreg törpére gondolva. - Szinte hallom, mit mondana. „Te eszetlen surranó” - morogná -, „varázslókat gyilkolászni! Miért nem kíméled meg az emberiséget és végzel inkább magaddal!”

„Aztán itt van Tanis” - gondolta Tas még jobban lelombozódva. „Hogy ő mit mondana erre, azt elképzelni se tudom!”

Megfordult és álláig húzta a takaróját.

- Bárcsak itt lenne! Bárcsak itt lenne valamelyikük! Nincs igaza Caramonnak, tudom, hogy nincs igaza! De mit tehetnék én? Segítenem kell neki. Ő a barátom. És nélkülem netán még bajba kerülne!

Caramon a következő napon lépett porondra először a Játékokon. Tas kora reggel elment a Templomba, de időben ért vissza ahhoz, hogy találkozzék Caramonnal a délutáni viadal előtt. A surranó az ágyon ült és kurta lábacskaát lóbálta, miközben beszámolt Caramonnak, aki idegesen topogott és várta a törpét meg Pheragast, hogy hozzák a jelmezét.

- Igazad volt - ismerte be vonakodva a surranó. - Fistandantilusnak láthatóan sok alvásra van szüksége. Esténként hamar lefekszik és úgy alszik, mint egy hulla...

Caramon figyelmeztetően rávillantotta a szemét.

- ...ööö... vagyishogy - hebegte Tas - mélyen alszik reggelig.

- Örök?

- Nincsenek - vont a vállát a surranó. - Még csak nem is zárja az ajtaját. Senki se zárja be az ajtaját a Templomban. Végül is ez egy szent hely, és vagy mindenki megbízik mindenkiben, vagy nincs semmijük, amit zárni kéne.

- Tudod - elmélkedett tovább - mindig is utáltam a bezárt ajtókat, de jobban belegondolva csak most jöttem rá, hogy milyen unalmas is az élet nélkülk.

- Jártam egypár szobában a Templomban - Tas tudomást se vett Caramon rémült tekintetéről -, és mondhatom szóra se érdemesek. Azt gondolhatnánk, hogy legalább a mágusoké más, mint a többi, de Fistandantilus egy szál varázstárgyat sem tart a

szobájában. Azt hiszem, nem használja másra, csak alvásra, ha éppen itthon van.

- Azonkívül - csillogtatta meg Tas briliáns logikáját - ő az egyetlen gonosz ember az udvarban, így hát önmagán kívül senkitől se kell tartania.

Caramon már réges-rég nem figyelt a surranóra, gondolataiba merülve rózta a köröket. Tas kényelmetlenül feszengett. Hirtelen rájött, hogy ő és Caramon sem sokkal jobbak, mint a gonosz mágus. Ettől aztán meggondolta magát.

- Ne haragudj, Caramon - szólalt meg egy kis idő múlva -, de mégse hiszem, hogy tudok neked segíteni. A surranók néha nem túl finnyások a maguk, vagy éppen a mások dolgait illetően, de nem hiszem, hogy egy surranó valaha is meggyilkolt volna bárkit.

Fölsóhajtott, és remegő hangon folytatta.

- Meg aztán itt van Kova és... és Sturm is... Te is tudod, hogy Sturm nem egyezne bele. Ő olyan becsületes volt! Ez így egyszerűen nem helyes, Caramon. Ettől mi is éppolyan gonosszá válunk, mint Fistandantilus. Vagy még gonoszabbá.

Caramon már épp felelni akart, mikor kivágódott az ajtó és Arack viharzott be a szobába.

- Na a helyzet, nagylegény? - kacsintott Caramonra. - Egész máshogy nézöl ki, mint amikor idegyüttél, mi?

Elismerően tapogatta meg a férfi izmait, majd hirtelen ökölbe szorította a kezét és a harcos gyomrába vágott.

- Kemény, mint az acél tette hozzá vigyorogva, miközben megfájdult kezét rázogatta.

Caramon undorodva és haragosan tekintett a törpére, majd a surranóra nézett és felsóhajtott.

- Hol a jelmezem? - szűrte a szót fogai közt. - Mindjárt én következem.

A törpe meglóbált egy zsákot.

- Ehun e. Ne aggódj, nem tart soká' fölvenni.

Caramon elkapta a zsákot és idegesen belenézett.

- És hol a többi része? - támadt rá Pheragasra, aki épp ekkor állt meg az ajtóban.

- Hat ez az! - Arack a hasát fogta nevetében. - Mondtam, hogy nem köll sokat bajlódnod az öltözködéssel!

Caramon arca bíborszínűvé vált.

- É... én ezt nem veszem fel... - dadogta és összerántotta a zsák száját. - Azt mondtad, hölgyek is lesznek...

- És imádni fogják a napbarnított püspökfalatodat! - hahotázott Arack, majd mintha letörölték volna a törpe összekaszabolt képéről a vigyort, arca elsötétült, tekintete fenyegetővé vált. - Fölvöszöd, te semmirekellő! Mit gondoltál, miért fizetnek? Hogy táncparádét lássanak? Neem, kedves Caramon, azért fizetnek, hogy lássák az izzadt és vörös testöket! Minél több testöt, minél több izzadságot, minél több vért, igazi vért látnak, annál lelkösebbek!

- Igazi vért? - nézett föl Caramon és szeme veszélyesen megvillant. - Hogy érted ezt? Azt hittem, azért mondd...

- Ugyan! Készítsd föl, Pheragas, és közben magyarázd el az élet dolgait ennek az elkényőztetött ficsúrnak. Itt az ideje, hogy fölnőjj végre, te cukorbaba!

Azzal fülsértően kacagva kivonult a szobából.

Pheragas félreállt, hogy utat adjon a törpének, majd belépett a kis helyiségbe. Általában vidám, kedélyes arca most kifejezéstelen volt, kerülte Caramon pillantását.

- Mit akart mondani azzal, hogy fel kell nőnöm, meg hogy igazi vér? - kérdezte Caramon.

Pheragas nem válaszolt.

- No, hadd segítsek összekapcsolni! - dörögte. - Eltart egy ideig, amíg kitapasztalod. Túl díszesek, és úgy vannak megcsinálva, hogy könnyen törjenek. A közönség imádja, ha meglazul vagy netán leesik egy-két darab.

Kiemelt egy gazdagon díszített vállvédőt a zsákból és nekifogott felszíjazni Caramonra,

de tekintetét le nem vette a kapcsokról.

- Aranyból készült - mondta lassan Caramon.

Pheragas rábiccentett.

- Hamarabb áll meg a penge a vajban, mint ebben - folytatta a nagydarab harcos, megtapogatva a vállvédőt. - És ezek a nagyszerű cikornyák! Szinte biztos, hogy belegabalyodik az ellenfelem fegyvere!

- Hát igen! - nevetett Pheragas, de nevetése erőltetettnek hatott. - Amint látod, szinte jobb lenne, ha meztelenül harcolnánk, mint ebben a göncben.

- Akkor nincs miért aggódnom! - jegyezte meg sötéten Caramon, és előhúzott egy bőrből készült ágyékkötőt, melyen kívül mindössze egy díszes sisak maradt a zsákban. Az ágyékkötő is arannyal volt díszítve és alig takarta az intimebb részeket. Mikor elkészültek, még Tas is elvörösödött, ahogy meglátta Caramont hátulról.

Pheragas indulni készült, de a harcos megfogta a karját.

- Jobban teszed, ha válaszolsz a kérdéseimre, barátom. Már ha annak tekinted magadat.

Pheragas Caramon arcát fürkészte, majd vállat vont.

- Azt hittem magadtól is rájöttél már. Éles fegyverekkel harcolunk. Persze azért ezek is visszacsúsznak a markolatba - tette hozzá, látva, hogy Caramon szeme összeszűkül -, de ha megvágna, valóban vérezni fogsz. Ezért gyakoroltuk annyit a szúrás technikát.

- Úgy érted, az emberek itt valóban megsebesülnek? Én is megsebesíthetem a társaimat, Kiirit vagy Rolfot, a Barbárt? - Caramon egyre jobban felemelte a hangját növekvő haragjában. - És mit tartogatsz még nekem? Mit nem mondtál még el, barátom?

Pheragas hűvös nyugalommal fogadta Caramon kitörését.

- Mégis mit gondoltál, hol szereztem ezeket a sebhelyeket? A dadusommal játszadozva? Egy nap majd te is megérted. Most nincs idő elmagyarázni. Csak bízzál bennünk. Kiiriben és bennem. Minket kövess. És... tartsd szemmel a minotauruszokat. Ők önszántukból harcolnak, nem pedig parancsra. Épp ezért nem felelnek senkiért. Beleegyeztek, hogy betartják a szabályokat. Kénytelenek voltak, különben a Papkirály visszavítette volna őket Mithasba. De azért... szóval ők a közönség kedvencei. Az emberek imádják a vérszomjukat. És ők legalább annyira élvezik ezt is, mint a küzdelmet.

- Kifelé - sziszegte Caramon.

Pheragas rábámult egy pillanatig, majd megfordult és elindult kifelé. Az ajtónál azonban visszafordult.

- Figyelj rám, barátom - kezdte komoly hangon. - Ezek a forradások, amiket az arénában szereztem, a bátorság érdemjelei. Minden egyes sebhely olyan nekem, mint lovagnak a babérkoszorú, ha győz egy viadalon. Ez az önbecsülés egyetlen formája, ami megmaradt nekünk ebből az ízléstelen cirkuszból. Az arénának saját szabályai vannak, Caramon, és annak a legkisebb köze sincs lovagok és nemesek erkölcsi kódexéhez, akik odakinn ülnek a lelátókon és minket, rabszolgákat bámulnak, ahogy az ő szórakoztatásukra egymás vérént ontjuk. Ők a maguk becsületéről beszélnek. Hát nekünk is van saját becsületünk. Ez az, ami életben tart minket.

Elhallgatott. Úgy tűnt, mintha mondani akarna még valamit, de Caramon makacsul a padlóra bámult. A természetes harcos csökönyösen elutasította a fekete férfi szavait és jelenlétét.

Mikor Pheragas újra megszólalt, csak ennyit mondott:

- Öt perced van.

Azzal kilépett a szobából, és bevágta maga mögött az ajtót.

Tas szeretett volna mondani valamit, de Caramon arckifejezése láttán még a surranó is jobbnak látta, ha csendben marad.

„Ha csata előtt rossz a kedved, elmúlik majd, mire eljő az este.” Caramon már nem emlékezett arra, hogy melyik mogorva parancsnokától hallotta ezt, de szerinte találó volt a mondás. „Életünk sokszor függ azok hűségétől, akikkel együtt harcolunk. Ezért nem árt, ha a bajtársak közt minden vitát elsimítunk csata előtt.” Egyébként se szeretett haragot tartani. Nem volt semmi haszna belőle, csak megfájdult tőle a gyomra.

Épp ezért könnyen rávette magát, hogy kezet rázzon Pheragasszal, és bocsánatot kérjen tőle, mielőtt még az Arénába lépnek. Pheragas örömmel fogadta a kibékülést és Kiiri, aki Pheragastól nyilvánvalóan mindent tudott a dologról, mosolyával jelezte helyeslését. Caramon jelmezére is elismerő pillantást vetett, és olyan nyílt csodálat tükröződött szikrázó zöld szemében, hogy a harcos zavarában elvörösödött.

Ott ácsorogtak a folyosón, mely a porond alá vezetett, és várták, hogy sorra kerüljenek. Más gladiátorok is várakoztak velük, akik aznap harcoltak, Rolf, a Barbár és a Vörös Minotaurusz. Felülről tompán hallatszott a tömeg fel-felharsanó üvöltése. Caramon, ha kinyújtotta nyakát, épp kilátott az arénába. Szerette volna már, ha elkezdődik ez az egész. Rég izgult már ennyire, és hirtelen ráébredt, hogy tulajdonképpen idegesebb, mintha csatába készülődne.

A többiek is érződött a feszültség. Hallani lehetett Kiiri nevetésén, mely túl éles és harsány volt, látni lehetett Pheragas verejtékező arcán. Mégis, ez a fajta feszültség más volt, izgalommal vegyes, és Caramon rájött, hogy előre örül a harcnak.

- Arack most jelent be minket - kiáltotta Kiiri.

A szirén, Pheragas és Caramon kilépett az ajtón. A törpe úgy döntött, hogy mivel jól tudtak együttműködni, csapatot alakít belőlük. Abban is bízott, hogy a két tapasztaltabb gladiátor elrejtí majd a kezdő Caramon hibáit.

Az első dolog, amit a porondra lépő Caramon érzékelt, a zaj volt. A mennydörgésszerű zaj hullámokban tört rá, mintha egyenesen a vakítóan fényes égből hullna alá. Egy pillanatra megzavarodott. Az eddig ismerős Aréna, ahol olyan keményen gyakorolt az elmúlt hónapokban, most ismeretlennek tűnt. Tekintetével végigpásztázta a hatalmas lelátó padosait és beleszédült a tömeg látványába, amely egy emberként ordított, sikongatott és visított.

Szeme előtt harsány színek kavargtak, a Játékok Napjának vidáman csapkodó zászlói, Istár összes nemesi családjának selyemlobogói és az árusok szerényebb zászlócskái, akik a fagyalttól a gyümölcsteáig mindenfélét árultak, az évszaknak megfelelően. És mindez egyre csak kavargott és örvénylett, hogy a harcos szédülni kezdett és hányinger tört rá. Ekkor Kiiri megnyugtató érintését érezte a karján. Megfordult és látta, hogy a nő bátorítóan rámosolyog. Látta mögötte az ismerős arénát, látta Pheragast és a többi barátját.

Ettől megkönnyebbült és figyelmét most már az előtte álló harcra összpontosította. Jobb, ha a feladatával törődik, róttá meg magát szigorúan. Ha akár csak egy egyszerű mozdulatot is elvét, nemcsak, hogy nevetségessé teszi magát, de véletlenül még meg is sebezhet valakit. Eszébe jutott, mennyire fontosnak tartotta Kiiri, hogy pontosan időzítsen a vágásokat. „Most már értem, hogy miért” - gondolta magára haragudva. Szemével társait és a porondot figyelte, kirekesztve tudatából a zajt és a tömeget. Helyére állt és várta, hogy kezdetét vegye a műsor. Az Aréna most kissé máshogy nézett ki, mint szokott, és Caramon egy pillanatig nem jött rá, mitől. Aztán észrevette, hogy épp úgy, ahogy ők is jelmezt viseltek, a törpe az Arénát is feldíszítette. Most is itt voltak a fűrészporról felszórt dobogók, ahol mindennap gyakoroltak, de ezúttal oldalait képek díszítették, a négy égtáj szimbólumaival.

A dobogók körül szén izzott, tűz pattogott és bugyborékolva forrt az olaj. E Halálvermeknek nevezett árkok felett fahidak íveltek át és kötötték össze a dobogókat. A vermek először megrémítették Caramont, de az előadás során hamar megtanulta, hogy

csupán a hatás kedvéért vannak itt. A közönség imádta, ha egy gladiátort valamelyik pódiumról a hídra kényszerítettek. Szinte megvadultak, mikor egy gladiátor sarkainál fogva meglóbálta Rolfot a fortyogó olaj fölött. Mivel a próbák során Caramon és Kiiri mindezt már látta, csak nevetni tudtak Rolf rémült tekintetén és azon az emberfeletti igyekezeten, amivel megpróbált kikerülni a csávából, amelynek most is, mint mindig, az lett az eredménye, hogy Rolf jól irányzott ütést mért partnere fejére.

A nap delelőre hágott és egy pillanatra elterelte Caramon figyelmét a porond közepén álló aranyoszlop csillogása. Ez volt a Szabadság Szimbóluma, egy magas, színarany oszlop, mely finom és művészi megmunkálásával kirítt durva környezetéből. Tetejére egy kulcsot akasztottak, amely valamennyi acélnyakörv zárját nyitotta. Caramon látta a Szimbólumot eleget, ám a kulcsot, melynek rendes helye Arack szobájában volt, még soha. Már a pusztá látványtól is nehezebbnek érezte nyakán az acélbilincset. Szeme könnybe lábadt. Szabadság... Reggel arra ébredni, hogy kiléphet az ajtón, és széles e világban oda mehet, ahová csak akar. Ez olyan egyszerű dolognak tűnt, és most annyira hiányzott neki!

Aztán hallotta, hogy Arack a nevét kiáltja és látta, hogy a törpe rámutat. Caramon megragadta fegyverét és az Aranykulcs látványát mélyen a szívébe zárva, szembefordult Kiirivel. Az évad végén az a rabszolga, aki jól szerepelt a Játékokon, megküzdhethet a jogért, hogy felmásson a Szimbólumra és levegye onnan a kulcsot. Persze ez is csak szemfényvesztés volt. Arack mindig kiválogatta azokat, akik a legnagyobb közönséget vonzották. Caramon eddig sose gondolt erre, mert csak testvérével és Fistandantilusszal foglalkozott. De most hirtelen új cél bukkant fel előtte. Vad kiáltással magasba emelte talmi fegyverét és tisztelgett.

Caramon hamar lenyugodott és kezdte szórakoztatni a küzdelem. Kezdte élvezni a tömeg biztatását és a tapsot. Izgatottságuk rá is átragadt és azon kapta magát, hogy a közönségnek játszik - éppen úgy, ahogy Kiiri megjósolta. Az a néhány sebesülés, amit a harc hevében szerzett, karcolás volt csupán, még fájdalmat sem okozott. Nevetségesnek tűnt korábbi aggodalma. Pheragasnak igaza volt, hogy nem törődött ezekkel a jelentéktelen apróságokkal. Már szégyellte, hogy akkora ügyet csinált belőle.

- Ők is csak olyanok, mint te - mosolygott rá Kiiri, két menet közti szünetben, és újra elismerő pillantást vetett Caramon izmos, szinte meztelen testére. - Én nem hibáztatom őket. Izgatottan várom a birkózásunkat.

Kiiri felnevetett, amikor Caramon arca lángba borult, de a harcos látta a szemében, hogy a másik komolyan beszél, és hirtelen rádöbbsent a lány nőiességére, amit eddig észre sem vett. Lehet, hogy a szirén öltözéke tette, amelyet mintha kifejezetten arra terveztek volna, hogy szinte mindent megmutasson, de az izgalmas részeket mégis takarja. Caramon vére megpezsdült, részben a szenvedélytől, részben a harctól, amit mindig is szeretett. Fejében zavaros képek bukkantak fel Tikáról, és gyorsan elfordította tekintetét Kiiriről, mert rájött, hogy tekintete sokkal többet elárult, mint amennyit szeretett volna.

Ám cseberből vederbe került, mert a közönséget nézve észrevette, hogy számtalan gyönyörű nő méregeti csodáló szemekkel, alig leplezve igyekezetüket, hogy felhívják magukra a harcos figyelmét.

- Megint mi jövünk - biccentett felé Kiiri, és Caramon megkönnyebbülten tért vissza a porondra.

Rávigyorgott Barbárra, amikor a szép szál férfi előrelendült. Ez volt az ő nagy számuk. Számtalanszor elgyakoroltak már minden mozdulatot. Barbár visszakacsintott Caramonra és mikor arcuk szinte összeért, vonásaik eltorzultak a megjátszott, rettenetes dühtől. Üvöltve és vicsorogva, mint az állatok, a két férfi hol összekapaszkodott, hol egymást kergette a küzdőtéren és minden alkalmat megragadtak, hogy növeljék a nézők

feszültségét. Caramon ráeszmélt, hogy vigyorg, ezért emlékeztette magát, hogy gonosznak kell látszania. Kedvelte Barbárt, aki síkföldi lévén sok tekintetben Zúgószélre emlékeztette. Ő is magas és sötét hajú volt, de korántsem olyan komoly, mint a megfontolt vadász.

Barbár is rabszolga volt, de már régebb óta viselte acélnyakörvét és számtalan, csatában szerzett sebhely borította testét. Szinte bizonyos volt, hogy ebben az évben ő lesz a kiválasztott, aki megküzdhet az Aranykulcsért.

Caramon előreszúrta kellékkardjával. Barbár könnyedén félrehajolt, elkapta ellenfele bokáját és hanyag mozdulattal fölbuktatta a harcost. Caramon üvöltve zuhant a földre. A közönség felhördült, a hölgyek visítottak, de néhányan Barbárnak tapsoltak - végül is ő volt a bajnok. Barbár a kiszolgáltatott helyzetben levő Caramon felé döfött dárdájával. A nők újra rémülten sikítottak. Az utolsó pillanatban azonban Caramon oldalt gördült, megragadta a gladiátor lábát és lerántotta maga mellé a fűrészporba.

Mennydörgő taps. A két férfi összegabalyodva küzdött a porondon. Kiiri előrelendült, hogy segítsen földre zuhant társának, és Barbár most ketten ellen harcolt a közönség nagy tetszésére. Ekkor Caramon gáláns mozdulattal háta mögé parancsolta Kiirit. A nézők számára nyilvánvaló volt, hogy egyedül akar megküzdeni ellenfelével.

Kiiri megpaskolta a férfi fenekét (ez nem volt a forgatókönyvben, ami miatt a harcos majdnem elfelejtette a koreográfia következő lépését), és hátrafutott. Barbár ismét a harcos felé döfött, aki előrántotta kelléktőrét. Ez volt a megbeszélte jel. Caramon ügyes mozdulattal átbújt Barbár felemelt karja alatt és a jobb kezében markolt áltört egyenesen ellenfele gyomorszájába döfte, oda, ahová egy kis tömlő csirkevért rejtettek el a tollakkal díszített mellpáncél alatt.

A trükk bevált. A csirkevér Caramonra fröccsent, végigfolyt kezén és vállán. Ő pedig felnézett ellenfele arcába, hogy győztesen rákacsintson...

Itt valami nincs rendben! A síkföldi szeme tágra nyílt, ahogy előre megbeszélték. Ám tekintetében megdöbbenés és igazi fájdalom tükröződött. Barbár előretántorodott - ez még benne volt a forgatókönyvben. De a haláltusa már nem.

Ahogy Caramon elkapta az előrezuhanó testet, rémülten érezte, hogy a kezére csorgó vér meleg.

Fél karral megtartva a teljes súlyával rátámaszkodó Barbárt, a harcos kirántotta társából a tört és értetlenül meredt rá. A penge valódi volt!

- Caramon... - lehelte a férfi. Torkából bugyborékolva tört fel a vér. A tömeg őrjöngött gyönyörűségében. Ilyen élethű trükköt még nem láttak ebben a szezonban!

- Barbár! Nem tudtam! - kiáltotta Caramon és iszonyodva bámult a fegyverre. - Esküszöm!

De addigra Pheragas és Kiiri már mellettük termett, segítettek a haldokló gladiátort az aréna padlójára fektetni.

- Játssz tovább a szereped! - parancsolta Kiiri. Caramon csaknem megütötte dühében, de Pheragas lefogta a kezét.

- Az életed, az életünk múlik rajta! - sziszegte a fekete ember. - Meg a kis barátodé is!

Caramon összezavarodva meredt rá. Hogy érti ezt? Épp most ölte meg egy barátját! Üvöltve tépte ki magát Pheragas markából és Barbár mellé térdelt. A közönség éljenzése tompán hatolt el tudatáig, és valahol a lelke mélyén tudta, hogy félreértik ezt az egészet. A győztes lerója tiszteletét a „halott” előtt.

- Bocsáss meg nekem - mondta Barbárnak, aki válaszul bólintott.

- Nem a te hibád - suttogta a haldokló - Ne vádold ma...

Szeme fennakadt, szája szélén véres hab jelent meg.

- Ki kell vinnünk innen - suttogta Pheragas élesen Caramonnak. - És úgy kell viselkedni, mintha minden rendben lenne. Mint a próbákon.

Caramon zsibbadtan bólintott. A te életed... a kis barátod élete. Harcos vagyok. Öltöm már. A halál nem újdonság nekem. A kis barátod élete. Engedelmeskedj a parancsnak. Erre neveltek. Engedelmeskedem a parancsnak és csak utána kérdezek.

Ezt hajtogatva magában, Caramon el tudta fojtani fájdalmát és dühös gondolatait. Hideg nyugalommal segített Kiirinek és Pheragasnak talpra állítani Barbár „élettelen” testét, ahogy azt számtalanszor elpróbálták. Még ahhoz is volt ereje, hogy meghajoljon a közönség felé. Pheragas egy ügyes mozdulattal úgy mozdította meg a halott fejét, mintha biccentene a nézőknek. A tömeg tomboló tapsviharral fogadta. Majd a három bajtárs kivonszolta a tetemet a porondról, le a homályos folyosóra.

Mikor odaértek, Caramon is segített a hideg kőre fektetni a halottat. Hosszú percekig nézte a mozdulatlan testet, alig vette észre a mellette felbukkanó gladiátorokat, akik a sorukra vártak, hogy az arénába lépjenek, de most vetettek egy búcsúpillantást halott társukra, majd visszahúzódtak az árnyékba.

Caramon lassan felegyenesedett. Megfordult, elkapta Pheragast és minden erejét beleadva, a szemközti falhoz vágta. Övéből elővonta a véres tört és megforgatta a gladiátor orra előtt.

- Baleset volt... - szűrte a szót Pheragas a fogai között.

- Éles fegyverek, he?! - üvöltötte Caramon, miközben a falhoz verdeste a fekete ember fejét. - Csak egy kicsit vérzik, mi?! Na felelj, mi a jó bűdös franc folyik itt?

- Baleset volt, te fajankó! - szólalt meg mögötte egy csúfondáros hang.

A harcos megperdült. A törpe állt előtte, alacsony teste apró, torz árnyékként bukkant elő a kifutó sötétjéből.

- És most hadd meséljek neked a balesetökről - folytatta Arack halk, gonosz hangon. Mögötte ott tornyosult Raag hatalmas alakja, aki otromba lapáttényerében furkósbotját szorongatta. - De engedd el Pheragast! Neki és Kiirinek vissza köll mönnie az Arénába, hogy möghajoljanak. Ti vagytok a nap hősei!

Caramon Pheragasra pillantott és leengedte a kezét. Megtörtén a falnak dőlt, elerőtlenedett ujjai közül a tör a földre hullt. Kiiri csendes együttérzéssel nézte és kezét a férfi karjára tette. Pheragas felsóhajtott, gyilkos pillantást küldött az önelégült törpe felé, majd Kiirivel megkerülve a halott gladiátort, aki ugyanabban a helyzetben feküdt a hideg kővön, mint ahogy letették, eltűntek a folyosó végén.

- Azt mondtad, hogy senki se hal meg - csattant fel Caramon dühös, fájdalommal telt hangon.

A törpe szorosan a nagydarab férfi elé állt.

- Baleset volt ismételte Arack. - Errefelé szoktak balesetek történni. Különösen azokkal, akik nem elég óvatosak. Veled is mögtörténhet, ha nem vigyázol eléggé. Vagy a kis barátoddal. Szóval, ez a Barbár nem volt elég óvatos. Vagy inkább a gazdája nem volt elég óvatos.

Caramon felnézett és elkerekedő szemében döbbszent iszonyat tükröződött.

- Ah, látom fölfogtad végre - bólintott Arack.

- Ez az ember azért halt meg, mert a gazdája keresztezte valakinek az útját? - kérdezte elképedve a harcos.

- Ja! - vigyorgott a törpe, szakállát sodorgatva. - Nagyon civilizált, mi? Nem úgy, mint régön! És sönki nem gyanakszik. Kivéve persze a gazdáját. Figyeltem az arcát a délután folyamán. Tudta, mihelyt leszúrtad. Mintha csak őbelé vágtd volna a tört. Fölfogta az üzenetöt.

- Ez figyelmeztetés volt? - kérdezte Caramon fojtott hangon.

A törpe ismét bólintott és vállat vont.

- Ki... ki volt a gazdája?

Arack tétovázott és kötekedve nézett Caramonra, majd cinkosan rákacsintott. Caramon

szinte látta, hogy számolgatja magában, hogy mit nyer, ha beszél és mit, ha nem mond semmit. Nyilvánvalóan úgy döntött, több haszna származik abból, ha válaszol, mivel nem tévovázott sokat. Intett Caramonnak, hogy hajoljon közelebb, majd a fülébe suttogta a nevet.

Caramon értetlenül bámult rá.

- Egy magas rangú pap, Paladine Tisztölendő Fia - fűzte hozzá a törpe. - A Papkirály első emböre. De most egy kellemetlen ellenségöt szörzött magának, egy igen kellemetlen ellenségöt...

Arack a fejét csóválta. Fejük felett tompa üdvrivalgás hallatszott. A törpe felpillantott, aztán Caramonra nézett.

- Vissza köll mönnöd möghajolni. Ez kötelességöd. Te vagy a Győztes.

- És vele mi lesz? - kérdezte Caramon a halott Barbárra pillantva. - Ő nem kel fel többé. Nem fogják hiányolni?

- Sajnálatos módon lesántult. Mindig ez történik. Nem tud fölmönni, hogy möghajoljon - mondta a törpe, mintegy mellékesen. - Majd elhírösztljük, hogy elnyerte a szabadságát és visszavonult.

Elnyerte a szabadságát! Könnyek szöktek Caramon szemébe. Végigpillantott a folyosón. Újabb éljénzés. Mennie kell. A te életed. A mi életünk. A kis barátod élete.

- Hát ezért - szólalt meg Caramon sötéten -, hát ezért kellett nekem gyilkolnom! Mert így most a kezeden vagyok! Biztosítani akartad, hogy ne járjon el a szám...

- Efelől egyébként is biztos vagyok - vigyorgott gonosan Arack. - Mondjuk úgy: az, hogy te ölted mög, csak egy kis stílust vitt a dologba. A klienseim szeretik az ilyesmit, mert azt mutatja, hogy törődöm a dolgokkal. Mert a te urad volt az, aki a figyelmeztetést küldte. Gondoltam, tetszeni fog neki, ha a saját rabszolgája adja át az üzenetöt. Persze ez egy kissé veszélyes a számodra. Barbár halálát mög köll bosszulni. De a pletykák jót tősznek a bevételnek.

- Az én uram? - Caramon levegő után kapkodott. - De hát te vettél meg, nem?! Az iskola...

- Á, csak úgy tettem - vihogott a törpe. - Azt hittem, tudod.

- Akkor hát ki az én...

És Caramon hirtelen tudta a választ. Meg se hallotta, mit mond a törpe, mert mindent túlharsogott az agyában visszhangzó, üvöltő hang. Vértörő függöny ereszkedett tudatára, szinte megfojtotta. Tüdeje sípolt, gyomra fölkavarodott, lábai felmondták a szolgálatot.

A következő pillanatban arra eszmélt, hogy a folyosó kövén ül, az ogár pedig két kézzel szorítja le a fejét. Elmúlt a szédülése. Lerázta magáról az ogár mancsát és zihálva feltekintett.

- Már jól vagyok - dörmögte falfehér arccal.

Raag ránézett, majd a törpére.

- Nem möhet ki ebben az állapotban - szólalt meg Arack, undorral az arcán. - Úgy néz ki, mint egy döglött hal. Vigyétök a szobájába!

- Ne - hallatszott egy vékony hangocska a sötétből. - Ma... majd én gondját viselem.

Tas lépett elő, arca majdnem olyan sápadt volt, mint Caramoné.

Arack tévovázott, majd morgott valamit és elfordult. Intett az ogárnak és fölsietett a folyosó végébe, hogy átadja a díjat a győzteseknek.

Tasslehoff letérdelt Caramon mellé, kis kezét a nagydarab harcos vállára tette. A surranó tekintete a földön fekvő, otffelejtt holttestre meredt. Caramon követte a pillantását. Tas látta barátja szemében a fájdalmat és kétségbeesést, és érezte, hogy elszorul a torka. Képtelen volt megszólalni, csak annyit tehetett, hogy biztatóan megpaskolta Caramon kezét.

- Mennyit hallottál? - kérdezte a harcos rekedten.
 - Eleget - suttogta Tas. - Fistandantilus.
 - Ő tervelte ki ezt az egészet - sóhajtott a Caramon, és hátrahajtv a fejét, szorosan lehunyta szemét. - Így akar megszabadulni tőlünk. És még csak nem is saját kezűleg csinálja. Elég, ha hagyja, hogy ez a... pap...
 - Quarath.
 - Egen, csak hagynia kell ezt a Quarathot, hogy végezzen velünk - Caramon keze ökölbe szorult -, és a mágus keze tiszta marad. Raistlin sose gyanakodna. Mostantól kezdve minden küzdelemben résen kell lennem. Vajon Kiiri tőre valódi?
 Caramon kinyitotta a szemét és a surranóra nézett.
 - És te, Tas, te is benne vagy! A törpe is megmondta. Én nem mozdulhatok innen, de te igen. Menekülnöd kell.
 - Hová mennék? - kérdezte Tas reménytelenül. - Bárhol rámtalálna. Ő a valaha élt leghatalmasabb varázsló. Még egy surranó sem képes elbújni előle.
 Néhány pillanatig a két jó barát csendben ült egymás mellett és hallgatták a tömeg visszhangzó zúgását a fejük felett. Aztán Tas a szeme sarkából észrevett egy fémes csillanást a szemközti falnál. Azonnal felismerte a tárgyat. Felemelkedett és odamászott, hogy elhozza.
 - Be tudlak juttatni a Templomba - mondta mély lélegzetet véve, hogy megpróbálja palástolni hangja remegését. Fölemelte a vérfoltos tört, Caramonhoz vitte és a kezébe nyomta. - Még ma este.

8. FEJEZET

Az égen Solinari, az Ezüst Hold pislákol. A Papkirály Templomának középső tornya felett előbukkanó hold olyannak tűnt, mint egy hosszú, csavart kanóccal égő gyertya lángja. Ezen az éjszakán telihold volt. Solinari fényesen ragyogott az éjszakában, olyan fényesen, hogy nem is volt szükség a lámpagyújtókra. Így azok a fiúk, akik abból éltek, hogy háztól házig kísérték a mulatságra igyekvőket különös alakú, ezüst lámpásaikkal, otthon maradtak és átkozták a holdfényt, ami megfosztotta őket a napi bevételtől.

Solinari ikertestvére, a vérvörös színű Lunitari, néhány órával később kel csak fel, hogy különös, bíbor fényében megfürdesse az utcákat. A harmadik, a Fekete Hold sötét körvonalait csupán egyetlen ember láthatta Istárban, aki szentelt is neki egy pillantást, miközben levetette varázslatok kellékeivel kitömött zsebű, fekete köpenyét és egy egyszerűbb, puha, de szintén fekete színű hálóköntöst öltött magára. Annak csuklyáját a szemébe húzta, hogy ne zavarja Solinari hideg, átható fénye, és hamarosan - fáradt testének és Művészetének oly nélkülözhetetlen - nyugodt álomba merült.

Legalábbis így képzelte Caramon, miközben a surranóval a holdfényes, még most is nyüzsgő utcán haladtak. Körülöttük pezsgett az éjszakai élet. Jókedvű, mulatozó társaságok mellett mentek el, férfiak mellett, akik hangosan hahotáztak és a mai Játékokat tárgyalták meg; egymásba karoló asszonyok csoportjai mellett, akik szemük sarkából félénk kíváncsisággal méricskéltek Caramont. Könnyű ruháikat meglebbentette a lágy esti szellő, amely túl enyhe volt a késő őszhöz képest. Az egyik ilyen csoport felismerte Caramont, mire a harcos majdnem futni kezdett, attól tartva, hogy mindjárt riasztják az őreket, és visszaviszik őt az Arénába.

Ám Tas, némileg jártasabb lévén az élet dolgaiban, belecsimpaszkodott. A társaság el volt ragadtatva a harcostól. Látták a délutáni küzdelmet és azon nyomban a szívükbe zárták Caramont. Bugyuta kérdéseket tettek fel a Játékok kulisszatitkairól és meg sem

várták rá a válasz, amely egyébként hasonlóan bugyuta volt. Caramon olyan ideges lett, hogy hetet-havat összehordott. Végül a társaság nevetgélve elbúcsúzott és sok szerencsét kívánt a gladiátornak. Caramon értetlenül nézett a surranóra, de Tas csak a fejét csóválta.

- Mit gondolsz, miért akartam, hogy így öltözz? - kérdezte kurtán Caramontól.

Caramon már valóban törte ezen a fejét. Tas ugyanis ragaszkodott hozzá, hogy azt az aranyszínű selyemköpenyt és aranysisakot vegye fel, amit délután a küzdőtéren viselt. Nem tűnt a legmegfelelőbb öltözéknek a Templomba való belopakodáshoz, mert Caramon szinte látta magát, ahogy csatornákon gázol keresztül, falat mászik és háztetőről háztetőre ugrik. De mikor akadékoskodni kezdett, látta, hogy a surranó tekintete megkeményedik. Vagy teszi, amit mondott neki, vagy felejtse el az egészet, közölte vele Tas határozottan.

Így Caramon, sóhajtva bár, de engedelmeskedett, bő inge és bőrnadrágja fölé kanyarította a köpenyt. A vérfoltos tört övébe tűzte. Pusztá megszokásból tisztogatni kezdte, majd meggondolta magát. Nem, így megfelelőbb lesz.

Tas könnyedén kinyitotta az ajtót, miután Raag bezárta őket éjszakára, és baj nélkül kilopakodtak a gladiátorok szálláshelyéről. Legtöbb társuk vagy aludt, vagy pedig - mint például a minotauruszok - részegen ordított.

A két jóbarát nyíltan sétálgatott az utcán, amitől Caramon igencsak rosszul érezte magát. De a surranó sem tűnt nyugodtnak. Tas szokatlanul csendes és komor volt, nem válaszolt Caramon újra és újra feltett kérdéseire sem. Egyre közelebb értek a Templomhoz. Hamarosan ott magasodott előttük gyöngy- és ezüstszínben ragyogva. Caramon megállt.

- Várj egy percet, Tas! - súgta halkan és egy sötét zugba vont a surranót. - Mégis, hogy képzeled a bejutást?

- Hát a főkapun át! - válaszolta a surranó.

- A főkapun át? - nézett rá megütközve Caramon. - Megőrültél? És mi lesz az örökkel? Meg fognak állítani és...

- Ez egy templom, Caramon - magyarázta sóhajtva Tas. - Az istenek temploma. A rossz dolgok ide egyszerűen nem jutnak be.

- De Fistandantilus is benn van - morogta Caramon.

- Csak azért, mert a Papkirály megengedi neki - válaszolta Tas a vállát vonogatva. - Másképp nem tudna bejutni. Az istenek nem engednék be. Legalábbis valami ilyesmit mondott az egyik pap, amikor megkérdeztem.

Caramon a homlokát ráncolta. Az övébe tűzött tör nehéz volt, a hideg fém szinte sütötte a bőrét. „Csak képzelődöm” - mondta magában. Végül is hordott már tört magánál máskor is. Köpenye alá nyúlt és bátorságot merítendő, megtapogatta a fegyvert. Aztán összeszorított fogakkal megindult a Templom felé. Pillanatnyi tétovázás után Tas is követte.

- Caramon - kezdte a surranó halkan. - A... azt hiszem, tudom, hogy mire gondolsz most. Én is ugyanarra gondoltam. Mi lesz, ha minket nem engednek be az istenek?

- Azért jöttünk, hogy elpusztítsuk a Gonoszt - felelte higgadtan Caramon, miközben keze a tör nyelét markolta. - Segíteni fognak nekünk, nem pedig akadályozni. Majd meglátod.

- De Caramon... - Most Tason volt a sor, hogy hangot adjon kételyeinek, és Caramon volt az, aki rá se hederített. Időközben elérték a Templomhoz vezető, remekbe készült lépcsősort.

A harcos megállt és felnézett az épületre. Hét torony nyújtózott az ég felé, mintha megépítésükkel az isteneket akarnák dicsérni. Ám az egyik az összes többi fölé emelkedett. Solinari fényében tündökölve úgy tűnt, mintha nem is az isteneket dicsérné, hanem inkább a helyükre törne. A Templom káprázatos szépsége, a holdfényben lágyan

csillogó gyöngy- és rózsaszínű márvány, a vízzel teli medencékben tükröződő csillagok látványa, a csodálatos virágoktól illatozó hatalmas kertek, az arany- és ezüstdíszítések mind-mind áhítattal töltötték el a lélegzet-visszafojtva bámuló Caramon szívét és lelkét. Képtelen volt megmocanni, csak állt, mintha földbe gyökerezett volna a lába.

Hirtelen rettenetes gondolat kúszott elő agyának egy rejtett zugából. Ezt az épületet már látta valahol! Igen, egy rémálomban. De ott a tornyok torzan, kicsavarodva álltak... Zavarában lehunyta szemét. Hol? Mikor? Aztán rájött. Neraka Temploma! Mikor börtönbe került! A Sötétség Királynőjének Temploma! Ugyanez a Templom, csak azt gonoszság itatta át, ki volt facsarodva, mint egy borzalmas látomás. Caramon megrázkódott. A nyomasztó emlék annyira megdöbbenetette, hogy egy pillanatig azon gondolkodott, megfordul és elszalad.

Tas érintése térítette magához.

- Menj már! - nógatta a surranó. - Gyanút fognak, ha tovább ácsorgunk itt!

Caramon megrázta a fejét, hogy kiverje belőle az emlékeket, melyek semmit se jelentenek, bizonygatta magában. Közeledtek az ajtónál álló örökhöz.

- Tas! - szólalt meg hirtelen Caramon, és olyan erősen szorította meg társa vállát, hogy a surranó felkiáltott fájdalmában. - Azt hiszem, ez egy próba. Ha az istenek beengednek minket, azzal azt tudatják velünk, hogy helyesen cselekszünk. Hogy áldásuk kíséri majd minket.

Tas elgondolkodott.

- Gondolod? - kérdezte tétován.

- Hát persze! - Caramon szemében visszatükröződött Solinari ragyogása. - Majd meglátod! Gyerünk!

Az óriás bátorsága újból visszatért és nekivágott a lépcsőnek. Lélegzetelállító látványt nyújtott, ahogy aranyszínű selyemköpenye meglebbent és aranysisakja szikrázott a holdfényben. Az örök abbahagyta a beszélgetést és felé fordultak, hogy szemügyre vegyék. Az egyik oldalba bökte társát, mondott neki pár szót, és egy gyors mozdulatot tett a kezével, mintha leszúrna valakit. Erre a másik elvigyorodott, megcsóválta a fejét és álmélkodó szemekkel figyelte a közeledő Caramont.

A nagydarab harcos rögtön kitalálta, mit jelent a pantomim és majdnem ismét megállt, amint újra átélte a pillanatot, mikor Barbár vére a kezére fröccsent és szinte hallotta utolsó, suttogó szavait. De most már túl messzire ment ahhoz, hogy meghátráljon. „Talán ez is egyfajta jel” - dűnnyögte magában. Barbár lelke itt lebeg a közelben, bosszúra szomjazva.

Tas aggódva figyelte barátját.

- Jobb lesz, ha a beszédet rám hagyod - súgta a surranó.

Caramon bólintott és idegesen nyelt egyet.

- Üdvözöllek, gladiátor! - szólította meg az ör. Te még új vagy a Játékokon, ugye? Épp azt meséltem itt a társamnak, hogy milyen jó kis verekedést mulasztott el ma délután. De még ráadásul nyertél is nekem hat ezüstöt. Mi is a neved?

- Ő a Győztes - locsogta Tas. - És ez a mai csak a kezdet volt. Még sosem győzték le, és nem is fogják!

- Hát te ki vagy, kis zsebmetszőm? Az edzője?

Erre aztán a másik ör hahotázni kezdett és Caramon is felnevetett ideges, elcsukló hangon. Majd egy pillantást vetett Tasra és azonnal rájött, hogy bajban vannak. Tas arca elfehéredett. Zsebmetszőő? Ez volt a legdurvább szó, a leghalálosabb sértés, amivel egy surranót illethettek. Caramon gyorsan betapasztotta Tas száját.

- Hát persze! - felelte Caramon, miközben szilárdan tartotta a rúgkapáló surranót. - Méghozzá elég jó!

- No, csak tartsd szemmel! - fűzte hozzá a másik ör, aki ha lehet, még jobban röhögött

ez utóbbi megjegyzésén. - Azt szeretnénk látni, ahogy embereket öldösöl, nem pedig, ahogy zsebeket metszel!

Tasslehoff füle - az egyetlen rész, amely kilátszott a harcos lapáttenyere alól - vérvörös lett. Érthetetlen szavak hallatszottak Caramon markából.

- A... azt hiszem, jobb lesz, ha megyünk - hebegte a harcos, miközben azon morfondírozott, meddig tudja még tartani a surranót. El fogunk késni.

Az örök cinkosan egymásra kacsintottak, egyikük irigykedve csóválta a fejét.

- Láttam, hogy néztek rád ma az asszonyok - hangsúlyozta, miközben pillantása Caramon széles vállaira esett. - Magamtól is eszembe juthatott volna, hogy meg fognak hívni... ööö... vacsorázni.

„Miket hord ez itt össze?” Caramon értetlenkedő tekintete láttán újra kitört belőlük a nevetés.

- Az istenekre! - vigyorgott az egyik. - Nézz csak rá! Hiszen ő még új itt!

- Menjetek csak! - intett kezével a másik ör. - Jó étvágyat!

Még hangosabban röhögtek. Caramon nem tudta, mit feleljen. Elvörösödött és még mindig a surranót szorongatva belépett a Templomba. Miközben távolodott az öröktől, még hallotta, hogy azok trágár viccekkel szórakoztatják egymást, amiből hirtelen rájött, mire is gondoltak az előbb. Végigcipelte a hadonászó surranót egy folyosón, majd az első saroknál megtorpant. A leghalványabb fogalma sem volt arról, hogy hol lehetnek.

Mikor látó- és hallótávolságon kívül értek, a nagydarab harcos elengedte Tast. A surranó sápadt volt, szeme kidülledt.

- Azok... azok a... én... Ezt még megkeserülük...

- Tas! - rázta meg Caramon. - Hagyd abba! Nyugodj meg! Jusson eszedbe, miért vagyunk itt!

- Méghogy zsebmetsző! Mintha valami közönséges tolvaj lennék! Tasnak habzott a szája. - Én...

Caramon rávillantotta tekintetét, mire a surranó elhallgatott. Lassanként úrrá lett dühén, vett egy mély lélegzetet, és kifújta a levegőt.

- Minden rendben - közölte mogorván, eltaszítva magától Caramon kezét, aki továbbra is gyanakodva nézett rá. - Mondom, hogy minden rendben!

- Hát, bejutottunk, bár nem egészen úgy, ahogy képzeltem - dörögte Caramon. - Hallottad, mit mondtak?

- Nem, a zse... a zseb..., szóval az után a szó után semmit se hallottam. A nagy lapáttenyereddel befogtad a fülemet - siránkozott Tas vádlón.

- Ú... úgy hangzott, mintha itt a nők hívnák meg a férfiakat, hogy... hogy... szóval érted?

- Nézd Caramon - kezdte böszén Tas. - Megkaptad a bizonyítékot. Beengedtek minket. Valószínűleg csak ugrattak. Fogalmad sincs róla, hogy milyen hiszékeny vagy. Mindig mindent beveszel. Tika is folyton ezt mondja.

Hirtelen Tika arca bukkant fel Caramon emlékezetében. Szinte hallotta, ahogy szó szerint ezeket a szavakat vágja a fejéhez nevetve. Az emlék törként hasított a szívébe. Tasra bámult és elhessegette magától ezeket a képeket.

- Eegen - mondta keserűen, égő fülekkel. - Tényleg igazad lehet. Csak a nyelvüket köszörülték rajtam, én meg bedőltem nekik. De...

Felemelte tekintetét és most első ízben vette észre a Templom pompáját. Most fogta csak fel, hogy hol is vannak: egy szent helyen, az istenek palotájában. Ismét átjárta az áhítat és tisztelet, amit már a Solinari fényében fürdő Templom láttán is érzett.

- Igazad van... Az istenek megadták nekünk a jelet.

Volt egy folyosó a Templomban, ahol csak kevesen jártak, és azok nagy része sem önszántából. Ha valami okból mégis erre vitt az útjuk, elvégezték a dolgukat, amilyen

gyorsan csak lehetett és távoztak.

Magával a folyosóval nem volt semmi baj. Épp oly gyönyörű volt, mint a Templom bármely más folyosója vagy csarnoka. Pasztellszínekben pompázó kárpitok díszítették a falait, süppedő szőnyegek borították márványpadlóját, kecses szobrok ékítették az árnyékos alkóvokat. A gazdagon faragott faajtók mögött ugyanolyan csodálatosan díszített szobák rejtőztek, mint a Templom többi helyisége, de ezek az ajtók sosem nyíltak ki, örökké zárva maradtak. Mögöttük minden szoba lakatlan volt. Mind - egyet kivéve.

Ez a szoba a folyosó legtávolabbi végében helyezkedett el, ahol még napközben is homály és csend honolt. Mintha lakója a sötétség palástját borította volna a padlóra, melyen tapodott és a levegőre, melyet belélegzett. Azok, akik beléptek a folyosónak ebbe a végébe, úgy érezték, mintha fojtogatná őket valami. Levegő után kapkodtak, mint aki égő házban rekedt.

Ez a szoba volt Fistandantilus szobája. Már évek óta itt lakott, azóta, hogy a Papkirály hatalomra került és kiűzte a mágusokat palanthasi Tornyukból, a Toronyból, amelyben Fistandantilus uralkodott a Tanács vezetőjeként.

Miféle alkut köthettek e világ Jó és Gonosz erőinek urai? Miféle titkos egyezés jött létre, amely lehetővé tette, hogy a Sötét Úr Krynn leggyönyörűbb és legszentebb helyén éljen? Senki sem tudta a választ, bár sokan kíváncsiak lettek volna rá. Sokan gondolták úgy, hogy ez nem más, mint a Papkirály nagyvonalúsága, nemes gesztusa a legyőzött ellenféllel szemben.

Ám még maga a Papkirály sem sétált ezen a folyosón. Itt valóban a nagy mágus uralkodott sötét és rémületes fensőbbiséggel.

A folyosó túlsó végébe egy magas ablakot vágtak. Nehéz bársonyfüggönyök takarták, kizárva a napfényt és a holdak sugarait egyaránt. Ritkán hatolt át fénysugár a függöny redői közt. De ma éjjel, talán, mert reggel a szolgák itt is felsöpörtek és kitakarítottak, a függönyszárnyak enyhén szétnyíltak, beengedve Solinari ezüst sugarait, melyek megvilágították a kihalt, kongó folyosót. A törpék Éjféli Gyertyának hívják az ilyen vékony, csillogó acélpengeként sötétségbe hasító fénysugarat.

„Vagy inkább olyan, mint egy hulla vékony, hosszú ujjá” - gondolta Caramon, végigpillantva a csendes folyosón. A holdfény, átdöfve az ablaküveget, végigsiklott a padlót borító szőnyegen és a folyosó másik végén a harcos lábai elé hullt.

- Az az ő ajtaja - lehelte a surranó olyan halkan, hogy Caramon alig hallotta saját szívdobogásától. - Balra.

A harcos köpenye alá nyúlt a tör markolata után tapogatva. A fegyver hűvösen simult tenyerébe. De mikor hozzáért, megborzongott, és gyorsan visszahúzta a kezét.

Egyszerűnek tűnt végigmenni ezen a folyosón, de a harcos moccanni se bírt. Talán a rettenetes feladat miatt, hogy ne csatában oltsa ki egy ember életét, hanem miközben az alszik. Van-e gyávább és becstelenebb bűn, mint alvás közben ölni meg valakit, amikor az a legvédtelenebb, mikor az istenek oltalmába ajánlja magát?

„Maguk az istenek adták meg nekem a jelet” - emlékeztette magát Caramon, és erővel felidézte a haldokló Barbár képét. Visszaemlékezett fivére Toronybéli megpróbáltatásaira is. Végül arra gondolt, hogy milyen rettenetes hatalommal bír ez a mágus, ha ébren van. Vett egy mély lélegzetet és keményen megmarkolta a tört. Nem húzta elő a fegyvert, megindult a folyosón. A holdfény mintha csalogatta volna.

Mozgást érzékelt a háta mögött, olyan közel, hogy amikor megtorpant, a mögötte lopakodó belebotlott.

- Itt maradsz - parancsolta Caramon.

- Nem... - tiltakozott Tas, de a harcos leintette.

- Muszáj. Kell egy ór a folyosónak erre a végére. Ha valaki közeledne, üssél zajt, vagy mit tudom én.

- De...

Caramon figyelmeztetően a surranóra nézett. A nagydarab fickó komoly és érzelemtől mentes arckifejezése láttán Tas nyelt egyet és bólintott.

- A... akkor majd odaállok az árnyékba - mutatott az egyik sötét szegletre és eloldalgott.

Caramon várt, mert biztos akart lenni benne, hogy Tas „véletlenül” se követi, de a surranó lekuporodott és meglapult egy hónapokkal ezelőtt kiszáradt, cserepes fa árnyékában. A harcos megfordult és folytatta útját.

Tas ott guggolt a göcsörtös fa mellett - melynek levelei szárazan zörrentek meg, ha megmozdult - és Caramont figyelte, amint végighalad a folyosón. Láttá, hogy odaér az ajtóhoz és karját kinyújtva megragadja a kilincset. Figyelte, ahogy óvatosan lenyomja a fogantyút. Az engedett a nyomásnak és az ajtó csendesen kinyílt. A harcost elnyelte a szoba sötétje.

Tasslehoff remegni kezdett. Rettenetes érzés kerítette hatalmába, nyögés szakadt fel ajkáról. Kezét szájára szorította, hogy fel ne kiáltson, és a falnak dőlve a sötétségben feléjük lopakodó, magányos halálra gondolt.

Caramon simán elérte az ajtót, és először csak résnyire nyitotta, hogy lássa, nem nyikorognak-e a sarokvasak. A szobában minden csendes volt. A Templom távoli részeiből semmilyen zaj nem hatolt el idáig, mintha a fojtogató sötétség magát az életet nyelte volna el. Caramon úgy érezte, tűz ég tüdejében és elevenen felidéződött benne az a pillanat, amikor majdnem belefűl a istári Vértengerbe. Határozottan ellenállt annak a belső sürgetésnek, hogy levegőt vegyen.

Egy pillanatig az ajtóban várakozott, hogy lecsillapítsa vadul dobogó szívét és körbenézett a szobában. Az összehúzott, súlyos függöny résén át bevilágított Solinari fénye. A holdsugárból font vékony ezüstszalag kettévágta a sötétséget, keskeny, egyenes ösvényt húzva a szoba túlsó felében álló ágyhoz.

A kamrácska bútorzata nagyon szerény volt. Caramon egy nehéz, fekete köpeny formátlan tömegét látta egy szék támlájáról lelógni. Mellette egy pár puha bőrcsizma állt. A kandallóban nem égett tűz, az éjszaka amúgy is túl meleg volt. A harcos, markolatánál fogva lassan előhúzta törét és felkészült, hogy átosonjon a szobán, követve a holdsugarat.

„Az istenek vezetnek” - gondolta, de szíve a torkában dobogott. Félelmet érzett, olyan félelmet, melyet csak ritkán élt át, húsba vágó, torokszorító, gyomorfacsaró félelmet, melytől izmai elpetyhüdtek, torka kiszáradt. Kétségbeesetten kényszerítette magát, hogy nyeljen egyet, nehogy köhögni kelljen és felébressze az alvót álmából.

„Gyorsan túl kell esnem rajta” - mondta magának, attól félve, hogy ereje elhagyja. Keresztülvágott a szobán, sietős lépteinek neszét elnyelte a puha szőnyeg. Most már látta az ágyat és a benne fekvő alakot. Tisztán kivehette az alvó körvonalait, mert a fénycsík pengényi vékony vonalat hasítva a padlóba, felkúszott a takarón, egész az ágytámláig és megállapodott a párnán nyugvó fejen. Az ágyban fekvő személy arcára fekete csuklya volt húzva, hogy kiszűrje a holdfényt.

- Íme az égiek mutatják az utat - mormolta Caramon, észre sem véve, hogy fennhangon beszél. Kivont törrel a kezében az ágyhoz lépett, ott megállt és áldozatának nyugodt légzését figyelte. Megpróbált felfedezni valamilyen változást a mély, egyenletes ritmusban, amely elárulhatná neki, ha észrevették.

Ki és be... ki és be... a légzés erős, egyenletes, békés volt. Mint egy fiatal, egészséges ember lélegzetvétele. Caramon megborzongott és arra gondolt, hogy milyen öregnek is kellene lennie ennek a férfinak, és eszébe jutottak a sötét mendemondák arról, hogy újítja meg fiatalságát Fistandantilus. A mágus lélegzete kiegyensúlyozott és harmonikus volt.

Se nem gyorsult, se nem lassult. És a holdsugár fehéren izzott, mint hideg, rezzenéstelen jel...

Caramon magasba emelte törét. Csak egy gyors és pontos mozdulat, mélyen a mellkasba, és örökre vége. A harcos előredőlt, aztán elbizonytalanodott. Nem. Mielőtt lesújt, látnia kell az arcát. Annak az embernek az arcát, aki megkínozta fivérét.

„Ne! Őrült vagy!” - sikította egy hang Caramon belsejében. „Szúrd le most rögtön!” Caramon ismét felemelte a törét, majd megrázta a fejét. Muszáj látnia az arcát. Reszkető kezét kinyújtva, óvatosan megérintette a fekete csuklyát. Az anyag lágy volt és puha. Féltreántotta.

Solinari ezüst sugara Caramon kezére hullt, onnan az alvó mágus arcára csorgott, ragyogásba vonva azt. A harcos keze megállt a levegőben, fehérré és hideggé vált, mint egy halotté, amikor megpillantotta a párnán nyugvó fejét.

Nem egy öreg, gonosz varázsló arcát látta, melyen számtalan bűn hagyott nyomot. De nem is egy megkínzott személy arcát, akinek testéből kilopták az életerejét, hogy egy haldokló varázslót életben tartsanak.

Ez egy fiatal mágus arca volt, mely megfáradt a könyvek felett eltöltött hosszú éjszakáktól, de most elernyed, az álombanelve meg nyugalmát. Egy olyan arc, amelyre az állandó, rettenetes fájdalom örök ráncokat szántott. Egy olyan arc, amely Caramonnak ismerősebb volt, mint a sajátja, melyet számtalanszor látott már ilyen békésen kisimult vonásokkal aludni, melyet számtalan éjszakán hűsített vizes borogatással, ha lázban égett...

Tört markoló keze lesújtott, és a penge mélyen a matracba fúródott. Ajkát őrült, kétségbeesett kiáltás hagyta el, és térdre hullt az ágy mellett, görcsösen begömbölyözve ujjait a takarót markolva. Hatalmas testét zokogás rázta, mellkasa vadul hullámozott.

Raistlin kinyitotta szemét és felült, vaksin pislogva Solinari ragyogó fényében. Visszahúzta fejére a csuklyát, ingerülten felsóhajtott és kinyújtva karját, óvatosan kivette a tört bátyja elerőtlenedett kezéből.

9. FEJEZET

- Ez aztán nagy ostobaság volt, kedves testvér - szólalt meg Raistlin, és vékony ujjai közé fogva a véres tört érdeklődve tanulmányozni kezdte. - Alig akarom elhinni, főképpen rólad.

Az ágy mellett, a padlón térdeplő Caramon fivérére emelte tekintetét. Arca nyüzögött, elgyötört és halálosan sápadt volt. Ajkai szétnyíltak.

- Nem értem, Raist - utánozta testvére siránkozását Raistlin.

Caramon becsukta a száját, arca egyetlen, sötét maszkká dermedt. Pillantása a törre vándorolt, mely még mindig a mágus kezében pihent.

- Talán jobb lett volna, ha nem húzom félre azt a csuklyát - motyogta.

Raistlin elmosolyodott, bár testvére ezt nem láthatta.

- Nem volt más választásod - jelentette ki a varázsló. Felsóhajtott és a fejét csóválta. - Caramon, te tényleg azt hitted, hogy fogod magad, egyszerűen beszélsz a szobámba és meggyilkolsz alvás közben? Te is tudod, hogy milyen éber alvó vagyok, mindig is az voltam.

- Nem, nem téged! - kiáltotta Caramon megtörten, a fivérére pillantva. - Azt hittem...

Képtelen volt folytatni.

Raistlin egy pillanatig értetlenül nézett rá, majd felkacagott. Félelmetes, gúnyos kacaj volt, és Tasslehoff, aki még mindig a folyosó végén ácsorgott, befogta a fülét, ám mégis a

hang irányába kezdett lopakodni, hogy lássa mi történik.

- Meg akartad ölni Fistandantilust! - gúnyolódott Raistlin, és jót mulatott testvérén. A gondolat újra megneveltette. - Ó, kedves fivérem! El is feledtem, milyen szórakoztató is tudsz lenni!

Caramon elvörösödött és bizonytalanul lábra állt.

- Én csak... érted akartam - dadogta. Odasétált az ablakhoz, széthúzta a függönyöket és komor képpel kibámult a Templom udvarára, melyet ezüst- és gyöngyházzsínűre festett Solinari fénye.

- Hát persze, hogy értem tettet! - csattant fel Raistlin, hangjában újra ott volt a régi keserűség. - Miért, csináltál valaha is bármit, amit nem értem tettél?

Éles hangon egy varázsszót mondott, és a sarokban álló mágusbotból fény áradt szét a szobában. Félredobta takaróját és felkelt az ágyból. Odament a kandallóhoz, egy másik szót mormolt, mire lángok gyúltak a puszta kővön. Vörös fényük visszatükröződött aranyszínű szemében.

- Nos, elkéstél testvérem - folytatta Raistlin, miközben kezeit dörzsölgette és melengette a lángoknál. - Fistandantilus halott. Én öltem meg.

Caramon hirtelen megfordult és fivérére meredt, ahogy a mágus hangjában meghallotta a különös hangsúlyt. Ám az továbbra is a tűz mellett állt és a lángokba bámult.

- Azt hitted beszélsz és leszúrod őt alvás közben... - mormolta Raistlin, félelmetes mosollyal vékony ajkán. - Azt, aki a legnagyobb varázsló volt... egészen mostanáig.

Caramon látta, hogy a mágus a kandalló párkányának dől, mintha hirtelen elgyengült volna.

- Meglepődött, hogy újra lát engem - mesélte halkan Raistlin. - És kigúnyolt, mint a Toronyban. De tartott tőlem. Láttam a szemében. „Nos, kedves mágusom” - mosolygott gúnyosan - „mi szél hozott erre? Csak nem a nagy Par-Salian küldött?”

„Magamtól jöttem” feleltem neki. „Most én vagyok a Torony Ura.”

Erre nem számított. „Badarság”, mondta nevetve. „Én vagyok az, akinek a jövetelét megjövendölték. Én vagyok a Múlt és Jövő Ura. Ha majd készen állok, visszamegyek a jogos birtokomért.” De szemében egyre nőtt a félelem, mert kiolvasta a gondolataimat.

„Igen” - válaszoltam a kimondatlan kérdésre -, „a jóslat nem úgy szól, ahogy azt te hitted. A múltból a jövőbe akartál utazni, azt az életerőt használva, amit belőlem szívtál ki, hogy életben tartson téged. Ám azt elfelejtetted, vagy talán nem törődted vele, hogy én viszont kiszívhatom a szellemi erődet! Nem hagyhattad, hogy meghaljak, ha meg akartad szerezni az életerőmet. Te adtad a szavakat és tanítottál meg a sárkánygömb használatára. Mikor Astinus lábai előtt haldokoltam, te leheltél levegőt ebbe az általam megkínzott testbe. Te vittél a Sötétség Királynője elé és könyörögtél hozzá, hogy hadd kapjam meg a Kulcsot, mellyel megfejtetem a régi varázskönyvek rejtélyeit, melyeket nem tudtam elolvasni. És mikor végre készen álltál, te akartál beköltözni megtört testembe magadnak követelve azt.”

Raistlin a fivérére nézett és Caramon hátrált egy lépést a tomboló düh és gyűlölet láttán, mely vadabban lobogott a mágus szemeiben, mint a kandallóban táncoló tűz lángnyelvei.

- Ezért akarta, hogy gyenge és megtört legyek. De én megküzdöttem vele! Megküzdöttem vele! - ismételte halkan Raistlin, távolba meredő tekintettel. - Felhasználtam őt! Felhasználtam a szellemét, együtt éltem a fájdalommal, de úrrá lettem felette! „Te a Múlt ura vagy” - mondtam neki -, „de nincs elég erőd ahhoz, hogy visszatérj a Jövőbe. Én a Jövő ura vagyok, és hamarosan én leszek a Múlté is!”

Raistlin sóhajtott, leeresztette kezét, szemében fény csillant, majd kihunytt, helyén nem maradt más, csak a sötétség.

- Megöltem - mormolta -, de keserű győzelem volt.

- Megölted? A... azt mondták, azért jöttél vissza, hogy tanulj tőle - hebegte Caramon,

arcára kiült az értetlenség.

- Tanultam is - felelte halkan Raistlin. - Hosszú hónapokat töltöttem vele, miközben ő mit sem sejtett, és csak akkor fedtem fel neki igazi mivoltomat, mikor már készen álltam. Ezúttal én szívtam ki az ő erejét, teljesen.

Caramon a fejét rázta.

- De az lehetetlen! Hiszen te is ugyanazon az éjjelen, ugyanakkor indultál a múltba, mint mi... Legalábbis ezt mondta a sötételf...

Raistlin ingerülten megcsóválta a fejét.

- Számodra az idő, fivérem, csak napkeltétől napnyugtáig tart. Számunkra, akik tanulmányoztuk titkait, az idő egy utazás a csillagokon túlra. A másodpercek évekké lassulnak, az órák évezredeké. Már hónapokkal ezelőtt bejártam ezeket az utakat, miként Fistandantilus is. Az utolsó pár hétben végigjártam az összes Ősmágia Tornyát - azokat is, amelyek még mindig állnak -, hogy tanuljak és fejlesszem tudásomat. Jártam Loracnál az elf királyságban, és megtanítottam a sárkánygömb használatára. Halálos ajándék ez egy olyan gyenge és csalárd lénynek, mint ő. Hosszú órákat töltöttem Astinusnál a Nagy Könyvtárban. És még ezt megelőzően tanultam a nagy Fistandantilusnál is. Rengeteg helyre látogattam el, láttam borzalmakat és csodás dolgokat, melyeket elképzelni is nehéz. De Dalamar számára például úgy tűnt, mintha csak egy éjszakát és egy nappalt töltöttem volna távol. És te is ugyanígy látod.

Ez már túl sok volt Caramonnak. Kétségbeesetten próbált megkapaszkodni a valóság egy vékony szalmaszálában.

- Akkor... akkor ez most azt jelenti, hogy, rendben vagy?... Úgy értem a jövőben, a mi időnkben - bizonytalanul intett a kezével. - A bőrod nem aranyszínű többé, és a pupillád sem homokóra formájú? Úgy nézel ki, mint... mint fiatalokunkban, mikor a Toronyhoz lovagoltunk, hét évvel ezelőtt? Ilyen leszel, ha visszamegyünk?

- Nem, testvérem - magyarázta Raistlin olyan türelemmel, mint ahogy egy gyereknek szoktak. - Biztos elmondta Par-Salian ezeket, nem? Nos, lehet, hogy mégsem. Az idő olyan, mint egy folyó. Természetesen én nem tudom megváltoztatni a folyását, csak ki- és beleugorhatok és a folyó magával sodor. De... Raistlin hirtelen elhallgatott és egy gyors pillantást vetett az ajtó felé. Ujjainak egy apró mozdulatára kitárult az ajtó és Tasslehoff bukfencezett be a szobába.

- Ó, jó estét! - mondta vidáman, miközben föltápászkodott a földről. - Éppen kopogni akartam.

Leporolta nadrágját és máris Caramonhoz fordult.

- Én rájöttem! Az úgy volt, hogy Fistandantilusból lett Raistlin, akiből lett Fistandantilus. Csakhogy most a Fistandantilusból lett Rasitlinből lett Fistandantilus, akiből ismét Raistlin lett. Érted?

Nem, Caramon nem értette. Tas a mágushoz fordult.

- Nem így van, Raist...?

A mágus hallgatott. Tasslehoffra meredt, olyan szörnyű, baljós arckifejezéssel, hogy a surranó nyugtalan pillantást küldött Caramon felé és pár lépéssel közelebb araszolt hozzá. No persze csak azért, ha a harcosnak netán segítségre lenne szüksége.

Raistlin váratlanul tett egy gyors, apró mozdulatot. Tas nem érezte ugyan, hogy mozog, de egy fél pillanatra mintha minden összerosódott volna, majd hirtelen azon kapta magát, hogy a mágus a gallérjánál fogva szorongatja és arca csak néhány centire van a surranótól.

- Téged miért küldött Par-Salian? - kérdezte Raistlin olyan halk hangon, hogy a surranónak borsódzott tőle a háta, vagy hogy is szokta Kova mondani.

- Háát, természetesen arra gondolt, hogy Caramonnak segítségre van szüksége és...

Raistlin erősebben markolta meg a gallérját, szeme összeszűkült. Tas habogni kezdett.

- Ööö... szóval... nem hiszem, hogy ő... tényleg el a... akart küldeni engem...

Tas el akarta fordítani a fejét, hogy esdekelve Caramonra nézzon, de a varázsló szorítása olyan erős volt, hogy majdnem megfojtotta.

- Hát az tulajdonképpen egy baleset volt, azt hiszem, már ami őt illeti. És még többet is mondhatnék, ha hagynád, hogy levegőt kapjak... néha...

- Ki vele! - parancsolta Raistlin és megrázta a surranót.

- Raist, hagyd abba... - kérte Caramon, miközben homlokát ráncolva egy lépést tett felé.

- Csönd legyen! - kiáltott rá dühösen a mágus, le sem véve a szemét Tasról. - Folytasd!

- V... volt egy gyűrű, amit va... valaki elejtett... szóval lehet, hogy nem is ejtett el - dadogta Tas, aki annyira megrémült Raistlin arckifejezésétől, hogy igazat mondott - már amennyire egy surranó igazat tud mondani. - A... azt hiszem valaki másnak a szobájában lyukadtam ki, és az meg csak úgy a zsebembe hullt. Le... legalábbis szerintem ez történt, mert nem tudom, hogy hogyan került oda. De mikor a vö... vörösköpenyes hazaküldte Buput, tudtam, hogy én következem. És képtelen voltam otthagyni Caramont! E... ezért imádkoztam Fizbanhoz, v... vagyishogy Paladine-hoz, az ujjamra húztam a gyűrűt és bumm! - tárta szét karjait Tas - egy egér lett belőlem!

A surranó egy drámai pillanatra elhallgatott, remélvén, hogy hallgatósága megfelelően elragadtatott kiáltásokat fog hallatni. De Raistlin szeme tágra nyílt a türelmetlenségtől és még szorosabban markolta a surranó gallérját, így hát Tas kénytelen volt sietve folytatni, habár egyre nehezebben tudott levegőt venni.

- És így el tudtam bújni - cincogta, mintha csak a kiséget utánozná -, és be tudtam surranni Par-Salian labra-lavora-lavóriumjába, és ő a legcsodálatosabb dolgokat művelte és énekeltek a falak és ott feküdt Cysania halálsápadtan és Caramon olyan rémültnek tűnt és én egyszerűen képtelen voltam otthagyni őt egyedül... és ezért... ezért...

Tas vállat vont és a legőszintébb ártatlansággal Raistlinra emelte tekintetét.

- ...szóval itt vagyok...

Raistlin tovább szorongatta, majd elnyelte a szemével, mintha csak le akarná nyúzni csontjairól a bőrt és bepillantani a surranó lelke mélyére. Aztán úgy tűnt, elégedett a hallottakkal, mert ledobta Tas a földre, majd megfordult, a tűzbe bámult, miközben gondolatai messze jártak.

- Mit jelent mindez? - mormolta. - Egy surranó... ezt az összes mágustörvény tiltja! Vajon ez azt jelenti, hogy mégis lehet befolyásolni az időt? Vajon igazat mond? Vagy így akarnak megállítani?

- Mit mondtál? - kíváncsiskodott Tas, miközben próbált minél mélyebbeket lélegezni. - Az idő folyása megváltoztatható? Általam? Úgy érted, hogy meg...

Raistlin megpördült és olyan rettenetes pillantást vetett a surranóra, hogy az befogta a száját és elkezdett Caramon felé hátrálni.

- Én igazán meglepődtem, hogy a testvéred van itt. Te nem? - faggatta Tas Caramont, és észre sem vette a harcos arcán átsuhanó fájdalmat. - De Raistlin is meglepődött, hogy itt lát engem, ugye? Azért ez furcsa, mert láttam a rabszolgapiacon, és azt hittem ő is biztosan meglátott minket.

- A rabszolgapiac! - kiáltott fel hirtelen Caramon. Elég ebből a folyókról és időről szóló sületlenségből! Végre valami olyasmit hallott, amit fel tudott fogni. - Raist! Azt mondtad, hogy már hónapokkal ezelőtt itt voltál. Ezek szerint te voltál az, akinek elhitték, hogy én támadtam meg Cysaniát! Te voltál az, aki megvásárolt! Te voltál az, aki miatt a Játékokhoz kerültem!

Raistlin tett egy türelmetlen mozdulatot, amiért félbeszakították gondolatmenetét. De Caramon nem tárgított.

- Miért? - követelte dühösen. - Miért pont oda?

- Ó, az istenek nevére, Caramon! - fordult meg Raistlin, és szeme hidegen csillogott. -

Mégis mi hasznodat venném abban az állapotban, amiben akkor voltál, mikor ideérkeztél? Ott, ahová menni fogunk, nekem egy edzett harcosra lesz szükségem, nem pedig egy elhízott iszákosra!

- És... és Barbár halála is a te lelkesen szárad? - kérdezte a nagydarab férfi villámló szemekkel. - Te figyelmeztetted azt a hogyishívjakot, Quarath-t?

- Ne légy bolond, Caramon! - horkant fel zordan a varázsló. - Törődöm is én ezekkel a csip-csup udvari intrikákkal! A gyerekes, kisdéd játékaikkal! Ha el akarok bánni azzal, aki az utamban áll, pillanatok alatt kiolthatom az életét. Quarath azzal áztatja magát, hogy azt hiszi, érdekel engem.

- De a törpe azt mondta, hogy...

- A törpe csak a tenyerébe ejtett pénzérmék csengését hallja. De azt gondolsz, amit akarsz - vont a vállát Raistlin. - Nem érdekel.

Caramon hosszú percekig csendben töprengett. Tas kinyitotta a száját - legalább száz kérdés jutott eszébe és majd meghalt, hogy feltehesse azokat Raistlinnak de Caramon szigorúan ránézett, mire a surranó gyorsan meggondolta magát. A nagydarab harcos szépen, komótosan megemésztette a testvérétől hallottakat, majd hirtelen fölemelte tekintetét.

- Hogy érted azt, hogy ahova menni fogunk?

- Nem kötöm az orrodra - válaszolta Raistlin. - Majd megtudod, ha itt lesz az ideje. Jól haladnak itt a dolgaim, de még nem végeztem. És van itt még valaki rajtad kívül, akit be kell törni és át kell formálni.

- Cysania - mormolta Caramon. - Ennek van valami köze a... a Sötétség Királynőjének kihívásához, ugye? Ahogy mondták... Egy papra van szükséged...

- Rettenetesen fáradt vagyok, fivérem - szakította félbe a varázsló. Egy mozdulatára elaludtak a lángok a kandallóban. Egy szavára kihunytt a fény a varázssbotból. Fagyos sötétség és hideg éjszaka ereszkedett rájuk. Még Solinari fénye is eltűnt, a hold a tornyok mögé bújt. Raistlin átsétált a szobán az ágyához. Fekete ruhája halkán suhogott.

- Hagyjatok pihenni. Semmilyen körülmények között nem szabad itt maradnotok sokáig. A kémek bizonyára jelentették már a jelenléteteket és Quarath halálos ellenség tud lenni. Próbáljátok meg ép bőrrel megúszni ezt a kalandot. Nagyon felidegesítene, ha egy újabb testőrt kellene betanítatnom. Isten veled, testvérem. Állj készen. Nemsokára eljő az idő. Ne feledkezz meg a dátumról!

Caramon kinyitotta a száját, de azon kapta magát, hogy az ajtónak beszél. Ő és Tas a most már sötétbe borult folyosón álltak.

- Ez hihetetlen! - sóhajtott fel elragadtatva a surranó. - Nem is éreztem, hogy mozgok, hát te? Az egyik pillanatban még benn vagyunk, a másikban pedig kinn. Kezének egyetlen intésére. Biztos csodálatos dolog mágusnak lenni!

Tas vágyakozva felsóhajtott, közben a csukott ajtót bámulta.

- Keresztülvágni időn, téren, zárt ajtókon...

- Gyerünk - szakította félbe nyersen Caramon, azzal megfordult és végigcsörtetett a folyosón.

- Mondd csak, Caramon - szólalt meg Tas utánairamodva. - Mit akart azzal mondani Raistlin, hogy ne felejtse a dátumot? Mostanában van a születésnapja, vagy valami ilyesmi? Ajándékot kell neki vened?

- Nem - morgott Caramon. - Ne légy bolond!

- Nem hülyéskedek - tiltakozott Tas. - Végül is egy pár, hét múlva itt van Évváltó Napja, és ő valószínűleg ajándékot szeretne erre kapni. Legalábbis azt hiszem, itt Istárba ugyanúgy megünneplik Évváltó Napját, mint mi, a mi időnkben. Gondolod, hogy...

Caramon hirtelen megtorpant.

- Mi van? - kérdezte Tas, megszeppelve a nagy ember rémült arckifejezése láttán.

Gyorsan körbepillantott, keze az övébe tűzött apró kés markolatára kulcsolódott. - Mit láttál? Nem...

- A dátum! - kiáltott fel Caramon. - A dátum, Tas! Évváltó Napja! Istárban!

Sarkonfordult és megragadta a riadt surranót.

- Milyen évet írunk? Milyen évet?

- Miért...? - nyelt egyet Tas, miközben gondolkodni próbált. - A'sszem, igen, valaki azt mondta, hogy 962 van.

Caramon felnyögött, leejtette a surranót és arcát kezébe temette.

- Mi a baj? - kérdezte Tas.

- Gondolkozz, Tas, gondolkozz! - motyogta Caramon, aki fejét fogta kétségbeesésében és mintha megvakult volna, tántorgott előre a sötétben. - Mégis, mit várnak tőlem, mit tegyek. Egyáltalán, mit tehetek?

Tas lassan követte.

- Lássuk csak. Istári Kor 962, Évváltó Napja. Milyen különös szám! Valami okból ismerősen cseng... 962 Évváltó Napja. Ja, már emlékszem... - kiáltott fel diadalmasan. - Ez volt az utolsó Évváltó az... az...

A gondolattól elakadt Tas lélegzete.

- ...az Összeomlás előtt - suttogta.

10. FEJEZET

Denubis lerakta pennáját és megdörzsölte szemét. A másolószoba csendje vette körül, homlokát kezén nyugtatta, és remélte, hogy egy rövidke pihenő segít majd. De nem így történt. Ismét kinyitotta szemét, megragadta a lúdtollat, hogy újra dolgozni kezdjen, ám a fordításra váró szavak értelmét még mindig nem sikerült kibogoznia.

Szigorúan megfeddte magát és próbált koncentrálni, míg végül a szavak értelmet nyertek és a helyükre kerültek. De így is nehezen haladt. Fájt a feje. Úgy tűnt, mintha már napok óta fájna így, tompa lüktetéssel, mely még álmában sem kímélte.

- Biztos ez a szokatlan időjárás teszi - mondogatta magának. - Túláságosan is meleg van Évfordító kezdetéhez képest.

Valóban meleg volt, meglepően meleg. A levegő fülledt volt, szinte fojtó. A friss szellőt mintha felfalta volna a nagy hőség. Azt hallotta, száz mérfölddel odébb, Kathaynál a tűző nap alatt az óceán és a levegő mozdulatlaná vált, olyan mozdulatlaná, hogy a hajók nem tudtak haladni. Ott rostokoltak a kikötőben, a kapitányok pedig szitkozódtak, mivel az árujuk romlásnak indult.

Denubis megtörölte homlokát és megpróbált visszatérni munkájához. Mishakal Korongjait fordította solamniaira. De gondolatai elkalandoztak. A szavakról eszébe jutott az a történet a solamniai lovagról, amit múlt éjjel hallott, egy hátborzongató történet, melyet sehogysem bírt kivenni a fejéből.

Egy Soth nevű lovag elcsábított egy fiatal elf papnőt, majd elvette feleségül és hazavitte dargaardi kastélyába. Úgy tartotta ott, mint asszonyát. Csakhogy Soth már nő volt, ahogy a lovagok mesélték, és több jel utalt arra, hogy első felesége igencsak csúnyán végezte.

A lovagok egy küldöttséget menesztettek Soth-hoz, hogy letartóztassák és bíróság elé állítsák, ám Daargard vára jól felfegyverzett erőd volt, melyben Soth hűséges lovagjai elszántan védték urukat. Ami miatt oly sokszor jutott eszébe ez a történet, az az volt, hogy az elcsábított elf asszony is a lovaggal maradt, hűséges volt hozzá és odaadóan szerette, még akkor is, amikor már rábizonyították bűnösségét.

Denubis megborzongott és megpróbálta elűzni ezeket a gondolatokat. Na tessék! Már megint egy hiba! Ez egyszerűen reménytelen. Lerakta a lúdtollat, de meghallotta, hogy nyílik a másolószoza ajtaja. Gyorsan felkapta és sebesen írni kezdett.

- Denubis - hallatszott egy tétova, halk hang.

A pap feltekintett.

- Crysania, kedvesem! - felelte mosolyogva.

- Zavarlak? Inkább visszajövök...

- Ne, maradj csak - nyugtatta meg Denubis. - Örülök, hogy látlak. Nagyon örülök.

Ez tényleg igaz volt. Crysania mellett valahogy úgy érezte, megnyugszik. Még a feje sem fájt annyira. Felállt háttámlás írószékéből, keresett egy széket Crysaniának, majd visszaült és azon gondolkodott, vajon miért látogatta meg a papnő?

Mintha csak erre válaszolna, Crysania körülnézett a békés, csendes szobában és elmosolyodott.

- Szeretek itt lenni - mondta. - Olyan csöndes, és, hogy is mondjam, lakályos.

Mosolya lehervadt az arcáról.

- Néha úgy érzem fáraszt ez a... ez a sok ember - folytatta, miközben tekintete a Templom belsejébe vezető ajtóra siklott.

- Igen, itt csend van - válaszolt Denubis. - Legalábbis most. De ez nem volt mindig így az elmúlt években. Mikor először jöttem ide, tele volt írakkal, akik az istenek szavait fordították, hogy mindenki olvashassa őket. De a Papkirály ezt nem tartotta fontosnak, így szépen sorban mind elmentek, hogy fontosabb dolgot csináljanak. Engem kivéve.

Denubis felsóhajtott.

- Azt hiszem túl öreg vagyok - tette hozzá halkan, mintegy bocsánatkérően. - Megpróbáltam valami más fontos dolgot csinálni, de nem ment. Így hát itt ragadtam. Nem nagyon törődtek velem.

Öntudatlanul összeráncolta homlokát, ahogy felidézte Quarath-szal folytatott hosszú beszélgetéseit. Quarath nem hagyta békén, arra buzdította, hogy csináljon inkább valami mást. Végül a főpap föladta, mondván, hogy Denubis reménytelen eset. Így hát Denubis visszatérhetett munkájához, itt üldögélt mindennap békés magányban és fordította a tekercseket, a könyveket, és küldöztette Solamniába, ahol egy nagy könyvtárba kerültek - olvasatlanul.

- De elég rólam ennyi - fejezte be, látva Crysania sápadt arcát. - Mi a baj, kedvesem? Nem érzed jól magad? Bocsáss meg, de nem tudom nem észrevenni, milyen szomorúnak látszol az utóbbi hetekben.

Crysania lesütötte a szemét, majd újra feltekintett a papra.

- Denubis - kezdte tétován -, szerinted a templom olyan... amilyennek lennie kellene?

A pap egyáltalán nem ezt várta. A papnő inkább olyannak tűnt, mint egy fiatal lány, akit elhagyott a szerelme.

- Ó, hát persze, kedvesem - felelte Denubis értetlenül.

- Valóban? - Crysania felemelte tekintetét, és olyan fürkészve nézett a pap szemébe, hogy Denubis egy pillanatra elbizonytalanodott. - Te már nagyon régóta szolgálsz a Templomban, előbb itt voltál, mint a Papkirály és mielőtt Quar... a miniszterei idejöttek volna. Az előbb a régi időkről beszéltél. Te láttad a változást. Gondolod, hogy most jobb?

Denubis már nyitotta volna a száját, hogy azt mondja, hát persze, persze, hogy jobb. Hogy is lehetne másképp, ha a vezetője egy ilyen jó és szent ember, mint a Papkirály? De Lady Crysania pillantása lelke legmélyéig hatolt, és hirtelen rájött, hogy ez a tekintet bevilágítja azokat a sötét szegleteket és rejtett zugokat, ahova - ezzel saját maga is tisztában volt - évek óta száműzte a zavaró gondolatokat. Akarva-akaratlanul Fistantilus jutott az eszébe.

- Ó, hát persze... csak...

Hebegett és ezt ő is tudta. Kivörösödve elhallgatott. Crysania komolyan bólintott, mintha csak ezt várta volna.

- Nem, tényleg jobb most - magyarázta a pap magabiztosan, mert nem akart kétségbeesést látni ezen a fiatal arcon, mint egykor a sajátján. Kezébe fogta a lány kezét és előredőlt.

- Én csak egy öregedő ember vagyok, kedvesem. És az öregedő emberek nem szeretik a változásokat. Ennyi az egész. Számunkra minden jobb volt a régi időkben. Még a víz is jobb ízű volt - kuncogott. - Nem szoktam hozzá az új időkhez. Nehezen értem meg. A Templom jó dolgokat tesz, kedvesem. Rendet teremt az országban, összefogja az embereket...

- Akár akarja ezt a nép, akár nem - mormolta halkán Crysania. Denubis úgy tett, mintha nem hallaná.

- Pusztítja a Gonoszt - folytatta a pap, és hirtelen akaratlanul is újra eszébe jutott ennek a lovagnak, Sothnak a története. Gyorsan kiverte a fejéből, még mielőtt elveszítené a gondolatmenetet, de elkésett vele. Már nem tudta, mit is akart mondani.

- Valóban? - kérdezte Crysania. - Valóban a Gonoszt irtjuk ki, vagy csak olyanok vagyunk, mint a gyermek, akit éjszakára egyedül hagynak egy házban, és aki egymás után gyűjtja meg a gyertyákat, hogy távol tartsa magától a sötétséget? Észre sem vesszük, hogy a sötétségnek célja van - bár nem érthetjük, mi az -, és rettegésünk oda vezet, hogy végül felgyújtjuk az egész házat.

Denubis csak pislogott, nem értette az egészet, de Crysania folytatta és egyre jobban belelovalta magát. „Nyilvánvaló” - jött rá kelletlenül Denubis -, „hogymindenek már hetek óta fogalmazgatja magában.”

- Nem segítünk azokon, akiknek kicsúszott a lába alól a talaj, hogy újra talpra állhassanak! Hátat fordítunk nekik, reménytelennek tituláljuk őket, vagy próbálunk tőlük megszabadulni! Crysania Denubis felé fordult. Te tudtad, hogy Quarath azt javasolta, hogy szabaduljon meg a világ az ogár fajtól?

- De kedvesem, az ogárok végül is egy vérengző, komisz népség... - kockáztatott meg egy erőtlen tiltakozást Denubis.

- Akiket az istenek teremtettek, éppúgy, mint minket - felelte Crysania. - Ha nem foghatjuk fel, nem érthetjük meg a dolgok nagyszerű rendjét, vajon van-e jogunk ahhoz, hogy elpusztítsunk bármit is, amit az istenek hoztak létre?

- Legyen szó akár pókokról? - vágta rá szellemeskedve Denubis gondolkodás nélkül. Majd látva a papnő döbbspillantását, elmosolyodott.

- Ne is törődj velem! Ezek csak egy öregember csapongó gondolatai!

- Úgy jöttem ide, hogy meg voltam győződve róla, a Templom jelenti a Jót és az Igazat, de most... most...

A Lány kezébe temette arcát.

Denubis szíve most legalább annyira sajgott, mint a feje. Kinyújtotta reszketeg kezét, és gyöngéden megsimogatta a sima, kékesfekete hajzuhatagot, úgy, mintha csak saját nem létező lányát vigasztalná.

- Ne szégyenkezz a kérdéseid miatt, gyermekem - nyugtatgatta, miközben megpróbált elfeledkezni arról, hogy őt is ugyanígy előnti a szégyen. - Menj, beszélj a Papkirállyal! Ő majd válaszol a kételyeidre. Ő bölcsőbb, mint én.

Crysania reménykedően feltekintett.

- Gondolod, hogy...

- Hát persze! - mosolygott Denubis. - Látogasd meg őt. Ma este audienciát tart. Ne félj! Nem fogják bosszantani az ilyen kérdések.

- Rendszerben - felelte Crysania, arcára kiült az eltökéltség. - Igazad van. Bolond voltam, hogy segítség nélkül, magam rágódtam ezeken a kérdéseken. Megkérdeszem a

Papkirályt. Ő majd biztosan fénné varázsolja a sötétséget.

Denubis elmosolyodott, és Crysania után ő is felállt a székéből. Hirtelen elhatározással a papnő előrehajolt és egy csókot lehelt az öregember arcára.

- Köszönöm, barátom - súgta. - Most hagylak, hogy tovább dolgozhass.

Ahogy követte tekintetével a csendes, napfényes szobából kilépő lányt, Denubis hirtelen megmagyarázhatatlan szomorúságot, majd rettenetes félelmet érzett. Olyan volt, mintha fényárban állna és a lányt nézné, aki az áthatolhatatlan, félelmetes sötétségbe indul. Körülötte egyre fényesebb és fényesebb lesz, míg a lányt körülvevő sötétség egyre sűrűbb, egyre rettenetesebb.

Denubis zavarában a szeméhez emelte kezét. A fény valóságos volt! Csak úgy áradt a szobába, és olyan gyönyörű ragyogással vette körül, hogy nem tudott felnézni. Keresztülhatolt az agyán, míg a fejében lüktető fájdalom elviselhetetlenné vált. „De mégis” - gondolta kétségbeesetten -, „muszáj figyelmeztetnem Crysaniát, meg kell őt állítanom...”

A fény elborította, betöltötte lelkét káprázatos ragyogásával. Aztán hirtelen kihunyt. Újra a napsütötte szobában állt. De nem volt egyedül. Pislogva próbálta hozzászoktatni szemét a homályhoz. Körbenézett és látta, hogy egy elf áll a szobában és nyugodtan figyeli őt. Az elf idős volt és kopasz, ám gondosan ápolt szakállt hordott. Hosszú, fehér ruhát viselt, nyakában Paladine medálja lógott. Arca szomorú volt, olyan szomorú, hogy Denubis könnyekig meghatódott, noha fogalma sem volt, hogy miért.

- Bocsáss meg - krákolta Denubis rekedten. Kezét homlokához emelte és hirtelen rájött, hogy fejfájása elmúlt. - N... nem láttalak bejönni. Segíthetek valamiben? Keresel valakit?

- Nem, már megtaláltam azt, akit keresek - válaszolta az elf nyugodtan, de arca még mindig szomorú volt -, ha te vagy Denubis,

- Én vagyok Denubis - bólintott a pap összezavarodva. - De ne haragudj, nem tudlak hova tenni...

- A nevem Loralon - mondta az elf.

Denubisnak elállt a lélegzete. Loralon volt a legnagyobb hatalmú elf pap, aki évekkel ezelőtt Quarath felemelkedése ellen harcolt. Ám Quarath túl erős volt. Nagyhatalmú erők támogatták, melyek nem méltányolták Loralon békét hirdető szavait. Az öreg pap bánatában visszatért a saját népéhez, az olyannyira szeretett és csodált Silvanestibe, és megfogadta, hogy soha be nem teszi többé a lábát Istárba.

Mit keres most vajon itt?

- Biztos a Papkirályhoz jöttél - dadogott Denubis. - Majd én...

- Nem, egyetlen ember van a Templomban, akihez jöttem, és az te vagy, Denubis - szögezte le Loralon. - Most pedig kövess. Hosszú út áll még előttünk.

- Út? - ismételte értetlenkedve Denubis, azon tűnődve, vajon tényleg megbolondult-e? - Az lehetetlen. Nem hagytam el Istárt, mióta idejöttem, harminc éve...

- Menjünk, Denubis - unszolta gyengéden Loralon.

- Hova? Miért? Nem értem... - kiáltotta az öreg pap. Látta, ahogy Loralon a napos, csendes szoba közepén áll, s még mindig őt nézi azzal a mély, kimondhatatlan szomorúsággal. Az elf felemelte kezét és megfogta a nyakában hordott medált.

És akkor Denubis hirtelen megértette. Paladine megengedte, hogy bepillantást nyerjen a jövőbe. Elsápadt a rémülettől és megrázta a fejét.

- Nem - sutogta. - Ez túlságosan rettenetes.

- Még nem dőlt el minden. Az egyensúly már felbillent, de ezt még nem sokan tudják. Lehet, hogy ez a kis kirándulás csak rövid ideig fog tartani, de az is lehet, hogy örökké! Gyere Denubis, itt többé nincs szükség rád.

Az elf pap a kezét nyújtotta. Denubis úgy érezte, soha, még a Papkirály jelenlétében sem tapasztalt béke és megértés árad szét a lelkében. Bólintott és megfogta Loralon kezét. De még ekkor sem tudta visszafojtani könnyeit...

Crysanía a fényűző Meghallgatás Csarnokában az egyik sarokban ült, kezeit ölében nyugtatta, sápadt arccal, de higgadtan várt. Senki sem sejtette, micsoda viharok dúlnak lelkében. Senki, egyvalakit kivéve, aki észrevétlen lépett be a terembe, és megállt egy sötét beugróban, a papnőt figyelve.

Crysanía ült és hallgatta a Papkirály dallamos hangját, ahogy fontos államkérdéseket tárgyal meg minisztereivel, és még a gondolatra is elpirult, hogy zavarni merészelje ilyen csip-csup kérdésekkel.

Elistan szavai jutottak eszébe. „Ne másokhoz fordulj a kérdéseiddel. A saját szívedbe tekints, a saját hitedet keresd. Így megtalálod a feleletet és arra is rájössz majd, hogy a válasz az isteneknél van, nem pedig az embereknél.”

Így hát ott ült Crysanía, gondolataiba mélyedve, szívében keresve a feleletet. Ám nem sikerült meglelnie lelke áhított békéjét. Talán nincs is válasz a kérdéseire, gondolta hirtelen. Aztán valaki megérintette a vállát. A papnő felnézett.

- Igenis van válasz a kérdéseidre, Tisztelendő Nővér - hallotta a hangot, amelyet rémülten ismert fel -, van válasz, csak te nem akarsz meghallani.

Ismerte a hangot, de mikor kíváncsian a csuklya belsejébe pillantott, nem láthatta az ismerős arcot. A vállán nyugvó kézre tekintett, arra gondolva, hogy ismeri ezt a kezét. Fekete színű ruhát látott. A szíve megdobbant. Ezen a köpenyen azonban nem voltak ezüst rúnák, mint az ő köpenyén. Még egyszer felnézett a csuklyába, de csak a mélyen ülő eltakart szemek csillogását és halvány sápadtságot látott... Aztán a vállán nyugvó kéz megmozdult és hátrahúzta a csuklyát.

Crysanía először keserű csalódottságot érzett. A fiatal férfi szeme nem volt aranyszínű, sem jellegzetesen homokóra formájú. Bőre sem csillogott aranyfénnel, arca nem volt megtört és beteges. Ennek a férfinak az arca sápadt volt ugyan, mintha hosszú órákat töltött volna a könyvek fölött, ám ez az arc egészséges és jóképű volt, leszámítva a szemekben bujkáló, soha ki nem hunyó, keserű cinizmust. A barna szempár tiszta volt, hideg, mint a jég és mindent visszatükrözött, amit látott, semmit el nem rejtett. A férfi karcsú volt, de izmos. Egyszerű, fekete köpenye nem egy mágus görnyedt, megroggyant alakját takarta, hanem erős, széles vállakat sejtetett. Ekkor a férfi, keskeny ajkait alig nyitva szét, elmosolyodott.

- Te vagy az! - ismerte fel Crysanía és felpattant ültéből.

A férfi újra megfogta a vállát és gyengéden visszanyomta a székbe.

- Kérlek, ülj vissza, Tisztelendő Nővér! - csitította - Csatlakozom hozzád. Itt csend van és zavartalanul beszélgethetünk.

Megfordult, tett egy könnyed mozdulatot, mire a terem túlsó végében álló szék hirtelen mellette termett. Crysanía szeme tágra nyílt és körbepillantott a csarnokban. De ha ez bárkinek is felkeltette volna a figyelmét, úgy tűnt, szándékosan nem akarják észrevenni a mágus jelenlétét. A papnő visszafordult és meglátta, hogy Raistlin mulat rajta, mire érezte, hogy vér szökik az arcába.

- Raistlin - mondta hivatalos hangon, hogy leplezze zavarát - örülök, hogy látlak.

- Én, is örülök, Tisztelendő Nővér - felelte a mágus azon a gúnyos hangon, mely sértette a papnő fülét. - De a nevem nem Raistlin.

Crysanía rábámult és még jobban elpirult zavarában.

- Ó, bocsáss meg - mondta a lány, miközben a férfi arcát fürkészte - de nagyon emlékeztetsz valakire, akit ismerek... ismertem valaha.

- Talán ez majd segít eloszlatni a kételyeket - válaszolt a mágus halkan. - A többiek itt Fistantilusnak szólítanak.

A papnő önkéntelenül megborzongott, úgy tűnt, mintha hirtelen sötétség borult volna a teremre.

- Nem - ellenkezett a fejét rázva - az nem lehet! Azért jöttél vissza, hogy tanulj tőle!
- Azért jöttem vissza, hogy átvegyem a helyét - válaszolt Raistlin.
- De... Hallottam a történeteket. Ő gonosz, aljas...

Elhúzódott Raistlintól, de nem vette le róla rémült tekintetét.

- A gonosz nincs többé - volt a kimért válasz. - Halott.
- Te?

A kérdést szinte alig lehetett hallani.

- Megölt volna, Cysania - felelte egyszerűen a varázsló. - Úgy ahogy már számtalan embert megölt. A tét az én életem volt - vagy az övé.

- Csak kicserélődött a régi gonosz egy újra! - vágta rá Cysania szomorú, reményvesztett hangon, és elfordult tőle.

„El fogom veszíteni!” - döbbsen rá hirtelen Raistlin. Csendben figyelte a papnőt, aki arcát elfordítva tőle, székébe süllyedt. Láta a lány arcélét, mely oly hidegen és tisztán ragyogott, mint Solinari, fénye. Nyugodtan, hidegvérrel tanulmányozta, mint azokat a kis állatokat, melyek a kése alá kerültek, mikor az élet rejtélyeit kutatta. Mint ahogy azokról nyúzta le a bőrt, hogy tanulmányozza az alatta lüktető szívet, úgy hatolt most át képzeletben Cysania védőburkán, hogy a lelkébe pillantson.

A lány tovább hallgatta a Papkirály csodálatos hangját, arcán színlelt nyugalom tükröződött. De Raistlin megfigyelte, hogy milyen volt a lány arca akkor, mikor belépett a terembe. Régóta hozzászokott már, hogy másokat tanulmányozzon, kiolvassa rejtett gondolataikat. Észrevette a papnő szemöldökei közt meghúzódó vékony vonalat, s látta, hogy szürke szeme komor és sötét. Kezét ölében nyugtatta, de azt is megfigyelte, hogy ujjai köpenye szegélyét csavargatják. A mágus tudott a lány Denubisszal folytatott beszélgetéséről is. Azzal is tisztában volt, hogy a papnő kételkedik, hogy hite megingott és a szakadék peremén táncol. Csak egy kis lökés kellene, hogy a mélybe zuhanjon. De kis türelemmel rávehető arra, amit akar tőle.

Raistlin emlékezett rá, hogy megrándult Cysania arca az érintésére. Közelebb húzódott hozzá, kinyújtotta kezét és megfogta a csuklóját. A lány összeresztette és azonnal megpróbált kiszabadulni. De a mágus erősen tartotta a csuklóját. Cysania a szemébe nézett és képtelen volt megmoccanni.

- Igazán ezt hiszed rólam? - kérdezte Raistlin egy olyan ember hangján, aki rengeteget szenvedett és a végén kiderül, hogy hiába. Láta, hogy bánata megindítja Cysaniát. A lány mondani akart valamit, de Raistlin tovább beszélt, még jobban megforgatva szavainak kését a papnő szívében.

- Fistandantilusnak az volt a terve, hogy visszatér a mi időnkbe, megöl engem, megszerzi a testemet és elviszi oda, ahová a Sötétség Királynője vonult vissza ebből a világból. Azt tervezte, hogy hatalma alá hajtja a gonosz sárkányokat. A sárkányurak pedig, mint például a nővérem, Kitiara - majd az ő zászlaja alá gyűlnek. Egy újabb háború söpört volna végig a világon.

Raistlin elhallgatott.

- De ettől most már nem kell tartani - tette hozzá halkan.

A férfi szeme fogva tartotta Cysania tekintetét, csakúgy, mint keze a lány csuklóját. Abba a szembe nézve a lány meglátta saját képét a tükörszerű felületen. És most nem egy sápadt, mások által törekvőnek és komolynak gondolt papnőt látott, hanem egy gyönyörű, aggódó teremtet. Ez az ember tiszta szívvel fordult hozzá és ő cserbenhagyta. A mágus hangjában szinte elviselhetetlen fájdalom csengett. Cysania újra megpróbált szólni, de Raistlin tovább folytatta a beszédet, még közelebb húzódva hozzá.

- Ismered a terveimet - mondta. Neked megnyitottam a szívemet. Szerinted az a célom, hogy újra kitörjön a háború? Az a vágyam, hogy meghódítsam a világot? A nővérem, Kitiara eljött hozzám, hogy a segítségemet kérje ehhez. Visszautasítottam és - attól félek -

ennek te szenvedted kárát.

Raistlin sóhajtott és elfordította a fejét.

- Meséltem neki rólad, Cysania, a jószágodról, a hatalmadról. Ettől ő felbőszült és rádusított a halállovagot, hogy öljön meg téged. Hogy többé ne lehess rám hatással.

- Hatással vagyok rád? - kérdezte halkán Cysania, és már nem próbálta kiszabadítani a kezét. Hangja remegett a boldogságtól. - Reménykedhetek abban, hogy megérted, milyen úton halad a Templom és...

- Ez a templom? - kérdezte Raistlin, hangja ismét gúnyos és keserű volt. Hirtelen visszahúzta a kezét és hátradőlt székében. Összehúzta fekete köpenyét és szarkasztikus mosollyal szemlélte Cysaniát.

A harag, a zavar és a bűntudat rózsaszínűre festette Cysania sápadt arcát, szürke szeme elsötétült. Orcájáról a pír átterjedt ajkára is, és e pillanatban valóban gyönyörű volt, ezt Raistlin akarata ellenére is észrevette. Ez a gondolat rettenetesen bosszantotta, mert azzal fenyegetett, hogy eltereli a figyelmét.

- Ismerem a kétségeidet, Cysania - folytatta gyorsan. - Tudom, miket láttál. Rájöttél, hogy a Templom sokkal inkább a világ dolgaival törődik, mint az isteni tanítások terjesztésével. Láttad, hogy a papok kétszínűek, beleavatkoznak a politikába, és rengeteg pénzt költenek a pompára és fényűzésre, ahelyett, hogy ezzel inkább a szegényeket laktnák jól. Meg akartad védeni a Templomot, mikor visszajöttél ide, de csak azt láttad, hogy más okok bősztették fel az isteneket annyira, hogy lehajították a tüzes hegyet azokra, akik elhagyták őket. És ezért talán... a mágusokat okolod.

Cysania még jobban elpirult, képtelen volt Raistlinra nézni, ezért elfordította tekintetét, de arcán látszott a fájdalom és megalázottság.

Raistlin könnyörtelenül folytatta.

- Közeleg az Összeomlás napja. Az igaz papok már elhagyták ezt a világot... Óh, nem tudtál róla? A barátod, Denubis is elment. Te vagy, Cysania, az egyetlen igaz pap, aki itt maradt.

Cysania rémülten meredt a mágusra.

- Az lehetetlen - suttogta. Körbepillantott a teremben, és hirtelen meghallotta a Papkirálytól messzebb ácsorgó csoportok beszélgetését. Hallotta, hogy a Játékokról fecserésznak, a közpénzek elosztásáról vitatkoznak, a hadsereg vereségéről diskurálnak és arról, hogyan lehetne a lázadó területeket megfékezni - és ezt mind a Templom nevében.

És ekkor, elnyomva a többi hangot, a Papkirály dallamos hangja zengett fel megsebzett lelkében, gyógyírként hatva rá. De hát itt van a Papkirály! Elfordult a sötétségtől, tekintetét az ő fénye felé irányította, és hitét újra erősnek és tisztának érezte, készen arra, hogy megvédje. Nyugodtan visszanezett Raistlinra.

- Van még igaz pap ezen a világon - hangsúlyozta szigorúan.

Felállt és távozni készült.

- Addig, amíg egy ilyen szent ember akit az istenek is megáldottak - vezet minket, addig nem hihetem el, hogy az istenek haragszanak a Templomra. Mondjuk inkább úgy, hogy a világ nem követi a Templomot - folytatta szenvedélyesen.

Raistlin is felállt és figyelmesen szemlélve a lányt, közelebb lépett hozzá. Cysania nem vette észre, hanem tovább beszélt.

- Vagy a Papkirályt. Ő biztosan látja előre! Talán már meg is próbált tenni valamit ellene! Könyörületért fohászkodik az istenekhez.

- Nézd meg ezt az embert - suttogta Raistlin -, akit megáldottak az istenek.

Kinyújtotta kezét, megragadta Cysaniát és kényszerítette, hogy a Papkirályra nézzen. Bűntudat árasztotta el a lányt, amiért kételkedni merészelt, és dühös volt önmagára, hogy vigyázatlan volt és hagyta, hogy Raistlin a lelkébe lásson. Ingerülten próbálta

kiszabadítani magát, de a férfi vasmarokkal fogta, ujjai a lány bőrét égették.

- Nézd! - ismételte a varázsló. Megrázta Crysaniát és kényszerítette, hogy egyenesen a Papkirályt övező dicsfény ragyogásába tekintsen.

Raistlin oly közel vonta magához a lány testét, hogy érezte annak remegését, mire elégedetten elmosolyodott. Feketecsuklyás fejével a lány füléhez hajolt és belesuttogott, lehelete égette a papnő arcát.

- Mit látsz, Tisztelendő Nővér?

Csak egy szívszaggató nyögés volt a válasz. Raistlin mosolya tovább mélyült.

- Hadd halljam!

- Egy embert - hebegte Cysania, rémülten bámulva a Papkirályt. - Csak egy egyszerű földi halandót. Fáradt és... és rémült. Bőre petyhüdt, mintha napok óta nem aludt volna. Világoskék szemei ide-oda cikáznak félelmében...

Hirtelen rádöbrent, miket is mond. Cysania tudatában volt Raistlin közelségének, a testéből áradó melegnek, érezte a fekete köpeny alatt rejlő erős, izmos testet, és kitépte magát a mágus szorításából.

- Miféle bűbájjal kábítottál el? - támadt rá dühösen, és megfordult, hogy szembeszálljon vele.

- Semmilyenel, Tisztelendő Nővér - mondta csendesen Raistlin. - Csak megtörtem azt a varázslatot, mellyel ő veszi körül magát, félelmében. Éppen ez a félelem bizonyítja, hogy vesztett, ez fogja okozni a világ pusztulását.

Cysania vadul meredt Raistlinra. Azt akarta, hogy hazudjon, azt kívánta, bárcsak hazudna. De aztán rájött, hogy ha még így is lenne, nem számít. Önmagát úgysem tudja becsapni.

Sarkon fordult, megrémítve, összezavarodva, megtörten, és alig látva könnyeitől, kirohant a Meghallgatás Csarnokából.

Raistlin utána nézett, de se örömet, se elégedettséget nem érzett imént aratott győzelme miatt. Végül is erre számított. Visszaült a tűz mellé, elvett egy narancsot az asztalon álló gyümölcsöstáliból és szórakozottan hámozni kezdte, miközben elgondolkodva bámulta a lángokat.

Másvalaki is látta Crysaniát kirohanni a teremből. Figyelte Raistlint, ahogy a narancsot eszi, ahogy először kifacsarja a levét, majd a húsába harap.

Quarath arca vörös volt a félelemmel vegyes dühtől, mikor elhagyta a Meghallgatás Csarnokát és visszatért szobájába, ahol hajnalig fel-alá járkált.

11. FEJEZET

A történelemírás később a Végzet Éjszakájaként emlegette azt az éjszakát, mikor az igaz papok elhagyták Krynnt. Hogy hová tűntek, mi lett a sorsuk, még Astinus sem jegyezte föl. Néhányan azt rebesgették, hogy látták őket háromszáz évvel később, a Dárdaháború pokoli, kegyetlen napjaiban. Sok elf megesküdtött mindenre, ami számára kedves, hogy Loralont, a legnagyobb és legtiszteltebb elf papot látta Silvanesti megkínzott földjén, a gyönyörű otthon összeomlását siratva és megáldva azok erőfeszítéseit, akik segédkeztek újjáépítésében.

Krynn legtöbb lakója számára azonban az igaz papok eltűnése észrevétlen maradt. Ez az éjjel viszont sok tekintetben mások számára is a Végzet Éjszakája lett.

Cysania összezavarodva, a félelemtől elszoruló szívvel menekült ki a Meghallgatás Csarnokából. Zavarodottsága érthető volt, mert olyan emberként látta a halandók legnagyobbikát, a Papkirályt - akit még az ő korában élő papok is tiszteltek -, aki még a

saját árnyékától is fél, aki varázslatok mögé bújik, és aki engedi, hogy mások uralkodjanak felette. A Templommal kapcsolatos minden kételye és aggodalma visszatért, azokkal a személyes kétségekkel együtt, hogy mi is az ő küldetése Krynnen.

Félelmeit pedig nem tudta, vagy nem akarta megfogalmazni.

Mikor kiszaladt a Csarnokból, először csak vakon botorkált előre, anélkül, hogy tudta volna, hová tart, mit csinál. Aztán leroskadt az egyik sarokba, felszárította könnyeit és összeszedte magát. Szégyellte, hogy így elvesztette önuralmát, és most már tudta, mitévő legyen.

Meg kell találnia Denubist. Majd ő bebizonyítja, hogy nincs igaza Raistlinnak!

Crysanía végighaladt a Solinari sápadt fényében fürdő üres folyosókon, és Denubis szobája felé tartott. Azt a mesét csak kitalálták az igaz papok eltűnéséről! A lány, lelke mélyén gyermekmesének tartotta a Végzet Éjszakájáról szóló ősi legendákat, valójában sosem hitt bennük. Most sem gondolta másként. Raistlin tévedett.

Sebesen haladt előre, ismerte a járást. Sokszor meglátogatta már Denubist a szobájában, hogy teológiáról, történelemről beszélgessen vele, vagy hogy meghallgassa a pap történeteit az otthonáról. Bekopogott.

Semmi válasz.

- Biztos alszik - mondta fennhangon Crysanía, és érezte, hogy hirtelen kirázza a hideg. Hát persze, hisz már Éjrség ideje is elmúlt. Majd reggel visszajövök.

Aztán mégis újra kopogtatott és halkán a papot szólongatta.

- Denubis!

Semmi válasz.

- Visszajövök. Végül is csak egy pár órája, hogy láttam - mondta magának, de hirtelen azon kapta magát, hogy keze a kilincset fogja, és óvatosan benyit.

- Denubis! - suttogta torkában dobogó szívvel. Odabent sötét volt. A szoba ablakai egy belső udvarra nyíltak, így a holdfény ide nem hatolt be. Crysanía egy pillanatra elbizonytalanodott.

- Ez egyszerűen nevetséges! - dorgálta meg magát, és már szinte látta találkozását a zavarban lévő öreg pappal, mikor az meglátja őt itt, ezen a kései órán.

Határozott mozdulattal kitérte az ajtót, hogy beengedje a folyosón égő fáklyák fényét. Minden úgy maradt, ahogy a szerzetes itt hagyta - pedáns rendben... és üresen.

Azazhogy mégsem egészen üresen. Itt voltak a pap könyvei, írótolla, még a ruhái is, mintha csak egy pár pillanatra szaladt volna el valamiért. Ám a szoba hangulata szertefoszlott, üres és elhagyatott lett, mint egy bontatlan ág.

Crysanía szeme előtt összefolytak a folyosó fényei egy pillanatra. Lába remegett, az ajtónak támaszkodott.

Aztán kényszerítette magát, hogy megnyugodjon, hogy hideg fejjel átgondolja a dolgot. Határozott mozdulattal becsukta az ajtót, majd még határozottabb léptekkel szobájába indult, a csöndes, kihalt folyosókon keresztül.

Rendben van, eljött tehát a Végzet Éjszakája. Az igaz papok eltűntek. Mindjárt itt van Évváltó Napja. Tizenhárom nappal azután pedig bekövetkezik az Összeomlás. Erre a gondolatra megtorpant. Elgyengülve, remegve dőlt egy ablaknak és kinézett rajta, anélkül, hogy látta volna a holdfényben fürdő kertet. Így kell hát végződnie terveinek, álmainak, céljainak! Vissza kell majd térnie saját jelenébe és semmi másról nem adhat számot, csak keserű kudarcról.

Meglátta az ezüst fényárban úszó kertet. A Templom korrupt, a világ szörnyű pusztulásáért nyilvánvalóan a Papkirály felelős. Crysaníanak még az az eredeti terve sem sikerült, hogy kimentse Raistlint a sötétség mocsarából. Sose hallgatna rá a mágus. E pillanatban valószínűleg épp jót nevet rajta, azzal az iszonytató, gúnyos nevetésével...

- Tisztelendő Nővér - szólalt meg egy hang.

Crysanía gyorsan letörölte könnyeit és megfordult.

- Ki az ott? kérdezte torkát köszörülve. Sebesen pislogva a sötétségbe bámult, és elakadt a lélegzete, mikor látta, hogy egy fekete köpenyes alak bontakozik ki a homályból. Képtelen volt megszólalni.

- A szobámba tartottam, mikor észrevettem - válaszolta a hang, melyből most minden cinizmus hiányzott. Hűvös, távolságtartó volt, de érződött benne valami különös árnyalat, valami aggodalom, amitől Crysanía remegni kezdett.

- Nincs semmi bajod? - kérdezte Raistlin és mellé lépett. A lány nem láthatta a mágus arcát, mert azt a sötét csuklya eltakarta. Látta viszont a szemét, mely hidegen és tisztán ragyogott a holdak fényében.

- Nincs - mormolta zavartan a papnő, és elfordult, nagyon remélve, hogy arcán nem látszik a sírás nyoma. Hirtelen kimerültnek érezte magát a feszültségtől és a hibáktól, melyeket elkövetett. Kétségbeesetten próbálta tartani magát, de kitört belőle a zokogás, és könnyei végigfolytak az arcán.

- Menj el! Kérlek! - nyögte halkan, és lehunyt szemmel próbálta visszafojtani könnyeit.

Érezte, hogy a férfi testének melege elborítja, és a fekete köpeny puha bársonya cirógatja csupasz karját. Orrába csapott a fűszerek, rózsaszirmok és az elmúlás halvány illata... denevérszárny, valamilyen állat csontja - mindazok a titokzatos dolgok, amiket a mágusok használnak varázslataikhoz. Érezte, hogy egy kéz megérinti arcát, azokkal a karcsú, de erős ujjakkal, melyekből különös hő árad.

Crysanía nem volt biztos benne, hogy a férfi ujjai letörölték-e vagy inkább felszárították könnyeit. A mágus gyengéden felemelte a lány állát és maga felé fordította az arcát.

Crysanía képtelen volt megmoccanni, szíve a torkában dobogott. Csukva tartotta szemét, mert félt attól, amit megláthat. De érezte Raistlin karcsú testét, a szívós izmokat a puha köpeny alatt, amint testük összeért. Érezte azt a természetellenes meleget...

Hirtelen azt kívánta, bárcsak őt is óvna, elbűjtené, kényeztetné a férfi sötétsége. Azt akarta, hogy ez a hő felolvassza bensőjének dermedtségét. Mohón széttárta karját... de a férfi már elment. A folyosó csendjében hallható volt, ahogy a köpeny suhogása egyre távolodik.

A papnő felriadt és kinyitotta a szemét. Újra zokogni kezdett és arcát a hűvös üveghez nyomta. De ezúttal az öröm könnyeit hullatta.

- Köszönöm neked, Paladin - suttogta. - Most már tudom, mit kell tennem. Nem tévedek!

Egy fekete köpenyes alak rohant végig a Templom csarnokain. Aki szembetalálkozott vele, ijedten húzta be nyakát, próbált láthatatlanná válni attól a dühtől való félelmében, ami szinte kisütött a csuklya alól. Raistlin végül elérte a lakosztályához vezető, elhagyatott folyosót, és olyan erővel tépte fel szobája ajtaját, hogy az majdnem darabokra szakadt. Egyetlen pillantásával tüzet gyújtott a kandallóban. A lángok magasba csaptak és Raistlin szitkozódva rőtta a köröket, míg végül belefáradt a járkálásba. Ekkor egy székbe roskadt és lázas tekintetével a lángokba meredt.

- Én bolond! - hajtogatta. - Tudhattam volna előre!

Keze ökölbe szorult.

- Tudhattam volna! E testnek összes ereje ellenére is van egy gyenge pontja, mely minden férfira jellemző! Lehet bármilyen művelt, bármilyen tudós az elme, bármilyen fegyelmezett az érzelem, ha az a veszedelem les rá az árnyékból, mint egy hatalmas vadállat, készen arra, hogy előugorjon és leterítsen.

Vicsorgott dühében, körmét a tenyerébe vágta, hogy az vérezni kezdett.

- Még mindig látom magam előtt! Látom hófehér bőrét, puha, rózsaszín ajkait. Orromban itt van hajának illata, érzem testének lágy domborulatait.

- Nem! - kiáltotta szinte sikoltva. - Ez nem következhet be! Nem fog bekövetkezni! Vagy

talán...

Hirtelen eszébe jutott valami.

- Mi lenne, ha elcsábítanám? Nem kerülne-e ettől még jobban a hatalmamba?

A gondolat megkísértette, és a vágy olyan erővel tört rá, hogy egész testében remegett. De végül a hideg, számító és logikus Raistlin kerekedett felül.

- Mit tudsz te a szerelmeskedésről? - kérdezte magától felhorkanva. - A csábításról? Ebben a témában járatlanabb vagy, mint egy gyerek, butább, mint az a behemót fivéred!

Gyermekekori emlékek ötlöttek fel benne. A megtört testű és beteges Raistlin, aki cinizmusáról és alattomoságáról volt híres, bizonyára sosem keltette fel a másik nem érdeklődését. Nem így jóképű testvére. Tanulmányaiba, a mágia kutatásába merülve Raistlin nem nagyon érezte ennek hiányát. Ő, egyszer azért neki is volt egy kalandja. Caramon egyik barátnője, aki már unta a könnyű hódítást, arra gondolt, hogy talán a nagydarab férfi ikertestvére érdekesebb lehet. Mivel fivére és annak társai csipkelődve ugratták, a mágus engedett a lány nyers közeledésének. Kiábrándító találkozás volt mindkettejük számára. A lány hálásan tért vissza Caramon karjaiba. Ami pedig Raistlint illeti, beigazolódott az, amit már régóta sejtett, hogy csak a mágiában képes megelégni az igazi gyönyört.

Ám ez az új test, mely fiatalabb, erősebb és sokkal inkább Caramonéra emlékeztető volt, mint a múltbéli, égett a soha nem tapasztalt vágytól. Mégsem engedhetett neki.

- A végén még elpusztítom magam - gondolta hűvös tárgyilagossággal. - És lehet, hogy ez nemcsak hátráltatná céljaim elérését, de akár romba is dönthetné azokat. Crysania tiszta, szűzi, mind testben mind lélekben. Ebben a tisztaságban rejlik az ereje. Elcsábítva, de érintetlenül van rá szükségem.

Miután ezt elhatározta, a fiatal mágus hátradőlt, és felhasználva nagy gyakorlatát abban, hogy hogyan fegyelmezze érzelmeit, megnyugodott és érezte, ahogy úrrá lesz rajta a kimerültség. A tűz lassan elhamvadt, és Raistlin szeme lecsukódott, hogy megújítsa lankadó erejét.

De mielőtt székében ülve álomba merült volna, még egyszer élesen kirajzolódott előtte egy könnycsepp, ahogy megcsillan a holdfényben.

És folytatódott a Végzet Éjszakája. Egy hang felébresztette álmából az acolitust, és megparancsolta neki, hogy tegyen jelentést Quarathnak. A főpapot szobájában találta, amint karszékében ücsörgött, gondolataiba merülve.

- Hívattál, uram? - kérdezte az acolitus, miközben megpróbált elnyomni egy ásítást. Álmosnak és rendetlennek hatott. A nagy kapkodásban, hogy teljesítse a késő esti parancsot, futtában öltötte fel ruháját - fordítva.

- Mit jelentsen ez? - támadt rá Quarath, egy papírlapot ütögetve, amely az asztalán feküdt. Az acolitus előrehajolt és kidörzsölte szeméből az álmot, hogy el tudja olvasni az írást.

- Ja az! - mondta egy pillanat múlva. - Hát csak azt, ami rá van írva, uram.

- Hogy Fistandantilus nem felelős a gladiátorom haláláért? Ezt nehéz elhinni!

- Mindazonáltal, uram, te magad is kérdőre vonhatod a törpét. Bevallotta, nem csekély anyagi rábeszélés után, hogy valójában az itt megnevezett lovag bérelte fel őt, akit feldühített, hogy a Templom elbitorolta külvárosi telkeit.

- Tudom, mi dühítette fel! - horkantott Quarath. - És a rabszolgám meggyilkolása pont Onygonra valló, sunyi, alattomos dolog. Nem mer nyíltan szembeszállni velem.

Quarath eltöprengett.

- Egyébként, miért épp az a nagydarab rabszolga követte el? - kérdezte hirtelen, és ravasz pillantást vetett a tanítványra.

- A törpe azt mondta, hogy ez egy közte és Fistandantilus közti megegyezés volt. Hogy az elsőként felmerülő ilyen természetű „munkát” Caramon kapja majd.

- Ez nem volt a jelentésben - csattant fel Quarath, és szigorú tekintettel nézett a fiatalemberre.

- Nem - vallotta be elvörösödve az acolitus. - N... nem szeretnék bármi rosszat is... leírni... a mágusról. Bármit, amit esetleg elolvashat...

- Nem hibáztatlak - dűnnyögte Quarath. - Rendben, elmehetsz.

A tanítvány bólintott, meghajolt és hálás szívvel tért vissza aludni.

De Quarath nem tért még nyugovóra, hanem hosszú órákig dolgozószobájában maradt, újra és újra elolvasta a jelentést. Végül felsóhajtott.

- Lassanként én is olyan leszek, mint a Papkirály, ott is árnyékokat látok, ahol nincs semmi. Ha Fistandantilus el akarna bánni velem, pillanatok alatt megtenné. Rájöhettem volna, hogy ez nem az ő stílusa. - Felállt. - De beszélt a lánnyal ma éjjel. Kíváncsi vagyok, mit jelent ez? Talán semmit. Talán mégiscsak emberibb, mint gondoltam. Ez az alak, melyet mostanában magára ölt, mindenestre jobb, mint azok, amelyekben eddig megjelent.

Az elf sötéten mosolygott, miközben elrendezte asztalát és gondosan elzárta a jelentést is.

- Nemsokára itt van Évváltó Napja. Amíg tartanak az ünnepek, nem fogok ezzel foglalkozni. Végül is gyorsan eljő az idő, amikor a Papkirály az istenek segítségét kéri, hogy eltörölje a Gonoszt Krynn színeről. Ez majd visszasöpri Fistandantilust és követőit a sötétségbe, ahonnan előmászta.

Ásított egyet, és nyújtózkodott.

- De előtte még lesz egy kis gondom Lord Onygionra.

Végéhez közeledett a Végzet Éjszakája. Már pirkadt a hajnal, Caramon a szobájában feküdt és a szürke homályba meredt. Holnap egy újabb küzdelem lesz, az első a „baleset” óta.

Utóbbi pár napja nem telt valami kellemesen. Látszólag ugyan semmi se változott. A többi gladiátor öreg róka volt már a szakmában, legtöbbjük rég hozzászokott ahhoz, ahogy a Játékokon mennek a dolgok.

- Nem rossz a rendszer - vont a vállát Pheragas, mikor Caramon vitatkozni kezdett vele, miután a Templomból visszatért. - Annál biztosan jobb, mikor ezer ember öldösi egymást a harcmezőn. Itt ha egy nemes megsért egy másikat, akkor a viszályukat egymás között, személyesen intézik el, mindenki legnagyobb meglepetésére.

- Kivéve, ha az ember egy olyan ügyért hal meg, ami nem érdekli vagy amit még csak nem is ért - tört ki Caramon dühösen.

- Ugyan, ne légy már gyerek! - horkantott Kiiri, miközben egy összecsucskható tört fényezett. - Azt mondtad, hogy zsoldos voltál. Érdekelt téged, vagy értetted egyáltalán azt, amiért harcoltál? Nem csak azért csatáztál és öltél, mert jól megfizettek? Küzdöttél volna, ha nem kapsz pénzt? Én nem látok különbséget.

- A különbség az, hogy akkor választhattam! - felelte Caramon a homlokát ráncolva. - És tisztában voltam vele, hogy miért harcolok. Sosem küzdöttem volna egy olyan ember mellett, akinek nem hiszek az igazában. Nem számít, mit fizetnek! A fivérem is így gondolkozik. Ő és én...

Caramon hirtelen elhallgatott. Kiiri furcsa pillantást vetett rá és vigyorogva megcsóválta a fejét.

- Különben is - tette hozzá a szirén könnyed hangon -, ettől a csipetnyi feszültségtől csak pikánsabb lesz ez az egész. Mostantól fogva jobban fogsz harcolni, majd meglátod!

Ezen a beszélgetésen járt az esze, ahogy ott feküdt a sötétben, próbálva megoldást találni a maga egyszerű, kimért módján. Lehet, hogy Kiirinek és Pheragasnak van igaza, talán tényleg olyan, mint egy pityergő gyerek, aki imád azzal a fényes, csillogó játékkal játszani, mely most váratlanul belémart. Ennek ellenére - miután minden oldalról

körüljártan a dolgot - még mindig nem tudta elhinni, hogy ez igaz lehet. Az embernek joga van ahhoz, hogy olyan életet vagy olyan halált válasszon, amelyet akar. Senki nem írhatja ezt neki elő.

És akkor, mintha valami rettenetes súly nehezedett volna Caramon szívére. Felkönyökölt és a szürke semmibe meredt. Ha ez igaz, ha minden embernek joga van a választáshoz, akkor mi a helyzet a fivérével? Raistlin meghozta a döntését, és az éjszakát választotta a nappal helyett. Vajon van-e joga Caramonnak ahhoz, hogy letérítse erről az útról?

Azok a napok jutottak eszébe, amik akaratlanul is felidéződtek, mikor Kiirivel és Pheragasszal beszélgetett, melyek élete legboldogabb napjai voltak, közvetlenül a Próba előtt, amikor zsoldosként dolgozott a testvérével.

Az ikerpár jól kiegészítette egymást, a nagyurak mindig szívesen látták őket csapataikban. Harcos annyi volt, mint levél a fán, de olyan varázsló, aki tudott harcolni, és szívesen is csatázott, egészen más elbírálásban részesült. Sokan ugyan kételkedtek Raistlin képességeiben megtört, beteges alkatát látva, de ő mindig lenyűgözte őket bátorságával és ügyességével. Az ikreket jól megfizették és hamarosan ismertek lettek.

De mindig gondosan megválasztották, hogy milyen ügyért hajlandók harcba szállni.

„Ez Raistlin dolga volt” - emlékezett vissza szomorúan Caramon. „Én akárkiért harcoltam volna, nem érdekelt, miről van szó. De ő ragaszkodott hozzá, hogy csak igaz ügyért szálljunk csatába. Számtalanszor mondtunk nemet, mert Raistnak az volt a véleménye, hogy egy olyan emberért kellene verekedni, aki másokat fal fel, hogy még hatalmasabb legyen...”

- De most Raistlin is ezt teszi! - mondta halkán Caramon a mennyezetre bámulva. - Vagy mégsem? Azok a varázslók azt mondják, hogy ezt teszi. De hihetek-e nekik? Par-Salian volt az egyik, aki belerángatta őt ebbe az egészbe. Ő maga vallotta be! Raistlin megszabadította a világot ettől a Fistandant-izétől. Végül is ez egy jó dolog. És Raist azt mondta nekem, hogy Barbár halálához sincs köze. Szóval tulajdonképpen nem is csinált semmi rosszat. Talán félreismertük... Talán nincs is jogunk, hogy megpróbáljuk megváltoztatni...

Caramon felsóhajtott.

- Mitévő legyek?

Kimerülten lehunyta a szemét, elaludt és nemsokára frissen süttöt, illatozó, meleg pogácsával álmodott.

...

Lassan felkelt a nap. Véget ért a Végzet Éjszakája. Tasslehoff kipattant az ágyból, frissen köszöntötte az új napot és elhatározta, hogy ő személyesen fogja megakadályozni az Összeomlást.

12. FEJEZET

- Változz, történelem! - dünnyögte mohón Tas, miközben átmászott a Templom szent kertjét övező kerítésen és lehuppant a földre, egyenesen egy virágágy kellős közepébe. Néhány szerzetes sétált épp a kertben, a közelgő Évfordító napi ünnepről beszélgetve. Tas nagyon udvariatlannak tartotta volna, ha megzavarja őket, ezért inkább lelapulva maradt, bár ez azzal járt, hogy gyönyörű kék nadrágja összekoszolódott.

Azért elég kellemes volt a vörös évfordító rózsák közt heverni, amelyek onnan kapták nevüket, hogy csak Évfordító havában virágoztak. Az idő meleg volt, túlságosan meleg - sokak véleménye szerint. Tas magában jót somolygott. Ezek a telhetetlen emberek! Ha az idő hideg lett volna, olyan évfordítósan hideg, akkor amiatt hőbörögnének. Szerinte

nagyon kellemes meleg volt. Egy kicsit talán nehéz lélegzetet venni ebben a sűrű, meleg levegőben, de végül is nem lehet minden tökéletes.

Tas érdeklődve hallgatta a szerzetesek beszélgetését. „Az Évváltó Napi ünnepek nagyon szépek lehetnek errefelé” - gondolta -, „és bizonyára már mindenki nagyon várja.” Az első épp holnap este lesz - Évváltó Köszöntése. Ez volt az utolsó nagymise, mielőtt a kemény, kegyetlen tél beköszöntene. Hamar véget szokott érni, mert mindenki iparkodott jó sokat aludni, hogy felkészüljön a nagy fogadásra, amely másnap reggel napfelkeltekor kezdődött és napokig tartott.

„Talán mégis részt veszek ezen az ünnepségen” - gondolta Tas. Úgy képzelte, hogy a Templomban tartott Köszöntés ünnepélyes és nagyszabású, tehát unalmas és álmosító dolog - legalábbis surranószemmel nézve. De ahogy ezek a szerzetesek beszéltek róla, sokkal szórakoztatóbbnak tetszett.

Caramon küzdeni fog holnap, a Játékok ugyanis az évszak egyik legfontosabb eseménye. A holnapi harc dönti el, hogy melyik csapat szerzi meg a jogot, hogy tagjai megküzdjenek egymással az Utolsó Összecsapásban, az év utolsó mérkőzésén, mielőtt a tél hidege miatt be kell zárni az Arénát. E végső játék győztesei elnyerik majd szabadságukat. Hogy holnap ki fog győzni, az persze már el volt döntve - Caramonék csapata. Ez a hír valamiért mogorva depresszióba taszította Caramont.

Tas megcsóválta fejét. Sose lesz képes megérteni ezt az embert, folytonos papolását a becsületről. Végül is ez csak egy játék. Mindegy, azért ez mégis megkönnyíti a surranó dolgát. Könnyebb szívvel fog elosonni és jól érezni magát.

Aztán lemondóan felsóhajtott. Nem fog menni. Neki egy komoly problémával kell foglalkoznia - megakadályozni az Összeomlást sokkal fontosabb, mint holmi fogadáson való részvétel, talán még egy fogadássorozaton való részvételnél is. Ezért a nagy célért fogja feláldozni saját szórakozását.

Roppant önzetlennek, nemeslelkűnek - és hirtelen egészen ostobának - érezte magát, amitől ingerülten pislogott a szerzetesek felé, azt kívánva, hogy tűnjenek már el innen. Végül azok csak besétáltak a Templom belsejébe és üresen hagyták a kertet. Tas megkönnyebbülten felsóhajtott és felegyenesedve letisztogatta nadrágjáról a koszt. Letépett egy évfordító rózsát, kontyába tűzte, ahogy a tengeri népeknél látta, és beosont a Templomba.

Az épület fel volt díszítve Évváltó Köszöntésére. A dekoráció szépsége és bája elakasztotta a surranó lélegzetét. Tátott szájjal bámult körbe, megcsodálva az ezernyi évfordító rózsát, melyeket Krynn kertjeiből hoztak ide, hogy megtöltsék a Templom folyosóit édes illatukkal. Örökzöld koszorúk fűszeres aromája fokozta ezt az illatárt, a napfény felszikrázott a hegyes, csillogó levelek csúcsán, melyek a rózsák bársonyos vörösségét és a hattyútoll fehérségét keretezték. Ritka és egzotikus gyümölcsökkel töltött kosarak álltak körben az asztalokon - ajándékok Krynn minden tájáról -, melyből bárki vehetett a templomiak közül. Csodálatos süteményektől és cukorkáktól roskadozó tálcák álltak mellettük. Tas, gondolva Caramonra, megtömte velük a zsebét, boldogan képzelve maga elé a nagy ember örömét. Nem emlékezett rá, hogy Caramon valaha is depressziós maradt volna, ha szembekerült egy mandulás cukorfelfújttal.

A surranó végigszárguldott a csarnokon, úszva a boldogságban. Majdnem elfelejtette, miért is jött ide, és folyamatosan figyelmeztetnie kellett magát a Fontos Küldetésre. Senki sem törődött vele. Mindenki, aki mellett elhaladt, vagy a közelgő ünneppel, vagy a kormány ügyeivel, a templom üzleteivel foglalkozott. Alig néhányan vették egyáltalán észre. Néha egy-egy ór szigorúan ránézett, de Tas csak boldogan rámosolygott, intett neki és gyorsan odébb állt. Volt egy régi surranó mondás: Ne válts ruhát, hogy menjen a falak színéhez. Viselkedj úgy, mintha odatartoznál és a falak fognak szint váltani.

Végül, hosszas tekergés és csavargás - no meg néhány rövid megálló után, hogy

szemügyre vehesse azokat az érdekes tárgyakat, amelyek véletlenül beleestek a zsebébe -, Tas a Templom egyetlen folyosóján találta magát, amely nem volt feldíszítve, nem volt tele vidám emberekkel és nem visszhangzott az Évváltó Köszöntő Himnusz gyakorló kórusok énekétől. Ezen a folyosón most is be voltak húzva a függönyök, hogy kizárják a napfényt. Hűvös, sötét és baljós volt, most sokkal inkább, mint máskor, a környező világ ellenpontja miatt.

Tas végiglopakodott a folyosón. Nem volt rá különösebb oka, hogy halkan járjon, hacsak az nem, hogy itt olyan sűrű és nyomasztó volt a csend, hogy úgy tűnt, sértő volna, ha másképp tenne. Márpedig a legutolsó dolog, amit Tas akart, az az volt, hogy megsértsen egy folyosót, ezért aztán halkan mozgott. Az a lehetőség persze, hogy esetleg képes lesz észrevétlenül Raistlin közelébe lopózni, és annak tudta nélkül meglesni valamilyen csodálatos mágikus kísérletet, a surranónak eszébe sem jutott.

Ahogy közeledett az ajtóhoz, Raistlin hangját hallotta, és a tónusból úgy tűnt, a mágusnak vendége van.

„Ejnye” - volt Tas első gondolata -, „most várhatok, amíg ez a látogató elmegy. Pedig nekem egy Fontos Küldetésem van! Micsoda igazságtalanság! Kíváncsi vagyok, meddig fog ez tartani?”

Fülét a kulcslyukra tapasztotta - csak azért, hogy megtudja, meddig marad még az ismeretlen vendég - és hallotta, hogy egy női hang válaszol a mágusnak.

- Ez a hang olyan ismerős - mondta magában Tas, még jobban a kulcslyukra tapadva. - Hát persze! Lady Crysania! Vajon mit csinál itt?

- Igazad van, Raistlin - szólt épp a papnő egy sóhaj kíséretében -, ez a hely tényleg sokkal nyugodtabb, mint a többi zsúfolt folyosó. Amikor először jöttem ide, nagyon rémült voltam. Ne neved! Csak voltam. De azt elismerem. Ez itt olyan elhagyatottnak, üresnek, hidegnek látszott. Ám most a Templom csarnokaiban olyan füllesztő, fojtó a hőség. Még a dekoráció is nyomaszt. Annyi pazarlást látok, oly sok elpocsékolt pénzt, amit a rászorulókra lehetne fordítani.

Elhallgatott és Tas valami suhogást hallott. Mivel most senki sem beszélt, a surranó abbahagyta a hallgatózást és belesett a kulcslyukon. Egészen tisztán látta a szoba belsejét. A súlyos függönyök be voltak húzva, de a szobát halvány gyertyafény világította meg. Crysania egy széken ült, épp szemben vele. A suhogó hangot valószínűleg a lány nyugtalan és türelmetlen fészkelődése okozta. Fejét kezére támasztotta a szék karfáján, arckifejezése zavart és értetlenséget tükrözött.

De nem emiatt kerekedtek el a surranó szemei. Crysania megváltozott! Az egyszerű, dísztelen fehér köntös, a jellegtelen hajviselet eltűnt. Most is fehér ruhába volt öltözve ugyan, mint a többi papnő, de ezt finom hímzés díszítette. Karja meztelen volt, vékony aranykarkötőt viselt, amely kihangsúlyozta bőre fehérségét. Haját feje tetején összefogta és hagyta, hogy onnan lágy hullámokban a vállára omoljon. Orcáit leheletnyi pirosító színezte, szemeiből melegség áradt és tekintete a fekete köpenyes alakon függött, aki vele szemben ült, Tasnak háttal.

- Hmmm - csillant fel érdeklődve a surranó szeme. - Tikának igaza volt.

- Nem is tudom, miért jöttem ide - szólalt meg ismét Crysania egy percnyi csend után.

„Én tudom” - gondolta Tas kuncogva és gyorsan visszahelyezte fülét a kulcslyukra, hogy jobban halljon. A lány folytatta.

- Mindig telve vagyok reménnyel, mikor idejövök, hogy meglátogassalak, de amikor elmegyek, boldogtalannak és reményvesztettnek érzem magam. Az a tervem, hogy megmutatom neked a helyes és igaz utat, hogy bebizonyítsam, csak ezt követve van reményünk, hogy békét hozzunk a világnak. De te mindig kiforgatod a szavaimat és feketévé teszed a fehéret.

- A kérdéseid belőled fakadnak - hallotta Tas Raistlin hangját, majd ismét valami

suhogást, mintha a mágus közelebb húzódott volna a lányhoz. - Én csupán feltárom előttük szíved kapuját, hogy meghallhasd őket. Biztos vagyok benne, hogy Elistannak ellenére van a vak hit...

A surranó némi szarkazmust vélt kihallani a mágus hangjából, de Crysania nyilvánvalóan nem vette észre, mert gyorsan és tiszteletteljes hangon válaszolt.

- Természetesen. Mindig bátorít bennünket, hogy kérdezzünk és gyakran emlegeti nekünk Aranyhold példáját, azt ahogy az ő kérdései az igaz istenek visszatéréséhez vezettek. De a kérdések általában az embereket a dolgok jobb megértése felé viszik, ám a tied csak megzavarnak és elkeserítenek!

- Milyen jól ismerem én is ezt az érzést! - dűnnyögte Raistlin, olyan halkan, hogy Tas alig értett valamit. Aztán a surranó hallotta, hogy Crysania megmozdul a székében, mire megkockáztatott egy gyors bekukkantást. A mágus szorosan a lány mellett ült, egyik kezét annak karján nyugtatva. Miközben a férfi beszélt, Crysania még közelebb húzódott hozzá és ösztönösen megfogta a mágus kezét. Amikor megszólalt, annyi remény, szerelem és öröm volt a hangjában, hogy Tasnak hirtelen nagyon melege lett.

- Úgy gondolod? - kérdezte Crysania. - Méltatlan szavaim megérintenek valamit benned? Nem, ne fordulj el! Mi olyan hasonlóak vagyunk! Tudom az első találkozásunk óta. Ó, már megint mosolyogsz, hogy zavarba hozz! Azért is folytatom. Én tudom az igazságot. Ezt te mondtad nekem a Tornyodban. Magad mondtad, hogy olyan ambiciózus vagyok, mint te. Gondolkodtam rajta, és igazad van! Törekvéseinknek más a célja, de talán azok nem különböznek annyira, mint valaha hittem. Mindketten magányos életet élünk, tanulmányainknak szenteljük magunkat. Senkinek sem nyitjuk meg szívünket, még azoknak sem, akik a legközelebb állnak hozzánk. Te sötétséggel veszed körbe magad, de én, Raistlin, mögéd látok. A melegség, a fény...

Tas gyorsan benézett a kulcslyukon. „Meg fogja csókolni! Raistlin meg fogja csókolni a lányt!” - gondolta vad izgalommal. „Hát ez csodálatos! Várjunk csak, amíg elmondom Caramonnak!”

- Gyerünk már, te bolond! - biztatta türelmetlenül Raistlint, miközben az csak ült, nem véve el kezét Crysania karjáról. - Hogy a fenébe tud ellenállni!

A surranó látta a lány enyhén szétnyílt ajkait, csillogó szemét és... Raistlin hirtelen elhúzódott Crysaniától, elfordult és idegesen felpattant a székből.

- Jobb, ha most elmész! - szólalt meg tompa hangon. Tas sóhajtott és undorodva elhúzódott az ajtótól. Nekidőlt a falnak és megcsóválta a fejét.

Köhögés hangzott, mély, rekedt köhögés, majd Crysania gyengéd, aggodalommal telt hangja.

- Semmiség - mondta Raistlin, miközben kinyitotta a lány előtt az ajtót. - Néhány napja nem érzem jól magam. Nem tudod kitalálni az okát?

Raistlin megállt a félig kitárt ajtóban. Tas szorosan a falhoz lapult - azok nem láthatták -, mert nem akart elmulasztani semmit.

- Te nem érzed?

- Éreztem valamit - lehelte Crysania. - Mire gondolsz?

- Az istenek dühére - felelte Raistlin, és Tas azonnal tudta, hogy ez nem az a válsz volt, amiben a lány reménykedett. A papnő szinte összecsuklott. De Raistlin semmit sem vett észre, zavartalanul folytatta. - Haragjuk engem is elér, ahogy a Nap mind közelebb és közelebb húzódik ehhez a meggyötört planétához. Talán te is ezért érzel levertséget és szomorúságot.

- Talán - motyogta Crysania.

- Holnap lesz Évváltó Napja - folytatta Raistlin halkan. - Tizenhárom nappal azután a Papkirály előáll a követelésével. Ő és a miniszterei már tervezik a részleteket. Az istenek tudják ezt. Küldtek neki egy figyelmeztetést - az igaz papok eltűnését. De észre se vette.

Évváltó után, minden nappal a figyelmeztető jelek egyre erősebbek és világosabbak lesznek. Olvastad valaha Astinustól Az Utolsó Tizenhárom Nap Krónikáját? Nem egy kellemes olvasmány, és még kellemetlenebb lesz átélni!

Crysanía a férfire nézett, arca felderült.

- Akkor gyere vissza velünk még előtte - kérte sóváran. - Par-Salian adott Caramonnak egy mágikus eszközt, amely visszavisz bennünket a mi időnkbe. A surranó mondta...

- Miféle mágikus eszközt? - vált hirtelen érdeklődővé Raistlin, és hangja furcsa csengésétől Tas hátán végigfutott a hideg. - Hogy néz ki? Hogyan működik?

A férfi szeme lázasan izzott.

- Ne... nem tudom - sápadt el Crysanía.

- Ó, azt én megmondhatom neked! - ajánlkozott Tas, ellépve a faltól. - Izé... sajnálom. Nem akartalak megijeszteni benneteket. Csak lehetetlen volt nem hallanom, mit kérdeztél. Jut eszembe: Boldog Évváltó Napot mindkettőtöknek...

Tas mindkét karját előrenyújtotta, de senki sem fogott vele kezét.

Mind Raistlin, mind Crysanía ugyanazzal az arckifejezéssel meredt rá, mint akinek ebéd közben pók esik a levesébe. Tas pedig zavartalanul folytatta a vidám fecsegést, csak a kezét vágta zsebre.

- Miről is beszélgettünk? Ja, persze, arról a varázs-hogyishívjákról! Nos, igen - gyorsította a tempót a surranó, mikor látta, hogy Raistlin szemei ijestően összeszűkülnek. - Amikor ki van tekeredve, olyan alakja van, mint egy... mint egy jogarnak... és egy gömb van az egyik végén, meg az egész ki van verve drágakövekkel. Úgy ekkora lehet... - a surranó nagyjából karnyira tárta szét kezét. - Akkor, ha ki van húzva. Aztán Par-Salian csinált vele valamit, az pedig...

- Összezsugorodott - fejezte be Raistlin -, amíg csak bele nem fért a zsebedbe.

- Hát persze! - kiáltotta Tas lelkesen. - Pontosan úgy! Honnan tudod?

- Ismerem azt a tárgyat - vágta rá Raistlin, és a surranó ismét hallotta azt a furcsa felhangot a mágus hanghordozásában, remegést, feszültséget... talán félelmet? Vagy megnyugvást? Tas nem tudta volna megmondani. Ezúttal Crysanía is észrevette.

- Miért, mi az? - kérdezte.

Raistlin nem válaszolt azonnal, arca hirtelen maszkká dermedt, kiismerhetetlenné, áthatolhatatlanná és hűvössé vált.

- Nem szeretném most elmondani - felelte a lánynak. - Még tanulmányoznom kell előbb azt a tárgyat.

Hirtelen a surranóhoz fordult.

- Te mit akarsz itt? Vagy csak a kulcslyuknál hallgatóztál?

- Természetesen nem! - sértődött meg Tas. - Azért jöttem, hogy beszéljek veled, ha te és Lady Crysanía befejeztétek már a...

Gyorsan elharapta a mondat végét és a papnőre nézett. Crysanía gyanakvó és ellenséges tekintettel méregette, majd visszafordult Raistlinhoz.

- Látlak holnap? - kérdezte.

- Tartok tőle, hogy nem - felelte a mágus. - Én természetesen nem veszek részt a Köszöntésen.

- Ó, hát én se akarok elmenni... - kezdte volna Crysanía, de Raistlin közbevágott.

- Pedig téged elvárnak oda. Azonkívül az utóbbi időben túlságosan elhanyagoltam a tanulmányaimat, hogy élvezhessem a társaságodat.

- Értem - hajtotta le fejét Crysanía. Hangja hűvös volt és távolságtartó, de Tas érezte benne a sértettséget és a szomorúságot.

- Ég önökkel, uraim - búcsúzott a papnő egy pillanattal később, amikor már nyilvánvalóvá vált, hogy Raistlin nem szándékozik megszólalni. Enyhén meghajolt, majd elfordult és távozott a sötét folyosón, fehér köpenye mintha magával vitte volna a fényt.

- Átadom majd Caramonnak a jókívánságaidat - kiáltotta utána Tas segítőkészen, de Cysania vissza se nézett. A surranó sóhajtva Raistlin felé fordult. - Attól tartok, Caramon nem tett rá valami jó benyomást. De azidőtájt sokkal szétszórtabb volt az a fiú, a törpeszesz miatt....

Raistlin köhintett.

- Azért jöttél, hogy a fivéremről beszéljünk? - vágott közbe hidegen. - Mert ha igen, akkor mehetsz is...

- Nem, nem - vágta rá Tas gyorsan. Aztán rávigyorgott a mágusra. - Azért jöttem, hogy megállítsam az Összeomlást.

A surranónak életében először volt abban a mámorító látványban része, hogy szavai hatására Raistlin tökéletesen megdermed. Bár nem élvezhette sokáig. A mágus arca kifehéredett és eltorzult, tükörszerű szemei mintha szilánkokra törtek volna, lehetővé téve a surranónak, hogy a mélyükre lásson, abba a sötét, izzó mélységbe, melyet a varázsló magában rejtgetett. Raistlin kezei ragadozókaromként kulcsolódtak Tas vállára és irgalmatlanul megrázták a surranót. Pillanatokkal később Tas azon kapta magát, hogy befelé repül Raistlin szobájába. Az ajtó döngve csapódott be mögötte.

- Ki adta neked ezt az ötletet? - támadt neki a mágus. Tas hátrébb araszolt, csodálkozó arcot vágott és kellemetlen érzésekkel tekintett körbe a szobában. Surranó-ösztöne azt súgta, hogy jobb lenne valami olyan helyet keresnie, ahol elbújhat.

- Ööö... hát... te - dadogta. - Vagyishogy... izé... ne... nem egészen. Csak mondtál valamit a... az idejövetelemről, meg hogy meg tudom változtatni a történelmet... és... izé... szóval úgy gondolom, hogy... hogy megakadályozni az Összeomlást, ugye az... ugye valami jócselekedet-féle...

- És hogyan akarod megtenni? - kérdezte Raistlin, és szemében olyan vad tűz lobogott, hogy a surranó már a látványtól is izzadt.

- Hát, úgy gondoltam, hogy először megbeszélem veled, persze - hebegte Tas, reménykedve, hogy a mágusra is hat egy kis hízelgés. - És aztán azt gondoltam, persze csak ha te is egyetértesz, hogy akkor odamegyek a Papkirályhoz és megmondom neki, hogy szarvas nagy hibát vétett - Minden Idők Legnagyobb Hibáját, ha érted, mire gondolok. És biztos vagyok benne, hogy ha egyszer elmagyarázom, hallgatni fog rám...

- Én is - mondta Raistlin, és hangja ismét nyugodt, kiegyensúlyozott lett. Ám Tasnak úgy tűnt, mintha valami nagy megkönnyebbülést leplezne ezzel. A mágus elfordult. - Szóval szeretnél beszélni a Papkirállyal? És mi lesz, ha visszautasítja, hogy meghallgasson? Akkor mit csinálsz?

Tas nyitva felejtette a száját.

- Elismerem, erre nem gondoltam - felelte egy percnyi szünet után. Nagyot sóhajtott, azután vállat vont. - Akkor hazamegyünk.

- Van egy másik megoldás is - szólalt meg ismét Raistlin, visszatelepedve a székébe, fémes csillogású tekintetét egy pillanatra sem véve le a surranóról. - Egy biztos megoldás. Egy olyan módszer, amivel biztosan meg tudod akadályozni az Összeomlást.

- Van? kérdezte mohón Tas. - Mi az?

- A mágikus eszköz - válaszolta Raistlin, széttárva karjait. - Az ereje hatalmas, sokkal nagyobb annál, mint amit Par-Salian elárult annak az idióta fivéremnek. Ha az Összeomlás napján működésbe hozod azt a tárgyat, akkor varázsereje megsemmisíti a tüzes hegyet magasan a föld felett és senki sem sérül meg.

- Tényleg? - képedt el Tas. - Hát ez csodálatos!... Hirtelen elkomorodott.

- De hogyan lehetek ebben biztos? Tegyük fel, hogy mégsem működik...

A mágus mosolygott a surranó naivitásán.

- Végül is ezt a leghatalmasabb tudású mesterek alkottak meg.

- Mint a Sárkánygömböket? - kottyantotta közbe Tas.

- Mint a Sárkánygömböket - csattant fel Raistlin, a félbeszakítás miatt bosszankodva. - De még ha nem is működne, akkor is használható arra, hogy az utolsó pillanatban elmenekítsen.

- Caramonnal és Crysaniával - tette hozzá Tas.

Raistlin nem válaszolt, de a surranó izgalmában észre sem vette. Aztán eszébe jutott még valami.

- És mi lesz, ha Caramon még azelőtt elhatározza, hogy visszatérünk? - kérdezte ijedten.

- Nem fogja - felelte halkán Raistlin. - Bízz bennem! - tette hozzá sietve, mert látta, hogy a surranó vitatkozni készül.

Tas ismét lenyugodott és sóhajtott egyet.

- Már csak egy dologról kell gondoskodni. Nem hinném, hogy Caramon rámbízná azt a szerkezetet. Par-Salian azt mondta neki, hogy az élete árán is védje meg. Soha nem veszíti szem elől, és egy nagy ládába zárja, amikor el kell mennie. És biztos vagyok benne, hogy nem hinne nekem, ha elmondanám neki, hogy mit tervezek.

- Hát ne mondd el! Az Összeomlás napján lesz az Utolsó Összeecsapás - jegyezte meg Raistlin vállat vonva. - Ha elviszed egy rövid időre, nem fog neki hiányozni.

- De hát az lopás lenne! - kiáltott fel Tas döbbenet.

Raistlin szája széle megrándult.

- Mondjuk inkább... kölcsönvételnek - javasolta finoman. - Ha ilyen fontos ügyről van szó, Caramon nem fog haragudni. Ismerem a fivéremet. Gondold el, milyen büszke lenne rád!

- Igazad van! - helyeselt Tas csillogó szemmel. - Igazi hős leszek, nagyobb, mint maga Kronin Csavarkonty! De hogyan fogom kitalálni, miként működik?

- Majd adok néhány tanácsot - felelte Raistlin felállva székéből. Ismét elkapta a köhögés.

- Gyere vissza... három nap múlva. És most... pihennem kell.

- Persze - egyezett bele vidáman Tas és talpraszökkent. - Jobbulást kívánok.

Az ajtó felé indult, de ott még egyszer megállt és egy kissé habozni látszott.

- Ó, hogy is mondjam... neked nincs ajándékom. Igazán sajnálom...

- Már adtál nekem ajándékot sóhajtott a Raistlin -, felbecsülhetetlen értékű ajándékot. Köszönöm.

- Tényleg? - csodálkozott Tas - Ó, persze! Arról beszélsz, hogy megakadályozom az Összeomlást! Nos, szóra sem érdemes! Én...

Tas hirtelen a kert közepén találta magát egy rózsabokor és egy rendkívül meglepett szerzetes társaságában, aki nyilván látta a surranót előtűnni a semmiből az ösvény kellős közepén.

- A hatalmas Reorx szakállára! Bárcsak tudnám, hogy kell ezt csinálni - kívánta a surranó.

13. FEJEZET

Az Évváltó Nap volt az első, a később Tizenhárom Csapásként emlegetett napok közül - bár Astinus Krónikája azokat a Tizenhárom Intő Jelként jegyezte fel. A nappali hőség fojtogató volt. Ez volt a legforróbb Évváltó Nap, amire bárki - beleértve az elfeket is - emlékezett. A Templomban az év fordulónapját köszöntő rózsák hervadtan lekonyultak, az örökké virágzó füzéreknek olyan illata volt, mintha kemencében sütötték volna ki azokat, a borok hűtésére szolgáló jég az ezüstvödrökben olyan gyorsan megolvadt, hogy a szolgák mást sem csináltak egész nap, csak oda-vissza rohangáltak a sziklába vájt pincék és a fogadótermek között, hűtővödröket cipelve.

Amikor még hajnal előtt Raistlin felébredt, olyan rosszul érezte magát, hogy képtelen volt kiszállni ágyából. Verejtékben úszva feküdt, hagymázos álmától gyötörten ledobta magáról a takarót és a hálóköntöst. Az istenek valóban közel voltak, de őrá a legnagyobb hatást istennőjének, a Sötétség Királynőjének jelenléte tette. Szinte érezte a Papkirály ellen irányuló haragját, mint ahogy a többi istenét is, amiért felborította a világegyetem Egyensúlyát, melyet ők éppenséggel megőrizni iparkodtak.

Így hát Királynőjével álmodott, de úgy tűnt, az nem neheztel rá annyira, mint várta. Most nem a rettenetes Millió Színben Pompázó és Színtelen ötféjű sárkány alakjában jelent meg előtte, mint a Dárdaháború idején, amikor rabigába akarta hajtani a világot. Nem a rémséges Sötét Harcost látta, aki halálba és pusztulásba küldi légióit. Nem, ezúttal a Végzet Fekete Asszonyaként tűnt fel előtte, minden asszonyok legszebbikeként, a legcsábítóbbként - aki most a férfival töltötte az egész éjszakát, kínpadra vonva őt a test vágaival és esendőségével.

Raistlin didergett, mert a szobában, dacára a kinti hőségnek, hűvös maradt. Szemét lehunyva tartotta, hogy újra lássa magát, ahogy beborítja a fekete hajsátor, érezze azt a puha érintést és a forróságot, amely előnti tőle a testét. Hagyta, hogy az asszony varázsa elborítsa, kinyújtotta karját, kezével félresimította a kócos hajzuhatagot és ő megpillantotta Crysania arcát.

Az álom véget ért, széttört, ahogy a mágus ismét ura lett gondolatainak. És most éberen feküdt, győzelmének örvendve. De tudta, hogy ennek még meg kell fizetnie az árát. Mintha csak figyelmeztetni akarná, kízó köhögés rázta meg a testét.

- Nem adom fel! - suttogta, mikor ismét levegőhöz jutott. - Nem fogsz ily könnyen győzni felettem, Királynőm!

Küszködve felült. Olyan gyenge volt, hogy egy percre meg kellett pihennie, majd felvette csuháját és az íróasztalához támolygott. Elátkozva a mellkasát szaggató fájdalmat, kinyitott egy ősi fóliánst, mágiáról írott könyvtárának egyik büszkeségét és elmerült napi kutatómunkájában.

Crysania sem aludt valami jól. Csakúgy, mint Raistlin, ő is érezte az istenek közelségét, de ő elsősorban saját istene, Paladine jelenlétét. Érezte haragját, ám az oly mély és pusztító szomorúsággal volt tele, hogy a papnő alig bírta elviselni. Elöntötte a bűntudat és elfordulva az isten arcától, rohanni kezdett. Lélekszakadva futott, egyre csak futott, anélkül, hogy látná merre jár. Megbotlott és belezuhant a semmibe, lelkét szétszaggatta a félelem. Csak zuhant, zuhant, majd erős karok fogták fel. Puha, bársonyos feketeség burkolta be, egy izmos test közelségét érezte. Karcsú ujjak túrtak a lány hajába, gyengéden simogatták. A papnő kinyitotta szemét, és feltekintett az arcba, amely...

Harangok. Harangszó törte meg a csendet. Crysania felült az ágyban, maga elé meredt, majd ijedten körbepillantott. Aztán eszébe jutott az arc, amelyet látott, felidézte a férfitestből áradó forróságot, emlékezett a kellemes érzésre, mely végigbizsergett rajta... és a lány tenyerébe hajtotta lüktető homlokát majd felzokogott.

Amikor Tasslehoff felébredt, először csalódottságot érzett. Ez a nap - jól emlékezett rá - az év utolsó napja volt, és az a nap is, amelyet Raistlin a Rettenetes Dolgok kezdeteként nevezett meg. Körülnézett az ablakon beszűrődő halvány fényben, de az egyetlen rettenetes dolog, amit látott, Caramon volt, amint a padlón szuszogott és fújtatót, miközben reggeli tornáját végezte.

Bár a harcos napjait kitöltötték a vívóleckék, melyeken csapattársaival vett részt, a természetes fickó mégis soha véget nem érő harcot folytatott testsúlyával. Már nem volt diétára fogva és megengedték neki, hogy ugyanazt az ételt egye, mint a többiek. Ám az éles szemű törpe hamarosan észrevette, hogy Caramon ötször annyit eszik, mint bárki

más.

Valaha csupán élvezetből evett. Most boldogtalanul, nyugtalanul és fivére szavaira gondolva szinte megnyugvást keresett az ételben, ahogy mások az italban. Bár az az igazság, hogy ez utóbbit is megpróbálta egyszer, megparancsolva Tasnak, hogy csempésszen be egy üveg törpepálinkát. De mivel elszokott az erős alkoholtól, rettenetesen rosszul lett - a surranó nem kis megkönnyebbülésére.

Ezért aztán Arack úgy döntött, hogy Caramon csak akkor ehet, ha elvégez egy csomó megerőltető gyakorlatot. A harcos gyakran tűnődött azon, hogy honnan tudja a törpe, ha ő elbliccel egy napot, hisz a gyakorlatokat korán reggel végezte, mielőtt bárki felébredt volna. Ámde Arack mégis tudta. Azon az egyetlen reggelen, amikor ellőgtá a reggeli tornát, a vigyorgó Raag, furkósbotját hanyagul lóbálva, nem engedte be az ebédlőterembe.

Tas egyre jobban unatkozott, miközben Caramon hörgéseit és nyögéseit hallgatta, végül felmászott egy székre, hogy kitekintsen az ablakon, hátha odakint történik valami rettenetes. Szinte azonnal kellemes borzongás futott végig a hátán.

- Caramon! Gyere gyorsan! - kiáltotta izgatottan. - Láttál már valaha ilyen furcsa színű eget?

- ...99, 100! - nyögte a harcos, majd Tas egy megkönnyebbült pfúúú-t hallott. Olyan döndüléssel, hogy beleremegett a szoba, Caramon felpattant, kőkeményre edzett hasizma erejével. Aztán mikor a nagydarab fickó már két lábbal a kőpadlón állt, az ablakhoz lépett és kitekintett rajta, miközben testéről egy törülköző segítségével felitatta az izzadtságcseppeket.

Unottan hunyorgott ki az ablakon, semmi különösre nem számítva, csak egy kis napfényre. Aztán szeme elkerekedett.

- Nem! Ilyet még soha! - dörmögte, és nyaka köré kanyarítva a törülközőt megállt Tas mögött. - Pedig láttam már egy-két furcsa dolgot életemben.

- Ó, Caramon! Raistlinnak igaza volt! Azt mondta, hogy...

- Raistlin?!

Tas nyelt egyet. Hát ez kicsúszott a száján!

- Hol találkoztál Raistlinnal? - követelte Caramon halk, de határozott hangon.

- Hát a Templomban - felelte Tas, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. - Nem említettem tegnap, hogy odamegyek?

- Igen, de...

- Hát mi másért mentem volna, mint hogy meglátogassam a barátainkat?

- Te soha...

- Találkoztam Lady Crysaniával és Raistlinnel. Biztos vagyok benne, hogy említettem. De tudod, te sose figyelsz rám. Csak ülsz az ágyadon minden este, mint a kotlós, duzzogva és magadban motyogva. Ha azt mondanám: „Caramon, mindjárt leszakad a tető!”, csak annyit dűnnyögnél, hogy „Jól van, Tas, nagyszerű!”

- Na idefigyelj, te surranó! Ha én minden hülyeségedet meghallgatnám...

- Lady Cysania, Raistlin és én nagyon jól beszélgettünk - folytatta Tas sietve - erről az Évváltó Napja dologról... Apropos, Caramon, látnod kellene, milyen gyönyörűen feldíszítették a Templomot. Tele van rózsával meg mindenféle virággal és... mondd csak, nem felejtettem én el odaadni neked a nyalókádat? Várj csak! Itt kell lennie valamelyik szütyőmben. Egy pillanat!

A surranó megpróbált leugrani a székről, de Caramon útját állta.

- Hát, tulajdonképpen a dolog várhat egy kicsit. Hol is tartottam? Ja, igen Raistlin, Lady Cysania és én beszélgettünk és... ó, Caramon! Ez olyan hihetetlen! Tikának igaza volt! Az a lány valóban szerelmes a fivérébe!

Caramon csak pislogott, tökéletesen elveszítette a beszélgetés fonalát, és Tas

csapongó gondolatai nem könnyítették meg, hogy újra megtalálja.

- Nem, nem úgy értem, hogy Tika szeretett bele a fivérédbbe - mentegetőzött Tas Caramon zavara láttán -, hanem azt akarom mondani, hogy Lady Cysania szerelmes a testvéredbe. Nagyon érdekes volt. Én tulajdonképpen Raistlin csukott ajtajának dőlve álldogáltam és vártam, hogy befejezzék a beszélgetést, de amikor véletlenül bepillantottam a kulcslyukon, láttam, hogy Raistlin majdnem megcsókolja a lányt. Caramon! A te testvéred! El tudod ezt képzelni? De mégse tette!... Igazából Raistlin ráordított, hogy távozzon. A lány elment, bár nem nagyon akaródzott neki, ezt határozottan állíthatom. Nagyon kicsípte magát és igazán roppant csinos volt.

Látva, hogy Caramon komor arccal gondolkodik valamin, Tas megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Aztán beszélgettünk egy kicsit az Összeomlásról, és Raistlin elmondta, hogy micsoda rettenetes dolgok fognak történni a mai napon - Évváltó Napján -, hogy az istenek figyelmeztessék az embereket, változtassanak a dolgaikon.

- Szerelmes belé? - kérdezte Caramon. Összevonta szemöldökét és ellépett, lehetővé téve Tasnak, hogy lecsusszanjon a székről.

- Bizony! Kétségtelenül! - vágta rá a surranó, majd gyorsan ágyához sietett és turkálni kezdett egyik batyujában, amíg meg nem találta a nyalókát. Félig megolvadt, ragacsos masszává állt össze, felszínét harapásnyomok és ráragadt zsebpiszok borította. De Tas egész biztos volt benne, hogy Caramon észre sem fogja venni. Igaza lett. A nagydarab fickó elfogadta az ajándékot, és nyalogatni kezdte anélkül, hogy egy pillantást is vetett volna rá.

- Azt mondták, hogy szüksége lesz egy papra - mormolta. Caramon tele szájjal. - Igazat mondtak egyáltalán? Valóban meg fogja csinálni. Hagyhatom, hogy megtegye? Szabad őt megállítanom? Megvan-e hozzá a jogom, hogy megállítsam? Ha a papnő úgy dönt, hogy vele tart, az talán nem az ő választása? Talán tényleg ez lenne a legjobb - vélte Caramon, ragacsos ujjait nyalogatva. - Talán, ha a lány eléggé szeretné...

Tasslehoff megkönnyebbülten felsóhajtott és visszatottyant az ágyára, hogy ott várja meg, amíg reggelihez hívják. Caramonnak eszébe sem jutott, hogy megkérdezze, miért Raistlint látogatta meg először, és Tas most már biztos volt benne, hogy emlékezni se fog rá, hogy ezt nem kérdezte meg. Titka biztonságban volt.

Az égbolt felhőtlen volt Évváltó Naphoz képest, olyan tiszta, hogy az embernek az a benyomása támadt, képes feltekinteni a világot borító hatalmas kupola csúcsáig és meglátni az azon túli birodalmat. Ámbár mindenki felpillantott, de csak kevesen szemlélték az eget oly sokáig, hogy bármit is meglássanak. Ami a mennyboltot illeti, valóban „különös árnyalata” volt, ahogy azt Tas megjegyezte - fűzöld. Az idegen, nyugtalanító, visszataszító zöld a fojtogató hőséggel és a nehéz, szinte belélegezhetetlen levegővel párosulva kioltotta az emberek szívében mindazt az ünnepet és örömet, amit Évváltó Napja jelentett. Azok, akiknek muszáj volt kimenniük, csapatokba verődve siettek végig az utcákon, Idegesen beszélgetve a lehetetlen időjárásról, amelyet szinte személyes sértésnek vettek. De csak suttogva társalogtak, mert mindnyájan érezték azt az enyhe borzongást, mely félelemmel mérgezte meg az ünnepet. A Templom belső részének lakói kevésbé érezték ezt a nyugtalanságot, mivel a Papkirály lakosztálya el volt zárva a külvilágtól. Senki sem láthatta innen a furcsa égboltot, és bárki, aki az Uralkodó közelébe került, úgy érezte, hogy minden félelme és aggodalma eloszlik. Távol Raistlintől, Cysania most ismét a Papkirályt körülvevő bűbáj hatása alá került, és sokáig ült a közelében. Nem szólt egy szót sem, csupán hagyta, hogy a király fényes jelenléte kényeztesse és elűzze sötét, éjszakai gondolatait. A zöld eget azért ő is észrevette. Emlékezett Raistlin szavaira és megpróbálta felidézni azt, amit korábban a Tizenhárom

Csapásról hallott.

De az mind csupán gyermekmese volt, amellyel egymást ijesztgették elalvás előtt azokon a régi estéken. „A Papkirály biztos észreveszi majd” - gondolta. „Figyelmezni fog a jelekre.” Remélte, hogy az idő megváltozik, vagy ha ez nem lehetséges, azt kívánta, hogy a Papkirály ártatlan legyen. Az ő fényében üldögélve elhessegette magától annak az ijedt, savószemű halandónak a képét, akit Raistlin mutatott neki. Most egy erős férfit látott miniszterei körében, akik elárulták őt. Egy összeesküvés ártatlan áldozatát.

Az Arénának nem sok látogatója volt ezen a napon. A legtöbben nem óhajtottak a zöld ég alatt ücsörögni, melynek színe egyre mélyült és sötétedett, mind fenyegetőbbé és fenyegetőbbé vált a nap folyamán.

Maguk a gladiátorok is nyugtalanok, idegesek voltak és csak tessék-lássék játszották szerepüket. Azok az üzérek, akik eljöttek, közömbösek voltak, nem nagyon akartak kockáztatni, még a favoritokra is csak kis összegű fogadásokat kötöttek.

- Gyakran ilyen az ég errefelé? - nézett fel Kiiri megborzongva, miközben Pheragasszal és Caramonnal a folyosón várták, hogy az arénába lépjenek. - Ha igen, akkor már értem, hogy miért választotta népem a tenger alatti életet.

- Az apám a tengert járta - dörmögte Pheragas -, csakúgy, mint a nagyapám őelőtte, és magam is, mielőtt megpróbáltam értelmet verni az elsőtiszt fejébe egy kikötőcövekkel, amiért cserébe ide kerültem. De sosem láttam még ilyen színű eget. És nem is hallottam senkiről, aki látott volna. Aszondom nem egészséges dolog ez!

- Kétségtelenül - felelte Caramon fészkelődve. Csak most kezdett tudatosulni benne, hogy az Összeomlás csupán tizenhárom napnyira van. Tizenhárom nap!... És két barátja, akik épp oly kedvessé váltak számára, mint Tanis és Sturm, el fog pusztulni. Istár többi lakója nem nagyon érdekelte. Abból, amit itt látott, arra következtetett, hogy a gyerekek kivételével mindnyájan önző emberek, akik csak a szórakozásnak és a pénznek élnek, de ezek ketten... figyelmeztetni kellene őket valahogy. Ha elhagynák a várost, megmenekülhetnének.

Gondolataiba merült, kevés figyelmet szentelt az Arénában folyó küzdelemnek. Odakint a Vörös Minotaurusz - akit azért hívtak így, mert vadállati pofáját feltűnő vörösesbarna szőrzet fedte - és egy új fiú harcolt, aki néhány héttel ezelőtt érkezett ide. Caramon atyai jóindulattal figyelte a fiatalembert az edzéseken.

Hirtelen megérezte, hogy Pheragas, aki szorosan mellette állt, összerezzen.

- Mi van?

- Az a szigony - súgta halkan Pheragas. - Láttad valaha a fegyverszobában?

Caramon a Vörös Minotaurusz fegyverére meredt, amely szikrázva csillogott a napfényben az égbolt vakító zöld háttére előtt. Lassan, tagadóan megrázta a fejét, és érezte, hogy felforr benne a düh. A fiatalember könnyű préda a minotaurusznak, aki már hónapok óta küzdött az Arénában, és tulajdonképpen Caramonékkal versengett a bajnoki címért. Az új gladiátor, mivel kezdő volt, folyton baklövéseket követett el az előre begyakorolt harc során, a közönség nem kis derűtségére. Csak a jól képzett Minotaurusz színpadi gyakorlatának volt köszönhető, hogy ilyen hosszan állta a sarat.

- Ez egy valódi szigony. Arack vérének akarja venni a fiúnak, semmi kétség dörmögte Caramon. - Oda nézz, igazam lett!

A fiatal gladiátor mellkasán hirtelen három vérző seb nyílt. Pheragas nem szólt semmit, csak összenézett Kiirivel, aki vállat vont.

- Mi ez? - üvöltötte túl Caramon a közönség ordítását. A Vörös Minotaurusz épp ekkor szerezte meg a győzelmet. Ellenfelét elgáncsolva leszorította a földre, szigonyát a szerencsétlen nyakának szegezve.

A legyőzött gladiátor erőlködve feltápáskodott. Szégyent, haragot és megalázottságot színlelt, ahogy tanították neki. Még az öklét is megrázta a győztes minotaurusz felé, mielőtt kitántorgott volna a porondról. De mikor elhaladt Caramonék mellett, ahelyett, hogy rájuk kacsintott és a közönségről tréfálkozott volna, feléjük se nézett, természetellenesen kábának tűnt. Caramon azt is észrevette, hogy mennyire sápadt, és kövér izzadtságcseppek gyöngyöznek homlokán. A fiatal gladiátor arca fájdalmasan megvonaglott, tenyerét véres mellkasára szorította.

- Lord Onygion embere - súgta halkan Pheragas, s kezét Caramon vállára tette. - Szerencsésnek tekintheted magad. Már nincs miért aggódnod.

- Tessék? - meredt Caramon értetlenül a másik kettőre. Ekkor a folyosó végéről egy éles sikoly, és azt követően egy tompa puffanás hallatszott. A nagydarab harcos megpördült és látta, hogy a fiatalember iszonyú kínok közt a földön fetreng és mellkasát markolászva üvölt.

- Ne! - parancsolta Kiiri és visszafogta Caramont. - Mi következünk. Most jön ki a Vörös.

A minotaurusz elcammogott mellettük, figyelemre se méltatta őket. Fajtája nem sokat törődött Krynnt többi népével, mert alacsonyabbrendűeknek tekintette őket. A Vörös Minotauruszt a haldokló fiatalember sem érdekelte. A folyosó végéből, Raaggal a nyomában, Arack viharzott elő. A törpe egy intésével megparancsolta az ogárnak, hogy tüntesse el az időközben kiszenvedett ifjút.

Caramon tétozott, de Kiiri karjába mélyesztette körmét és kivonszolta az undorító színű napfényre.

- Megfizettek Barbár haláláért - súgta a szirén a szája sarkából. - Urad, úgy tűnik, már semmit sem tehet. Lord Onygion és Quarath most kiegyenlítették a számlát.

A tömeg éljenezni kezdett és Kiiri szavai belevesztek a lármába. A nézők felélénkültek, mikor meglátták kedvenc triójukat. De Caramon mégse hallotta őket. Raistlin igazat mondott! Semmi köze nem volt Barbár halálához. Csupán véletlen volt, vagy a törpe undorító tréfája! Érezte, hogy előnti a megkönnyebbülés.

Most már hazamehet. Végre megértette, mit akart neki mondani Raistlin! Útjaik különböznek, de a fivérének joga van ahhoz, hogy a sajátját járja, ha úgy akarja. Nincs igaza se neki, se a mágusoknak, se Lady Crysaniának. Hazamegy és elmagyarázza nekik. Raistlin senkit sem fenyeget többé, senkit sem akar bántani! Csak a tanulmányait kívánja folytatni, békében.

Caramon kilépett a porondra és boldogan integetett a közönségnek.

A harcos még élvezte is az aznapi küzdelmet. A csata kimenetele természetesen előre el volt döntve, tehát az ő csapatuk győzött, és ezzel ők fognak megküzdeni az Utolsó Összeclapásban a Vörös Minotaurusszal. Az Összeomlás napján. De Caramonnak már nem kell emiatt aggódnia. Addigra már régen otthon lesz, Tikával. Persze azért figyelmezteti két barátját, és sürgetni fogja őket, hogy hagyják el a pusztulásra ítélt várost. Aztán bocsánatot kér fivérértől és megmondja neki, hogy megérti őt, majd visszamegy Lady Crysaniával és Tasslehoffal a saját korába és új életet kezd. Holnap vagy holnapután indul.

Abban a pillanatban, mikor Caramon és csapata meghajoltak a jól sikerült küzdelem után, forgószél csapott le az Istári Templomra.

Az ég színe haragos mocsárszöldre váltott, örvénylő felhő kúszott elő a végtelen semmiből, pörgő tölcserével beburkolta a Templom hét tornyának egyikét és tövestől kitépte. A tornádó levegőbe emelte a márványtornyot, szilánkokra szaggatta, és darabjait, mint valami jégesőt, a városra zúdította.

Senki sem sebesült meg komolyabban, de sokan megsérültek az éles, apró kődaraboktól. A megsemmisült toronyban intézték a Templom pénzügyeit és folytatták tanulmányaikat a papnövéndékek. Szerencsére az ünnepek miatt most épp üresen állt.

De a Templomban lakókon és a városon úrrá lett a pánik.

Attól tartva, hogy a forgószél esetleg újra lecsap, az emberek kiözönlöttek az Arénából és ellepve az utcákat, egymást letaposva igyekeztek otthonaikba. A Templomban a Papkirály zengő hangja egy pillanatra elhallgatott, az őt körülvevő fény megrezdült. Miután minisztereivel, Paladine Tisztelendő Fiaival és Leányaival megtekintették a pusztulást, levonultak egy belső szentélybe, hogy megvitassák a történeteket. Rajtuk kívül mindenkit lefoglalt a takarítás, mert a szél bútorokat fordított föl, képeket szaggatott le a falakról, és mindent elborított a szállongó por.

„Ez csak a kezdet!” - gondolta rémülten Crysania, és hiába próbálta csillapítani keze remegését, miközben egy gyönyörű váza darabjait szedegette össze az ebédlőben. Ez csak a kezdet...

Lesz ez még rosszabb is.

14. FEJEZET

- A Gonosz erői azon munkálkodnak, hogy elpusztítsanak kiáltotta a Papkirály, és bátorság ébredt azok lelkében, akik hallották dallamos hangját. - De nem adom fel! És nektek sem szabad! Szembe kell néznünk a fenyegető veszedelemmel...

- Nem! - suttogta tompán maga elé Crysania. - Nem, mindnyájan tévedtek! Hát nem értitek! Hogy lehettek ilyen vakok?

Épp a reggeli imán vett részt, tizenkét nappal azután, hogy a Tizenhárom Intő Jel közül az első megmutatkozott, és senki sem törődött vele. Azóta jelentések özönlöttek a kontinens minden zugából, melyek különös eseményekről számoltak be, naponta másról.

- Lorac király Silvanestiből üzente, hogy a fák egy napon át vért könnyeztek - folytatta a Papkirály, hangjából egyre jobban kiérződött az iszonyat és félelem a körülötte zajló eseményektől. - Palanthas városát olyan sűrű köd borítja, hogy az emberek útjukat veszve bolyonganak a város utcáin. Solamniában nem gyulladnak meg a tüzek, a kandallók kihűlve árválkodnak. A kovácműhelyek bezártak, mert az izzó szén annyi meleget ad csupán, mint egy darab jég. Ugyanakkor Abanasinia síkságain tűzvész tombol, a lángok elszabadultak és az égen fekete füst gomolyog, kiűzve a síkföldieket otthonaikból. Épp ma reggel hozták a hírt gyorsszárný griffek, hogy az elf várost, Qualinostot, megtámadták az erdő állatai, melyek váratlanul mintha megvesztek volna...

Crysania képtelen volt tovább hallgatni. Habár rendtársnői megütközve meredtek rá, felállt, és figyelmen kívül hagyva a megrovó pillantásokat, kimenekült a folyosóra.

Egy közeli villám fénye elvakította és az azt követő dobhártyarepesztő menydörgéstől önkéntelenül arca elé kapta kezét.

- Muszáj, hogy vége legyen, különben beleőrülök! - suttogta, megtörten egy sarokba bújva.

Tizenkét napja, amióta a tornádó lecsapott a Templomra, rettenetes égiháború tombolt Istár felett, esőt és jégzáport zúdítva a városra. A folyamatos villámlás és mennydörgés szünet nélkül rázta a Templomot, lehetetlenné téve az alvást vagy a pihenést. Feszülten, a fáradságtól szinte megbénulva és a félelemtől kimerülve Crysania egy székbe omlott, és tenyerébe temette arcát.

Hirtelen könnyed érintést érzett a karján, riadtan feltekintett majd felugrott. Egy magas, jóképű fiatalember állt előtte, átázott köpenyben. A lány látta az erős, széles vállak körvonalát a köpeny alatt.

- Bocsáss meg, Tisztelendő Nővér, nem akartalak megijeszteni - mondta az idegen mély hangján, amely valahogy ismerős volt a papnőnek, csakúgy, mint az ifjú arca.

- Caramon! - sóhajtott fel megkönnyebbülten, és kétségbeesetten kapaszkodott belé, mint az utolsó szilárd és kézzelfogható dologba.

Az újabb villanást rettenetes mennydörgés követte.

Crysanía fogai vacogtak, szorosan lehunyta szemét és érezte, hogy még Caramon izmos teste is idegesen megfeszül. A harcos magához szorította a lányt és halkan csitított.

- El... el kellett mennem a reggeli imára - rebegte Crysanía, mikor a robaj elült. - Iszonyatos lehet odakint! Bőrig áztál.

- Napok óta kereslek... - kezdte Caramon.

- I... igen, tudom - hebegett a lány - Ne... haragudj, csak... csak sok volt a dolgom...

- Lady Crysanía - vágott a szavába Caramon, megpróbálva leplezni hangja remegését. - Nem azért vagyunk itt, hogy az Évváltó Napi mulatságról csevegjünk. Holnap ez a város megszűnik létezni. Azt...

- Csitt... szólt rá Crysanía és nyugtalanul körbenézett. Itt nem beszélhetünk.

Egy újabb villámlásra és az azt követő ropogó mennydörgésre összereszt, de szinte azonnal összeszedte magát.

- Gyere utánam.

Caramon egy pillanatig habozott, majd követte a lányt a Templomon át a számos sötét szobácska egyikébe. Ide legalább nem hatolt el a villámok fénye, még a mennydörgés robaja is csak tompán hallatszott. Crysanía gondosan becsukta az ajtót maga mögött és intett Caramonnak, hogy foglaljon helyet.

Caramon óvatosan letelepedett az egyik szék szélére, a lehető legkényelmetlenebb pózban. Nem feledte legutolsó találkozásuk kínos körülményeit, mikor részegsége miatt, majdnem mindnyájukat megölték. Crysanía is épp erre gondolhatott, mert pillantásával - amely szürke és hideg volt, mint a hajnal - a férfit méregette. Caramon elpirult.

- Örülök, hogy rendbejöttél - szólt meg Crysanía, és megpróbálta hangjában elnyomni a tanáros szigort, ám ez egyáltalán nem sikerült.

Caramon még jobban elvörösödött és tekintetét a padlóra szögezte.

- Ne haragudj! - mondta gyorsan a lány. - Kérlek bocsáss meg! Már napok óta nem alszom... amióta ez az egész elkezdődött...

Remegő kézzel végigsimította homlokát.

- Már gondolkodni is képtelen vagyok - tette hozzá rekedten. - Ez az állandó robajlás...

- Megértelek - szólt meg Caramon a lányra pillantva. - Minden jogod megvan, hogy lenézz engem. Én is megvetem magam, azért, ami voltam. De ez most nem számít. El kell mennünk, Lady Crysanía.

- Igen, igazad van. Mennünk kell - vett mély lélegzetet a papnő. - Ki kell jutnunk innen. Már csak pár óránk maradt.

Felsóhajtott és a kezeit nézte.

- Kudarcot vallottam - mondta tompán. - Folyton reménykedtem, egészen az utolsó pillanatig, hogy az események más irányt vesznek. De a Papkirály nem lát a szemétől!

- De nem ezért kerültél engem, ugye? - kérdezte Caramon kifejezéstelen hangon. - Hogy megakadályozd, hogy elmenjek?

Most a lányon volt a sor, hogy elpiruljon. Zavarában kezeit tördelte.

- Nem - felelt olyan halkan, hogy Caramon alig hallotta -, nem, csak... csak nem akartam itthagyni...

- Raistlint - fejezte be a mondatot Caramon. - Lady Crysanía! Neki megvan hozzá a varázsereje. Már ide is annak a segítségével érkezett. Ő döntött így. Végre megértettem. Indulnunk kell...

- A testvéred rettenetesen beteg - vágott közbe Crysanía.

Caramon felkapta a fejét, arcán aggodalom tükröződött.

- Évváltó Napja óta próbálom meglátogatni őt, ám mindenkit elküldött magától, még engem is. De ma értem üzent - folytatta Crysania, és érezte, hogy fűlig pirul Caramon átható tekintetétől. - Éppen hozzá készültem, hogy rábeszéljem, tartson velünk. Ha az egészsége megrendült, nem lesz elég ereje, hogy használja varázserejét.

- Igen - dűnnyögte Caramon, miközben arra gondolt, hogy milyen nehéz is egy ilyen bonyolult és összetett varázslatot véghezvinni. Par-Saliannak napokig tartott, pedig ő jó egészségben volt. Hirtelen megkérdezte: Mi baja Raistlinnak?

- Az istenek közelsége őrá is hatással van - felelte Crysania -, ugyanúgy mint másokra, csak azok nem ismerik el.

Hangja szomorúan elhalkult és ajkait keményen összeszorította egy pillanatra, mielőtt folytatta.

- Fel kell készülnünk arra, hogy gyorsan elhagyhassuk ezt a helyet, ha úgy döntene, hogy velünk tart.

- És ha nem? - szakította félbe Caramon. Crysania elpirult.

- Azt hiszem, jönni fog - felelte a lány leküzdve zavarát, miközben felidézte magában azokat a percekét, melyeket a mágus szobájában töltött, amikor oly közel volt hozzá, hogy kiolvashatta a férfi szeméből az égő vágyat és bámulatot. - Beszéltem... vele... arról, hogy rossz úton jár, megmutattam neki, hogy a gonoszság sohasem volt képes építeni vagy teremteni, csupán pusztítani és önmaga ellen fordulni. Elfogadta az érveimet, belátta azok igazát és megígérte, hogy gondolkodik rajtuk.

- Meg szerelmes is beléd - jegyezte meg halkan Caramon.

Crysania nem mert a harcos szemébe nézni, válaszolni se tudott. Szíve oly hevesen dobogott, hogy egy pillanatilag semmi mást nem hallott saját vére zúgásán kívül. Magán érezte Caramon figyelő tekintetét, miközben a Templom rázkódott az égháború tomboló haragjától. Crysania összefűzte ujjait, hogy megállítsa keze remegését, csupán ezután tudatosult benne, hogy Caramon előtte áll.

- Hölgyem - szólalt meg az ifjú halkán, de határozottan. - Ha igazad van, ha jóságod és szerelmed el tudja őt téríteni ezektől a sötét praktikáktól és visszavezeti őt - saját elhatározásából - a fényre, akkor én... akkor én...

Caramon hangja elcsuklott és gyorsan elfordította a fejét. Kihallva a nagydarab ember hangjából a lobogó szeretetet, és látva, hogyan fordul félre, hogy elrejtse könnyeit, Crysaniát elöntötte a szánalom, szíve összefacsarodott. Azon tűnődött, hogy talán rosszul ítélte meg őt. Felállt, gyengéden megérintette a férfi erős karját, ujjával érezte a hatalmas izmok feszülését, amint Caramon küszködve próbálta visszanyerni önuralmát.

- Vissza kell menned? Nem maradhatsz itt?

- Nem - rázta meg Caramon a fejét. El kell mennem Tasért és azért az izéért, amit Par-Salian adott nekem. Elzárták valahova. Meg aztán vannak barátaim... Megpróbáltam rávenni őket, hogy hagyják el a várost. Talán már túl késő, de muszáj még egyszer megpróbálnom.

- Természetesen - egyezett bele Crysania. - Megértelek. Gyere vissza, amint lehetséges. Találkozzunk... találkozzunk Raistlin szobájában.

- Úgy lesz, hölgyem - felelte a férfi katonásan -, de most mennem kell, még mielőtt a barátaim gyakorolni kezdenek.

Tenyerébe fogta a lány kezét és határozottan megszorította, aztán elsietett. Crysania követte tekintetével, ahogy végigment a folyosón, ahol a fáklyák fénye megvilágította a komor sötétséget. A férfi gyors, határozott léptekkel távolodott, még akkor sem lassított tempóján, amikor a folyosó egyik ablaka előtt elhaladva, izzó villám hasította ketté a levegőt és fénye beborította a harcost. A remény volt az, mely szilárdan tartotta lelkét, ugyanaz a remény, melyet hirtelen Crysania is feltámadni érzett szíve legmélyén.

Caramont elnyelte a sötétség. Crysania, egyik kezével felfogva köpenyét, gyorsan

megfordult és felsietett a lépcsőn, amely a Templom azon részébe vezetett, ami otthont adott a feketeköpenyes mágusnak.

Tiszta szíve és reménye kissé visszarettent, amikor a folyosóra lépett. Itt teljes dühével tombolt a vihar, érezhető volt fékevesztett őrjöngése. Még a legvastagabb függönyök sem tudták kirekeszteni a villámok fényét, a vastag falak sem voltak képesek tompítani az ég dörgését. Talán mert volt néhány rosszul záródó ablak, de úgy tűnt, mintha még a szelet se tudták volna kirekeszteni a Templom falai. Egyetlen fáklya sem maradt égve, de nem is volt rájuk szükség, a villámfény úgyszólván mindent megvilágított.

Crysanía fekete haja a szemébe csapódott, köpenye verdeső madárszárnyként lebegett körülötte. Ahogy közeledett mágus folyosóvégi szobájához, hallotta, ahogy az eső kopog az ablaküvegen. A levegő hideg volt és nyirkos. Fázósan, dideregve meggyorsította lépteit, és mikor az ajtóhoz ért, már emelte kezét, hogy kopogtasson, ám ekkor a folyosót hirtelen elborította egy kékesfehér villám vakító fénye. A szinte egyidejűleg kirobbanó mennydörgés Crysaníát az ajtónak lökte. Az ajtó feltárult és a lány Raistlin karjaiba zuhant.

Éppúgy, mint álmában. Crysanía majdnem elájult a rémülettől és befúrta magát a puha, fekete bársonyköpenybe, hagyva, hogy a férfi testének hője felmelegítse. Eleinte még érezte a mágusból áradó feszültséget, de az fokozatosan felengedett. Karjával átölelte, majdhogynem gyöngéden, és kezét kinyújtva, lágy, puha mozdulatokkal simogatta a lány haját.

- Ugyan, ugyan - suttogta Raistlin, mintha egy gyereket csitítgatna. - Nem kell félni a vihartól, Tisztelendő Nővér. Át kell élni! Ízeled meg az istenek hatalmát, Crysanía! Ahogy megfélemlítik az ostobákat. De nekünk nem árthatnak - nem, hacsak nem döntesz másképp.

Crysanía rémülete lassan alábbhagyott. Raistlin szava nem a gyöngéden vigasztaló anya gügyögése volt. Jelentésük magához térítette a lányt. A papnő felemelte fejét és a mágusra nézett.

- Hogy érted ezt? - meredt rá új, erősödő rémülettel. Egy hajszálrepedés tűnt fel a férfi szemének tükörsima felületén, lehetővé téve a lánynak, hogy átlásson a felszínen, egészen az izzó lélekig.

A lány önkéntelenül elhúzódtól, de a mágus utánanyúlt, remegő kezekkel kisimította a kócos fekete haját és azt suttogta:

- Jöjj velem, Crysanía! Jöjj velem abba a korba, mikor te leszel az egyetlen igaz pap a földön. Abba az időbe, amikor majd átléphetünk a kapun és szembenézhetünk az istenekkel! Gondolj bele! Irányítani ezt a világot! Az ittenihez fogható erőt szerezni!

Raistlin levegő után kapkodott, felemelte kezét, a fekete köpeny csillogott körülötte, ahogy a villámok fellobbantak és kihunytak a súlyos mennydörgések közepette. És a férfi hosszan felkacagott. Crysanía látta szemében a lázas izzást és a csillogó színfoltokat a halálsápadt arcon. Sovány volt, sokkal soványabb, mint amikor utoljára találkoztak.

- Beteg vagy - szólalt meg a papnő elhátrálva, és kezével a kilincs után tapogatott. - Hozok segítséget...

- Nem - csattant Raistlin hangja, túlharsogva a mennydörgést. Szemének felszíne ismét tükörsima lett, arca nyugodt és összeszedett volt. Kinyújtotta kezét, fájdalmas szorítással megragadta a lány csuklóját és visszarántotta a szobába. Mögötte az ajtó csattanva bezárult.

- Igen, beteg vagyok - folytatta a varázsló sokkal csendesebben -, de nincs segítség, nincs gyógyír az én bajomra, csak az örületbe menekvés. Munkám majdnem bevégeztetett. Holnap, az Összeomlás napján az istenek figyelmét teljesen leköti az a lecke, amelyet e nyomorult teremtményeknek fognak adni. A Sötétség Királynője nem lesz képes megállítani engem, ha teljes mágikus erőmet bevetve előreugrok a

történelemnek abba a korszakába, amikor Ő sebezhető lesz egy igaz pap hitének ereje által.

- Eressz el! - sikoltotta Crysania fájdalmában, és kétségbeesetten próbálta leküzdeni remegését. Dühösen kitépte csuklóját a férfi szorításából, de tovább érezte annak ölelését, kezének könnyed cirógatását.

A papnő sértődötten és szégyenkezve elfordult.

- Gonosz munkádat nélkülem kell véghezvinned! - mondta, de hangja könnyeibe fúlt. - Nem tartok veled!

- Akkor meghalsz! - vigyorgott Raistlin.

- Hogy merészelsz fenyegetni! - kiáltotta Crysania, szembefordulva a mágussal. A düh és megdöbbenés felszárította könnyeit.

- Óh, nem az én kezem által! - mondta Raistlin különös mosollyal. - Azok okozzák a halálokat, akik ideküldtek.

Crysania pislogott, a megdöbbenéstől moccanni sem bírt, de gyorsan visszanyerte önuralmát.

- Újabb trükk? - kérdezte hidegen, ismét elhátrálva a férfitől. Ám a fájdalom, mely szívébe markolt, majdnem elviselhetetlen volt. Szeretett volna kikerülni innen, mielőtt a mágus észreveszi rajta, mennyire is fáj...

- Nem trükk, Tisztelendő Nővér! - felelte Raistlin egyszerűen. Egy vörös kötésű könyvre mutatott, mely ott feküdt kinyitva az íróasztalon. - Tekintsd meg magad. Sokat tanultam...

Kezével a könyvespolcok felé intett, és minden sor könyvre külön-külön rámutatott. Crysaniának elakadt a lélegzete.

- Legutóbb ezek még nem voltak itt...

A mágus a lányra nézett és bólintott.

- Igen. Messzi-messzi tájakról gyűjtöttem össze őket. Sokat kellett utaznom, hogy hozzájuk jussak. Végül ezt az utolsót itt találtam meg Wayrethben, az Ősmágia Tornyában. És azt hiszem, a mágia minden titkát ismerem. Jöjj, és nézz bele.

- Mi ez? - vizsgálta meg figyelmesen a könyvet Crysania, mintha csak valami undorító, mérges kígyót látna.

- Egy könyv, semmi más - mosolyodott el halványan Raistlin, - Megesküszöm neked, hogy nem fog sárkánnyá változni és parancsomra elröpíteni innen téged. Ismétlem ez csak egy könyv, egy enciklopédia, ha úgy tetszik. Bár az igaz, hogy ősrégi. Az Álmodók Korában írták.

- Miért akarod, hogy lássam? Mit fog tenni velem? - kérdezte Crysania gyanakvón, de azért abbahagyta az óvatos visszavonulást az ajtó felé. Raistlin hétköznapi viselkedése megnyugtatta. Egy pillanatig még arról is elfeledkezett, hogy odakint villámok cikáznak és szörnyű vihar tombol.

- Ez a könyv azoknak a mágikus tárgyaknak az enciklopédiája, amelyeket az Álmodók Korában hoztak létre - folytatta Raistlin zavartalanul, egy pillanatra sem fordítva el tekintetét Crysaniáról, mintha szeme sugarával egyre közelebb és közelebb akarná vonni az asztalhoz. - Olvasd...

- Én nem tudom olvasni a mágia nyelvét - vágott közbe Crysania homlokát ráncolva. - Vagy netán le akarod nekem fordítani?

Raistlin szeme haragosan megvillant, de ezt a haragot szinte azonnal felváltotta a szomorúság és a kimerültség, ami ismét összefacsarta Crysania szívét.

- Nem a mágia nyelvén írták - magyarázta a férfi halkan. - Különben nem kérném, hogy olvasd.

Lenézett fekete köpenyére és keserűen elmosolyodott.

- Réges-rég önként fizettem meg az árat. Nem tudom miért is reméltem, hogy hiszel majd nekem.

Crysanía az ajkába harapott és elszégyellte magát, noha fogalma sem volt, hogy miért. Megkerülte az asztalt és tétován megállt. Raistlin leült és intett a papnőnek, aki odalépett a könyvhöz. A mágus egy varázsszót mormolt és a lányhoz közel levő, falnak támasztott varázsbót hirtelen sárga fénnel árasztotta el a szobát, amitől a papnő úgy megriadt, mintha ismét villámlott volna.

- Olvasd - szólt Raistlin a lapra mutatva.

Crysanía megpróbálta összeszedni magát és átfutotta a lapot, bár fogalma sem volt, hogy mit is keres. Aztán valami megragadta a figyelmét. Az időutazás eszköze... olvasta az egyik bekezdésben és mellé egy olyan tárgyat rajzoltak, amelyet a surranó is leírt.

- Ez az? - kérdezte és Raistlinra nézett. - Az eszköz, amit Par-Salian Caramonnak adott, hogy visszatérjünk?

A mágus bólintott, szemében visszatükröződött a varázsbót fénye.

- Olvasd - ismételte halkan.

Crysanía kíváncsian előrehajolt. A könyv több mint egy bekezdésben ismertette az eszköz kinézetét, a nagy mágust, aki feltalálta és megalkotta, és akit már réges-régen elfelejtettek, valamint a használati utasításokat. Az írás nagy részét nem volt képes felfogni, mivel az misztikus tanokra hivatkozott. Egy-két dolgot azonban így is ki tudott ragadni a szövegből.

...az idővarázslatot használó személyt a jövőbe és a múltba is képes repíteni... helyesen kell összeállítani és a fazettákat a leírt módon forgatni... egyszerre csak egy személyt szállít, azt, akinek az idővarázslat alatt odaadják... az eszközt csak az elfek, ogárok és emberek használhatják... használatához nincs szükség varázsigére...

Crysanía végigolvasta, majd bizonytalanul Raistlinra tekintett. A mágus furcsa, várakozó pillantással méregette. Kell itt lennie valaminek, amit a férfi akar, hogy megtalálja! És a papnő érezte, hogy nyugtalanság, félelem, bénultság kúszik fel szívéből, mintha lelke hamarabb értette volna meg a szöveget, mint az esze.

- Újra - utasította Raistlin. Crysanía megint a szövegbe mélyedt, próbált koncentrálni, bár most sokkal jobban érzékelte a kint dühöngő vihart, mely úgy tűnt, még veszettebbül tombol.

És ekkor megtalálta. A szavak a torkának ugrottak és fojtogatni kezdték.

Egyszerre csak egy személyt szállít...

Egyszerre csak egy személyt szállít!

Crysanía lába felmondta a szolgálatot. Szerencsére Raistlin egy széket rakott mögé, különben a lány a földre zuhant volna.

A papnő hosszú percekig meredt a semmibe, és jöllehet folyamatosan villámlott, meg a mágusbót is világított, úgy tűnt, mintha a világ hirtelen sötétségbe borult volna.

- Tudja? - kérdezte végül Crysanía elhaló hangon.

- Caramon? - horkantott Raistlin. - Természetesen nem. Ha megmondták volna neki, kezét-lábát törte volna, hogy neked adhassa, és térden állva könyörögne, hogy te használd, meghagyva neki a kiváltságot, hogy meghalhasson helyetted. Kevés dolgot tudok, ami boldogabbá tenné...

- Nem, Lady Crysanía, Caramon biztosan használta volna, téged és a surranót szorosan maga mellé állítva. Semmi kétség. És beleőrült volna, amikor odaát kifejtik neki, miért csak egyedül tért vissza. Kíváncsi volnék, hogy tudott volna úrrá lenni a helyzeten Par-Salian - tette hozzá Raistlin gúnyos mosollyal. - Caramon őrlöngésében képes lenne szétverni a Tornnyukat. De ez nem tartozik ide.

A lány nem nézett a varázslóra, de Raistlinnak sikerült elkapni a pillantását. Akaratával kényszerítette, hogy egyenesen a szemébe nézzen. És a papnő újra meglátta önmagát a mágus szemében, ám ezúttal magányosan és rémülten.

- Azért küldtek vissza ide, hogy meghalj, Crysania - Raistlin szinte lehelte a szavakat, jóllehet azok a lány lelke mélyéig hatoltak és a mennydörgésnél is hangosabban visszhangzottak a fülében. - Ez az a jószág, amiről nekem prédikáltál? Ugyan! Félelemben élnek, ugyanúgy, mint a Papkirály! Félnék tőled, ugyanúgy, ahogy tőlem. Az egyetlen út a Jóhoz Crysania az, amin én járok! Segíts, hogy legyőzzem a Gonoszt. Szükségem van rád...

Crysania lehunyta a szemét. Lelki szemei előtt élesen kirajzolódott Par-Salian kézírása, a levél, amit tőle kapott: az életed vagy a lelked... Fel kell áldoznod az egyiket, hogy megmentsd a másikat! Sokféleképp jöhetsz vissza a mi időnkbe, az egyik lehetőség, az hogy Caramonnal... Az öreg mágus szándékosan félrevezette! Miféle másik út létezik Raistlinén kívül? Ez az, amit a mágus mondani akart? Ki adhat választ? Van-e egyáltalán valaki, bárki ebben a sivár és kietlen világban, akiben megbízhat?

A lány izmai görcsösen összerándultak és hirtelen felpattant a székből. Nem nézett Raistlinra, maga elé meredt a semmibe.

- Mennem kell... - motyogta megtörten - muszáj gondolkodnom...

Raistlin nem próbálta megállítani. Még csak fel sem állt. Egy szót sem szólt, míg a lány az ajtóhoz nem ért.

- Holnap - suttogta a mágus - holnap...

15. FEJEZET

Caramon és még két templomőr minden erejét igénybe vette a Templom hatalmas kapujának kinyitása, hogy a harcos kiléphessen a viharba. A szél teljes erejével mellbevágta, nekilökve a nagydarab embert a kőfalnak és odaszegezve egy pillanatra, mintha olyan aprócska lenne, mint Tas. Caramon felvette a harcot, és erőlködve folytatta útját lefelé a lépcsőn.

A vihar dühe egy kicsit alábbhagyott, mikor a város magas épületei közé ért, de még így is nehezen haladt. Az utcákon rohanó víz helyenként féllábszárig ért, és ott örvénylett a harcos lába körül, időnként azzal fenyegetve, hogy a földre dönti. A villámoktól szinte vak, a mennydörgéstől süket lett.

Istár lakói bezárkóztak otthonaikba és felváltva imádkoztak isteneikhez vagy átkozták őket. Az a néhány járókelő, aki mellett elhaladt, ki tudja milyen nyomós okból vetette bele magát a viharba és araszolt a házak mellett előre, vagy ácsorgott rémülten a kapualjakba bújva.

De Caramon továbbnyomult, azzal a szilárd elhatározással, hogy visszatérjen az Arénába. Szíve reménnyel telt meg a vihar ellenére. Vagy talán épp a vihar miatt. Most már biztosan érezte, hogy Kiiri és Pheragas hallgatni fog rá, ahelyett, hogy furcsa, kétkedő pillantásokkal méregetnék, és megpróbálnak majd elmenekülni Istárból.

- Nem mondhatom meg, hogy honnan tudom, egyszerűen csak tudom - könyörgött nekik nem sokkal ezelőtt - higgyétek el, hogy katasztrófa fenyeget. Érzem a szagát!

- És mulasszuk el az utolsó mérközést? - kérdezte Kiiri hűvösen.

- Nem fogják megtartani ebben az ítéletidőben - legyintett Caramon.

- Nincs olyan pokoli vihar, mely örökké tartana - szólalt meg Pheragas. - Ez is ki fogja fújni magát, és utána ismét szép idő lesz. Mindamellet mit fogsz te kezdeni nélkülünk az Arénában?

Pheragas szeme összeszűkül.

- Hát majd harcolok egyedül, ha szükség lesz rá - felelte Caramon kissé elpirulva, hisz tervei szerint addigra már messze jár, ő, Tas, Crysania és talán... talán...

- Ha szükség lesz rá... - ismételte Kiiri különös, halk hangon, összenézve Pheragasszal. A lány merev tekintettel nézte az övéhez teljesen hasonló acél nyakörvet, melyet Caramon viselt, majd folytatta. - Köszönjük, hogy gondoltál ránk, barátom, de nem. Az életünk pokollá válna - szökött rabszolgaként! Mit gondolsz, meddig élnénk odakint?

- Ez nem számít azután... azután, hogy... - sóhajtott Caramon és szomorúan megcsóválta a fejét. Mit is mondhatna? Hogyan is értethetné meg velük? De muszáj megadnia nekik az esélyt! Végül azok ketten otthagyták őt egyedül ülve az ebédlőben, anélkül, hogy egy szót szóltak volna.

De most már biztos volt benne, hogy hallgatnak rá. Muszáj, hogy lássák, ez nem egy közönséges vihar. De lesz-e elég idejük, hogy biztonságban elmeneküljenek? Gondterhelten ráncolta homlokát és életében először kívánta, hogy bárcsak több figyelmet szentelt volna a könyveknek. Fogalma sem volt arról, hogy a város körül mekkora területet pusztított el az égből hulló tüzes hegy. Energikusan megrázta a fejét. Lehet, hogy már túl késő.

Nos, ő megpróbálta, gondolta magában, tovább tapicskolva a sikátorban rohanó vizet. Hamarosan elhagyja ezt a szörnyű helyet. Nemsokára ez az egész olyan lesz, mint egy rossz álom.

Végre visszatérhet Tikához! Talán Raistlinnal! „Be fogom fejezni az új házunkat” - fogadta meg magában, szégyenkezve az eddig elvesztegetett idő miatt. Lelki szemei előtt megjelent egy kép, látta magát, ahogy új otthonukban a kandalló mellett ül és Tika feje az ölében nyugszik. És ő a kalandjaikról mesél neki. Esténként Raistlin is ott ücsörög náluk a könyveit olvasgatva, fehér köpenyében.

„Tika egy szavamat se fogja elhinni - gondolta Caramon -, de nem fogja zavarni, mert együtt lehet a férfival, akit szeret, a saját otthonunkban. És ezután soha semmiért nem fogom elhagyni őt!”

Felsóhajtott és szinte érezte az ujjai közt a vörös, göndör fürtöket, szinte látta, ahogy megcsillannak a tűz fényében. Ezek a gondolatok segítették Caramont keresztül a viharon, egészen az Arénáig. Aztán kihúzta a falból azt a kötömböt, amelyet a gladiátorok ajtóként használtak éjszakai csavargásaik során. (Arack figyelmét nem kerülte el ez a tény, de bölcsen szemet hunyt felette mindaddig, amíg ez saját érdekeit nem sértette.) A porondon természetesen senki sem volt. Az összes edzést törölték a napi programból. Mindenki benn kuksolt, átkozva a megbolondult időjárást, és fogadásokat kötöttek arra, hogy vajon lesz-e küzdelem a következő napon.

Arack majdnem olyan veszett volt, mint az időjárás. Újból és újból kiszámította, hogy mennyi arany csúszik ki a markából, ha elmarad a Végső Összeecsapás, az év legnagyobb sporteseménye Istárban. Azzal a gondolattal vigasztalta magát, hogy ő megígérte, hogy az időjárás javulni fog, és ha valaki, akkor ő csak tudja. Ennek ellenére a törpe sötét pillantásokkal méregette a vihart.

Figyelőhelyéről, az Aréna tornyának egy magasan fekvő ablakából látta, hogy Caramon átmászik a falon.

- Raag! - mutatta a törpe. Az ogár lenézett és értően biccentett, megragadta hatalmas dorongját és megvárta, amíg a törpe elpakolja nyilvántartásait.

Caramon a surranóval közös cellájába sietett, égve a vágytól, hogy beszámoljon neki Crysaniáról és Raistlinról. De amikor belépett, senkit sem talált a szobában.

- Tas? - kérdezte körbepillantva, hogy megbizonyosodjék róla, a surranó nem egy

árnyékos sarokban rejtőzködik-e. Ám egy villám a nappali fénynél is erősebben megvilágította a szobát. A surranónak nyoma sem volt.

- Tas! Gyere elő! Most nincs idő szórakozni! - parancsolta Caramon határozott hangon. Tasslehoff hat évvel ezelőtt majdnem halálra rémítette, amikor egy asztal alá bújt, majd hirtelen előugrott, amikor a harcos hátat fordított neki. A nagydarab férfi fáklyával a kezében morgolódva négykézláb ereszkedett és bevilágított az ágy alá. Tas sehol.

- Remélem ez a kis bolond nem próbált meg kimenni ebbe a viharba! - dűnnyögte az orra alatt Caramon. Bosszúságát hirtelen aggodalom váltotta fel. - Még visszafújna a szél Menedékbe! Lehet, hogy az ebédlőben van és rám vár! Talán vele van Kiiri és Pheragas is. Igen, ez az! Csak fogom azt a varázsizét és csatlakozom hozzájuk. Caramon, magában beszélve, a falárához lépett, amelyben fegyvereit tartotta. Kinyitotta a fedelét és félresöpörte a csillogó aranyjelmezt. Aztán mégis kivette, utálkozó pillantást vetett rá és lehajította a padlóra.

- Végre, legalább nem kell tovább hordanom ezt a vacakot! - sóhajtott hálasan és arcán csintalan vigyorral hozzátette. - Bár szeretném látni Tika arcát, ha meglátna ebben? Vajon nevetne-e? De lefogadom, hogy megszeretné, csakúgy, mint annyi más.

Caramon boldogan fűtyörészve mindent kiszedett a ládából és az egyik kelléktőr pengéjével óvatosan felnyitotta a láda aljában lévő titkos rekeszt, melyet ő szerkesztett oda.

A fűtyszó elhalt.

A rekesz üres volt.

Caramon kétségbeesetten kutatta át újra és újra a rejtekhelyet, bár az nyilvánvaló volt, hogy egy olyan nagy tárgy, mint ez a mágikus eszköz, nem csúszhatott ki egy repedésen. Szíve rémülten dobogott, és ő ismét térdre vetette magát, hogy körbekutasson a szobában, minden zugba bevilágított a fáklyával és az ágy alá is újra benézett. Felszakította még a szalmazsákját is, és éppen Taséval akarta ugyanezt tenni, mikor hirtelen eszébe jutott valami.

Nemcsak a surranó tűnt el, hanem a zsákocskái is, minden apró felszerelési tárgyával együtt, melyekhez annyira ragaszkodott. Még a köpenye is.

És akkor Caramon megértette. Tas vitte el azt az izét.

De miért? A harcos egy pillanatra a földre roskadt, mint akit villám sújtott, ahogy a felismerés hirtelen agyából a testébe hatolva megbénította tagjait.

Tas látta Raistlint - maga a surranó mondta ezt Caramonnak. De mit keresett ott? Miért akart Raistlinnal találkozni? Caramon most jött rá, hogy a surranó ügyesen megkerülte a kérdést.

A harcos falordított.

Valószínűleg Raistlin vette rá a surranót, hogy vigye el neki! Mert ha már egyszer nála van az eszköz, Raistlin kényszeríteni tudja őket, hogy vele tartsanak. Vajon ezt tényleg az elejétől így eltervezte? Hogy hogyan csapja be Tást és vezesse félre Crysaniát? Caramon agya lüktetett kavargó gondolataitól. Vagy talán...

- Tas! - kiáltotta újra akcióba lendülve Caramon. - Meg kell találnom Tást! Meg kell őt állítanom!

A nagydarab férfi lázas sietséggel kanyarította magára átázott köpenyét és már éppen ki akart lépni az ajtón, amikor egy hatalmas, sötét árnyék útját állta.

- El az útból, Raag! - mordult rá Caramon, izgalmában tökéletesen megfeledkezve arról, hol is van.

Ám Raag azonnal emlékeztette erre, lapátkezeivel megragadva Caramon széles vállát.

- Há' mécc, rabszóga?

A harcos megpróbálta lerázni az ogár fogását, de Raag keze mintha a vállához nőtt volna. Reccsenő hang hallatszott és a fiatal férfi felkiáltott fájdalmában.

- Nehogy baja essék, Raag! - hallatszott egy hang valahonnan térdmagasságból. - Holnap harcolnia köll. Sőt! Győznie!

Raag oly kis erőfeszítéssel hajította keresztül a cellán, mint amikor egy ember játékosan a levegőbe emel egy gyereket. Az erős harcos hátratántorodott és dőngve a kőfalnak csapódott.

- Ma nagyon elfoglalt napod lehetett - mondta Arack társalgási stílusban, miközben belépett a cellába és letottyant az egyik ágyra.

Caramon felült és megdörzsölte lehorzsolt vállát. Gyors pillantást vetett Raagra, aki nyugodtan állt, elzárva a cella ajtajához vezető utat. Arack folytatta.

- Egyszer már voltál odakinn, ebben az ítéletidőben, és most mögint odakészülsz? - A törpe a fejét csóválta. - Nem, nem. Ezt nem engedhetöm mög. Még möghúlnél...

- Hé! - szólt Caramon kényszeredetten vigyorogva és megnyalta száraz ajkait. - Csak a kajáldába akartam menni, hogy megtaláljam Tast...

Akaratlanul is összerezsent, amikor odakint egy villám fénye lobbant. Recsegő hang követte és hirtelen égő fa szaga csapta meg az orrukát,

- Felejtsd el. A surranó már elmönt - közölte Arack vállat vonva -, és neköm úgy tűnt, hogy végleg, mert a cuccait is vitte.

Caramon sóhajtott és megköszöri a torkát.

- Engedjétek, hogy megkeressem - kezdte.

A törpe vigyorgása hirtelen gonosz vicsorrá torzult.

- Fikarcnyit sem érdekel az a kis fattyú! Möghozta már a pénzőmet, ahogy számolom, azzal, amit neköm lopott. De te - beléd csinos kis összegöt fektettem. A szökési tervöd kudarcot vallott, rabszolga!

- Szökéés? - Caramon tompán felkacagott. - Én soha... Á, úgyse értenéd!

- Szóval nem értöm, mi? - horkantott a törpe. - Nem értöm, hogy mögpróbáltad a két legjobb embörömet rávönni, hogy mögszökjön. Mögpróbálsz tönkretenni, mi?

A törpe szinte sikoltott, túlharsogta a kint üvöltő szelet.

- Ki biztatott föl? - Arack arckifejezése hirtelen ravasszá és gyanakvóvá vált. - Nem a gazdád volt, ne hazudj! Nemsokára möglátogat.

- Raist... ööö... Fis... Fistandantil... - hebegte Caramon tátott szájjal.

A törpe undorítóan vigyorgott.

- Eegen. És Fistandantilus figyelmeztetett, hogy mögpróbálkozol valamivel. Aszonta, hogy tartsam rajtad a szömöm. Még egy jó kis büntetést is ajánlott neköd. Az Utolsó Összecsapás holnap nem a csapatod és a minotauruszok közt lösz, hanem közted és Kiiri, Pheragas mög a Vörös Minotaurusz közt. - A törpe előrehajolt és Caramon arcába kacsintott. - És az ő fegyvereik igaziak lösznek.

Caramon egy pillanatig értetlenül meredt Arackra.

- Miért? - lehelte erőtlenül. - Miért akar megöletni?

- Mögöletni? - csodálkozott a törpe. - Egyáltalán nem akar mögöletni. Azt hiszi, hogy győzől. „Ez egy próba. Nem köll olyan rabszolga, aki nem a legjobb. És ez majd mögmutatja. Caramon mögmutatta neköm, hogy mire képes Barbár ellen. Az volt az első próba. Lögyön ez neki még nehezebb”, azt mondta. Bizony fura egy szerzet ez a te gazdád!

A törpe kacagott, térdét csapkodta a gondolatra és még Raag is felmordult, ami akár röhögés is lehetett.

- Nem fogok harcolni - jelentette ki Caramon, arca megkeményedett, tekintete szigorúvá vált. - Ölj meg! Nem harcolok a barátaim ellen! És ők sem harcolnak majd ellenem!

- Mögmondta, hogy ezt fogod mondani! - gurult a törpe a röhögéstől. - Ugye Raag? Épp ezekkel a szavakkal! Esküszöm ez ismer tégöd! Azt hinné az embör, hogy testvérök vagytok! „Szóval” mondta neköm „ha nem akar harcolni, márpedig nem fog, kétségöm

sincs felőle, akkor mondd neki, hogy a barátai egyedül fognak harcolni a Vörös Minotaurusszal és csak annak lösz igazi fegyvere.”

Caramon élénken emlékezett arra a fiatal harcosra, aki haldokolva vonaglott a kőpadlón, ahogy a minotaurusz szigonyának mérge szétáradt testében.

- És ami azt illeti, hogy a barátaid harcoljanak veled - szűrte a szót fogai közt a törpe -, Fistandantilus arról is gondoskodott. Attól, amit mondott nekik, azt hiszöm tényleg égne a vágytól, hogy az Arénában lássanak.

Caramon feje mellére hanyatlott. Testét kirázta a hideg, gyomra összeszorult. Testvérének elképzelhetetlen gonoszsága előntötte agyát, gondolatai kétségbeeséssel és sötét szándékkal teltek meg.

„Raistlin mindnyájunkat becsapott. Kijátszotta Crysaniát, Tas és engem. Raistlin volt az, aki megölette velem Barbárt. Hazudott nekem! És hazudott Crysaniának is! Annyira képes szeretni őt, mint amennyire a Sötét Hold az éjszakai eget. Csak kihasználja! És Tas? Tas!” Caramon lehunyta szemét. Maga előtt látta Raistlin tekintetét, mikor felfedezte a surranót és hallotta szavait: „A surranó megváltoztathatja az időt... vajon így akarnak megállítani? Tas veszélyt jelentett számára, egy fenyegetés volt! Most már nem kétséges, hogy hová tűnt Tas...”

A szél tombolt és üvöltött odakint, de nem olyan hangosan, mint a fájdalom és kétségbeesés Caramon lelkében. Émelygett, hányingere volt, a kín jeges szorításától összegörnyedt, és a hatalmas, erős harcos teljesen elvesztette valóságérzékét, fogalma sem volt, hogy mi zajlik körülötte. Nem látta Arack hadonászását és Raag lapátkezeének szorítását sem érezte a karján. Még azt sem vette észre, hogy összekötözték a kezét.

Csak később, mikor már az émelyítő rosszullét és a rettegés elmúlt, ébredt rá a valóságra. Egy szűk, mélyen a földbe ásott, ablaktalan cellában volt, valahol az Aréna alatt. Raag éppen a harcos acél nyakörvéhez kötött láncot erősítette egy gyűrűhöz a kőfalban. Aztán az ogár a padlóra lökte és ellenőrizte a bőrszíjakat a csuklóján.

- Ne túl szorosan - hallotta Caramon a törpe hangját - holnap harcolnia köll.

Távoli mennydörgés hallatszott, még itt, mélyen a föld alatt is. Caramon reménykedve felnézett a hangra. Ilyen időben nem harcolhatnák...

A törpe vigyorgott, miközben Raag mögött kilépett a vastag faajtón. Már majdnem becsapta, de aztán egy pillanatra visszadugta fejét a cellába, és szakálla remegett a visszafojtott röhögéstől, ahogy Caramon képébe bámult.

- Ja! Még valami! Fistandantilus azt mondta, hogy holnap gyönyörű idő lesz. Olyan nap, amit Kryn timer még sokáig fognak emlegetni...

Az ajtó döngve becsukódott, a zár csikorogva elfordult.

Caramon egyedül ült a sűrű, nyirkos sötétben. Tudata tiszta volt, a rosszullét és megrázkódtatás megtisztította mindenfajta érzéstől. Egyedül volt. Még Tas is eltűnt. Ezúttal senkihez sem fordulhat tanácsért, senki sem hozza meg helyette a döntést. Márpedig akkor - döbrent rá - nincs szüksége senkire, hogy meghozza ezt a döntést.

Most már tudta, most már értette. Ezért küldték őt vissza a mágusok. Ők tudták az igazságot. Azt akarták, hogy erre magától jöjjön rá. Ikertestvére elveszett és már nem tér vissza soha többé.

Raistlinnak meg kell halnia.

16. FEJEZET

Aznap éjjel senki sem aludt Istárban.

A vihar dühe egyre nőtt, úgy tűnt, mindent el akar pusztítani, ami útjába kerül. A szél

sűvítése olyan volt, mint a banshee halált hozó sikolya, még a mennydörgés szakadatlan robaján is keresztülhatolt. Cikázó villámok táncoltak az utcákon, tüzes érintésüktől szétrobbantak a fák. A mennydörgések robaja faltól falig csapódva dübörgött végig a sikátorokon, téglákat és köveket ütve ki a házfalakból, betörve még a legvastagabb üveget is, amitől aztán a szél és az eső mint vad, barbár rablóhorda rontott az otthonokba. A megáradt vizek zúgva száguldottak végig az utcákon, magukkal sodorva a piactéri asztalokat, rabszolgakunyhók tetejét, szekereket és homokfutókat.

De mégsem sérült meg senki.

Mintha az istenek tenyerüket óvó kupolaként terjesztették volna az élők fölé, szinte könyörögve, hogy értsék meg figyelmeztetésüket.

Hajnalra a vihar elcsitult. A világ megtelt a váratlan csenddel. Az istenek vártak, még lélegzetüket is visszafojtották, nehogy annak zaja elnyomja azt a halk kiáltást, amely megmenthetné a világot.

A nap felemelkedett a halványkék, nyirkos égboltra. Nem köszöntötte madárdal, nem üdvözölték a reggeli szellőben zizegő falevelek, mert még a szél sem mozdult. A levegő nyugodt volt és halálosan mozdulatlan. Az elűszkösödött fatörzsekből függőlegesen szállt fel a füst az ég boltozatáig, az utakon rohanó patakok úgy eltűntek, mintha valaki felszippanthatta volna azokat. Az emberek elővakodtak házaikból, hitetlenkedve néztek körül, hogy a pusztulás milyen csekély a vihar dühéhez képest, majd az átvirrasztott éjszakától kimerülten visszamásztak ágyaikba.

Azért volt egyvalaki Istárban, aki békésen átaludta az egész éjszakát. Most azonban felriadt a hirtelen csendre.

Tasslehoff Fúró láb nem volt ijedős természetű. Beszélgetett már a Sötét Erdő elkárhozottaival, találkozott néhány sárkánnyal (közülük kettőn lovagolt is), nagyon közel merészkedett az elátkozott Shoikan Ligethez, (amely távolság minden meséléssel tovább csökkent), összetört egy sárkánygömböt és személyesen volt felelős a Sötétség Királynőjének bukásáért (némi külső segítséggel). Egy kis égzengés, még a tegnapi estihez hasonló is, kevés volt ahhoz, hogy megijessze őt, ahhoz pedig pláne, hogy megzavarja az álmát.

A mágikus műtűr megszerzésével könnyű dolga volt. Tas csak a fejét csóválta, ha eszébe jutott Caramon naiv büszkesége, hogy milyen ravasz rejtekhelyet talált ki. Számtalanszor halotta már ezt emlegetni a harcostól, de az igazság az, hogy ezt a titkos rekeszt a ládában bármelyik surranó megtalálta volna, ha elmúlt már három éves.

Kíváncsian emelte ki a mágikus eszközt a rekeszből és ámulva gyönyörködött benne. Már elfelejtette, hogy milyen szép és lenyűgöző is így, ovális nyakékké hajtogatva. Szinte lehetetlennek látszott, hogy képes legyen majd ezt azzá a szerkezetté alakítani, amely létrehozza a Csodát.

Tas gondolatban gyorsan átfutotta Raistlin utasításait. A mágus egy-két nappal ezelőtt mondta el és memorizáltatta be vele azokat, mert szinte biztosra vette, hogy a surranó azonnal elvesztene bármiféle írásos feljegyzést.

Nem volt túl nehéz, a surranó hamar eszébe idézte a tanítást.

Vedd kézbe az időt
Forgasd meg kerekét,
Szedd össze az erőt
S csendben siklik feléd.
Ne gátolja semmi!
Ragadd meg két végét,
Ez könnyen fog menni,

Hajlítsd be a szélét.
Csak ennyit kell tenni!

Ez a tárgy olyan gyönyörű volt, hogy Tas szívesen csodálta volna még hosszú percek alatt. Ám ezek a percek nem álltak rendelkezésére, tehát gyorsan elrejtette a nyakéket egyik szütyőjében, felkapta a többi, üres zsákocskát is (csak arra az esetre, ha valami értékeset találna - vagy inkább az találná meg őt -, amit muszáj magával vinnie), vállára kanyarította köpenyét és kisietett. Útközben felidézte magában a beszélgetést, amelyet néhány napja folytatott a mágussal.

- Még az est leszállta előtt vedd kölcsön azt a tárgyat - oktatta Raistlin. - A vihar elég ijesztő lesz, és lehet, hogy Caramon a fejébe veszi, hogy menjetek el. Meg aztán neked is könnyebb lesz észrevétlenül bejutni a Templomnak abba a helyiségébe, melyet a Szent Szobának neveznek, amíg dühöng a vihar. De reggelre véget fog érni, és akkor a Papkirály és miniszterei megkezdik a körmenetet. Először a Szent Szobába mennek, itt fogja a Papkirály előadni követeléseit az isteneknek. Neked addigra már ott kell lenned és működésbe kell hoznod a szerkezetet, amikor a Papkirály végez a beszédével...

- Hogyan fog végződni? - kérdezte Tas kíváncsian. - Látok majd valami fénysugarat, ami lesújt az égből, vagy ilyesmi? Eltalálja a Papkirályt? Kiüti?

- Nem - felelte a mágus halkán köhhentve -, nem fogja... hmm... „kiütni” a Papkirályt. De a fényt eltaláltad.

- Jéé! - tátotta el száját a surranó. - Tudod, csak úgy gondoltam. Hát ez fantasztikus! Úgy látszik fejlődtem valamit ezekben a mágikus dolgokban, nem?

- Igen - egyezett bele Raistlin szárazon. - Nos, hogy ott folytassam, ahol félbeszakítottál...

- Bocsi! Többet nem fordul elő... - mentegetőzött Tas, majd gyorsan becsukta a száját, mikor meglátta Raistlin tekintetét.

- Az éjszaka folyamán be kell lopakodnod a Szent Szobába. Az oltár mögötti területet egy függöny választja el az előtértől. Rejtőzz oda, ott senki sem fog felfedezni.

- Aztán megállítom az Összeomlást, visszamegyek Caramonhoz és az egészet elmesélem neki! Hős leszek... - Tas megakadt egy pillanatra, hirtelen átvillant agyán egy gondolat. - De hogyan lesz belőlem hős, ha megállítok valamit, ami ettől soha nem kezdődik el? Úgy értem, honnan fogják tudni, hogy csináltam valamit, ha a Semmit csináltam.

- Ó, tudni fogják... - mondta halkán Raistlin.

- Tényleg? De még mindig nem értem... Jaj, azt hiszem, neked most nagyon sok dolgod van. Talán mennem kéne... Már megyek is - hadarta Tas, miközben Raistlin, megragadva a surranó vállát, határozottan az ajtó felé terelte. - De mondd csak, izé, te is elmész, ha vége ennek az egésznek? Merre fogsz menni?

- Amerre választási lehetőségeim engedik - felelte a mágus.

- Nem mehetnék veled? - kérdezte sóvárogva Tas.

- Nem, vissza kell térned a saját korodba - válaszolta Raistlin és nagyon furcsa tekintettel nézett a surranóra, legalábbis az úgy érezte. - Hogy gondoskodhass Caramonról...

- Igen, azt hiszem igazad van - sóhajtott megadóan. - Nagyon sok gondom van vele.

Az ajtóhoz értek. Tas egy pillanatig elgondolkodva meredt maga elé, aztán reménykedve felpillantott a mágusra.

- Nem hinném, hogy akarnád... de nem suhantanál el úgy valahova, mint ahogy a múltkor is csináltad? Az olyan jó volt...

Raistlin, megeresztett egy sóhajt és szórakozottan „elsuhantotta” egy kacsausztatóba, Tas nagy gyönyörűségére. A surranó nem is emlékezett rá, hogy volt-e hozzá Raistlin

valaha is ilyen kedves.

„Ez most biztos azért van, mert meg fogom akadályozni az Összeomlást” - jutott a helyes következtetésre Tas. „Azt hiszem, ő most tényleg nagyon hálás, csak nem tudja, hogy hogyan mutassa ki az érzéseit. Vagy az is lehet, hogy neki nem szabad hálásnak lennie, merthogy gonosz.”

Ez egy érdekes gondolat volt és Tasnak, miközben kimászott a kacsausztatóból és csepegvé cuppogott az Aréna felé, végig ez járt az eszében.

A surranó mindezeket újra felidézte, mikor az Összeomlás - amely soha nem fog bekövetkezni előestéjén elhagyta az Arénát. Ám gondolatait Raistlinről akkor durván félbeszakították. Az épület belsejében nem igazán tudatosult benne, hogy milyen veszett dühvel tombol odakint a vihar, ezért meglepetésként érte annak a szélrohamnak az ereje, amely a gyanútlan surranót abban a minutában, ahogy lábát az utcára tette, szó szerint felkapta és az Aréna falához szegezte. Tas egy percig csak levegő után kapkodott, majd ellenőrizte magán, hogy nem tört-e el valamije, és szorosan megmarkolva a mágikus szerkezetet, újból nekilendült, hogy a Templomba jusson.

Ezúttal elég figyelmes volt ahhoz, hogy kihasználja az épületek nyújtotta védelmet a szél ellen, így a széllekek nem tudták ismét ledönteni a lábáról. Azért a viharban való haladás még így is elég kimerítő feladat volt. Egyszer közvetlen mellette vágott bele egy fába a villám, szilánkokká forgácsolva azt. Máskor pedig az utcán lezúduló víz mélységét számította el, és azon kapta magát, hogy szédítő iramban sodródik együtt az utcai törmelékkel. Ez egyébként igazán élvezetes volt, de még inkább az lett volna, ha közben levegőt is kap. Végül a víz kivetette őt az egyik mellékutcába, ahol nagy nehezen talpra tudott állni és folytathatta útját.

Ennyi kaland után Tas szinte sajnálta, mikor a Templomhoz ért, de emlékeztette magát Fontos Küldetésére és keresztülmászva a kertfalon, belopakodott az épület belsejébe. Odabent már épp ahogy Raistlin megjósolta - a vihar okozta felfordulás miatt könnyebb dolga volt. Szerzetesek szaladgáltak mindenfelé, próbálták feltörölni a kitört ablakokon át bezúduló esővizet, vagy újragyújtani a kihunytt fáklyákat.

Tasnak elképzelése sem volt róla, merre lehet a Szent Szoba, de semmit nem élvezett jobban, mint ismeretlen helyeken csatangolni és felfedezni azokat. Két-három órával (és néhány megtömött zsákocskával) később rábukkant egy teremre, melyre nagyon jól illett Raistlin leírása.

A szobában most nem égtek a fáklyák, de a villámok fénye eléggé megvilágította ahhoz, hogy a surranó megtalálja az oltárt és mögötte a függönyt, amit Raistlin említett. Addigra már eléggé elfáradt ahhoz, hogy örüljön annak, végre megpihenhet. Átkutatta a szobát, amit lehangolóan üresnek talált, megkerülte az oltárt - azon sem volt semmi érdekes - és bebújt a függöny mögé, fáradsága ellenére is abban reménykedve, hogy hátha talál ott valami titkos barlangot, ahol a Papkirály szokta végezni szent rítusait, elzárkózva az avatatlan tekintetek elől.

Miután körbenézett, reménytelenül sóhajtott. Semmi. Csak egy függönnyel eltakart fal. Tas tehát leült a kárpit mögött, köpenyét kiterítette száradni, varkocsából kicsavarta a vizet és a festett üvegablakokon keresztül bevilágító villámok fényénél nekilátott, hogy rendszerezze azokat az érdekes dolgokat, amelyek útközben valahogy a tarsolyaiba kerültek.

Kis idő múlva szempillái elnehezedtek és akkorákat ásított, hogy belefájdult az állkapcsa. Összegömbölyödött a padlón és lassan álomba merült, amiben csak kevésbé zavarta a folyamatos mennydörgés. Utolsó gondolata az volt, vajon Caramon észrevette-e már a hiányát és ha igen, nagyon dühös-e?...

A következő dolog, ami tudatosult benne, a nyugalom volt. Hogy miért pont a csend ébresztette fel, az teljesen titokzatosnak tűnt. Eleinte azt sem tudta, hogy hol is van, de

aztán csak eszébe jutott.

Hát, persze. Istár Papkirályának Templomában a Szent Szobában. Ez a nap az Összeomlás napja, vagyis az lett volna. Talán pontosabb úgy fogalmazni, hogy a mai nap a nem-Összeomlás napja. Vagy, hogy valaha ez a nap volt az Összeomlás napja. Tas nagyon zavarosnak találta ezt az egészet - de hát a történelem megváltoztatása egy ilyen dolog -, ezért elhatározta, hogy nem gondolkodik rajta tovább, inkább megpróbálja kideríteni, hogy mitől van ilyen csend.

Aztán hirtelen rájött. Elmúlt a vihar! Épp ahogy Raistlin mondta. Felállt és a függöny résén kilest a Szent Szobába. Az ablakon betűzött a napsugár. Tas nagyot nyelt izgalmaiban. Fogalma sem volt, mennyi lehet az idő, de a nap állása alapján jócskán bent járhattak már a délelőttben. Az jutott eszébe, hogy a körmenet hamarosan elkezdődik, és eltart majd egy darabig, amíg ideér. A Papkirály akkor fog szólni az istenekhez, amikor a nap éppen delelőre ér.

És valóban, épp mikor Tas ezekre a dolgokra gondolt, harangok kondultak meg épp a feje felett, bongásuk jobban megrémítette, mint a vihar robaja. Egy pillanatra felöltött benne, hogy talán az a végzete, hogy ezentúl semmi mást ne halljon, csak a fülében zúgó harangokat. Aztán elhallgattak a harangok a feje fölé magasodó toronyban és néhány perc múlva a fejében is megszűnt a zenebona. Megkönnyebbülten felsóhajtott és ismét kilest a függönyök közt a Szobába, s éppen az jutott eszébe, hogy mi lesz, ha valaki idejön, hogy feltakarítson, amikor meglátta, hogy egy árnyalak lopózik a terembe.

Tas visszahúzódott, épp csak annyi rést hagyva a függönyök közt, hogy félszemmel átkukucskálhasson rajta. A lopakodó alak lehajtotta a fejét, léptei lassúak voltak és bizonytalanok. Egy pillanatra nekitámaszkodott az egyik márványpadnak az oltár oldalánál, mintha túl fáradt lenne, hogy továbbhaladjon, aztán térdre hullt a kőpadlón. Bár fehér csuhát viselt, mint a Templomban majdnem mindenki, Tasnak valahogy ismerősnek tűnt, ezért amikor biztossá vált, hogy az ismeretlen nem veheti észre, kicsit nagyobb rést nyitott a függönyökön.

- Crysania! - kiáltott fel magában feltámadó érdeklődéssel. - Kíváncsi vagyok, miért jött ilyen korán?

Aztán hirtelen belényilallt a kellemetlen felismerés. Lehet, hogy a lány is az Összeomlást akarja megakadályozni?

- A fenébe! De hát Raistlin azt mondta, hogy csak én tudom... - dörmögte Tas.

Akkor észrevette, hogy a papnő beszél - vagy magában, vagy imádkozik, nem tudta eldönteni. Szétnyitva a függönyöket, amennyire csak merte, Tas éles fülével ki tudta venni a suttogó szavakat.

- Paladin, legnagyobb és legbölcsebb az örök istenek között, halld meg szavam ezen a napon, minden napok legvégzetesebbikén! Tudom, hogy nem állíthatom meg, ami eljövendő. És talán hitem megingásának jele, hogy megkérdőjelezem tetteidet, de arra kérlek, csupáncsak arra, hogy segíts megértenem. Ha valóban meg kell halnom, hadd tudjam, miért? Engedd látnom, hogy áldozatomnak van értelme! Mutasd meg, hogy a helyes úton járok, hogy volt értelme annak, hogy visszajöttem. Tisztelj meg azzal, hogy itt maradhatok, láthatatlanul, hogy meghallhassam a Papkirály szavait. Ő jó ember, talán túlságosan is az.

Crysania tenyerébe hajtotta fejét.

- Hitem egy pókfonálon lóg - lehelte a papnő olyan halkan, hogy Tas alig hallotta. - Mutasd meg nekem igazságodat, jogodat ehhez a rettenetes ítélethez. Ha ez megmásíthatatlan akaratod, meghalok, ahogy elrendeltetett, azokkal együtt, akiknek hite már rég megingott az igaz istenekben...

- Ne mondd, hogy megingottak hitükben, Tisztelendő Nővér - hallatszott egy hang a levegőből, amittől a surranó úgy meglepődött, hogy csaknem kiesett a függönyök közül. -

Mondd inkább úgy, hogy az igaz istenekbe vetett hitüket a hamis istenekére cserélték, a pénz, a hatalom és a rang hitére...

Crysanía álmélkodva emelte fel fejét, akárcsak Tas, de a surranónak nem attól akadt el a lélegzete, hogy a papnő mellett egy vibráló, fehér alak materializálódott, hanem a lány arca láttán. A nő nyilvánvalóan napok óta nem aludt egy szemhunyaszt sem, szeméi mélyen üregükbe süppedtek, sötét árnyék keretezte azokat. Arca sápadt volt és beesett, ajka száraz és kicserepesedett. Még azzal sem törődött, hogy megfésülje haját, amely mint fekete pókháló hullott most arcába, ahogy megrettent tekintetét rémülten az idegen, kísérteties alakra függesztette.

- Ki... ki vagy te? - dadogta.

- A nevem Loralon. És azért jöttem, hogy magammal vigyelek. Nem sorsod, hogy meghalj, Crysanía. Te vagy most az utolsó igaz pap Kryn timer, ezért jogod van csatlakozni hozzánk, akik már több nappal ezelőtt elhagytuk e világot.

- Loralon, Silvanesti leghíresebb papja - dünnyögte Crysanía. Hosszú pillanatokig nézett rá mereven, aztán lehajtotta fejét és elfordult, valahová az oltár felé nézett.

- Nem mehetek - mondta határozottan, kezeit idegesen tördelte, ahogy ott térdelt. - Még nem. Hallanom kell a Papkirályt. Muszáj megértenem, hogy...

- Hát nem értesz már eleget? - kérdezte Loralon szigorúan. - Mit éreztél lelked legmélyén ma éjjel?

Crysanía nyelt egyet, aztán remegő kézzel hátrasimította haját az arcából.

- Rettegést, alázatot - suttogta -, amit mindenki érez, az isteni hatalom színe előtt.

- Mást nem? - sürgette Loralon. - Esetleg irigységet? Vágyat, hogy közéjük tartozz? Hogy ugyanolyan szinten létezz, mint ők?

- Nem! - felelte Crysanía dühösen, aztán elpirult és kezébe temette arcát.

- Most jer velem, Crysanía - sürgette a pap. - Az igaz hívőnek nincs szüksége bizonyítékra vagy igazolásra ahhoz, hogy higgyen abban, amiről a szíve mélyén tudja, hogy igaz.

- Szívem szavai üresen visszhangoznak agyamban - vágott vissza Crysanía. - Nem mások, csupáncsak árnyak. Látnom kell az igazságot, ahogy nappali fényben csillog! Nem, nem fogok veled menni. Itt maradok, és meghallgatom a beszédet! Tudni fogom, ha az isteneknek igazuk volt!

Loralon figyelmesen végignézett a papnőn, inkább szánakozva, mint haragosan.

- Nem látsz a fénybe, pedig előtte állsz. Az árnyék, mely szemedre hull a saját árnyékod. Csak akkor fogsz tisztán látni, Crysanía, mikor majd megvakít a sötétség... az örök sötétség. Ég veled, Tisztelendő nővér!

Tasslehoff pislogva nézett körül. Az öreg elf eltűnt! „Itt volt egyáltalán?” - gondolta idegesen a surranó. Pedig itt kellett lennie, mert emlékezett a szavaira. Hideg borzongás futott végig rajta, minden összezavarodott. Vajon mit jelentettek azok a szavak? Olyan jóslatszerűen hangzottak. És mit akar mondani Crysanía azzal, hogy ide küldték meghalni?

Aztán a surranó felderült. Hát persze, hiszen egyikük sem tudja, hogy az Összeomlás nem fog bekövetkezni! Nem csoda, hogy Crysanía gyászt és szomorúságot érez.

- Valószínűleg kissé felvidul, ha kiderül, hogy a világ mégsem válik romhalmazzá - biztatta magát Tas.

És ekkor a surranó meghallotta a távoli énekszót. A körmenet! Elkezdődött. Tas majdnem felkiáltott izgalmában. Félve, hogy felfedezik, kezével gyorsan betapasztotta a száját. Aztán egy gyors, utolsó pillantást vetett Crysaníára. A lány mozdulatlan sárgba dermedve ült, feszülten figyelve az énekhangra. A távolság eltorzította a hangzatot, ezért az éles, harsány és élvezhetetlen volt. A lány arca olyan élettelennek tűnt, hogy Tas egy pillanatra megrettent, de aztán látta, hogy ajkait szorosan összezárja és tekintete

elsötétedik. A papnő összekulcsolva kezeit, maga elé meredt.

- Hamarosan jobban fogod érezni magad - lehelte Tas hangtalanul, azzal visszahúzódott a függöny mögé és előhúzta a gyönyörű mágikus szerkezetet. Leült és kezébe fogva a varázstárgyat, csendben várakozott.

A körmenet egy örökkévalóságig tartott, legalábbis a surranó úgy érezte. Ásított. „A Fontos Küldetések biztos mind ilyen unalmasak” - jegyezte meg magában ingerülten és remélte, hogy ha majd vége lesz ennek az egésznek, lesz aki méltányolja, hogy mi mindenben ment ő keresztül. Szívesen bütykölt volna valamit a mágikus szerkezeten, de Raistlin a lelkére kötötte, hogy ne piszkálja, amíg el nem jön az ideje, és akkor is betű szerint kövesse az utasításokat. Olyan határozottság sugárzott Raistlin hangjából és olyan hidegen nézett akkor rá, hogy az még a surranó nemtörődömségén is keresztülhatolt. Tas tehát ült, kezében tartva a medált és még moccanni is alig mert.

Aztán, mikor már éppen feladni készült ezt az egészet - és a lába is kezdett elszibbadni -, meghallotta a terem ajtaja előtt felhangzó gyönyörű himnusz. Szikrázó fény világított keresztül a vastag kárpiton. A surranó egy ideig küzdött egyre növekvő kíváncsisága ellen, de végül nem bírta ellenállni és - csak egy pillantás erejéig - kilesett a függönyök résén. Végül is még sose látta a Papkirályt. Azt magyarázva magának, hogy muszáj szemmel követnie az eseményeket, újból és újból kinézett a keskeny résen.

A fény csaknem megvakította.

- Magasságos Reorx! - dünnyögte a surranó, kezével elfedve szemét. Eszébe villant, hogy egyszer, gyerekkorában belenézett a napba, hogy eldönthesse, az valóban egy óriási aranyérem-e, és ha igen, akkor hogyan tudná megszerezni onnan. Utána három napig nyomta az ágyat, hideg borogatással a szemén.

- Vajon hogy csinálja? - kérdezte magában Tas, amikor ismét ki mert lesni ujjai közül. Egyenesen a sugárzó fényesség közepébe nézett, éppen úgy, ahogy egykor a napba. És ott meglátta az igazságot. A nap nem volt aranyérem. A Papkirály csak egy ember volt.

Tas nem élte át azt a rettenetes megrázkódtatást, amit Crysania, mikor az illúzió mögött megpillantotta a közönséges halandót. Talán azért nem, mert a surranónak semmilyen előzetes benyomása nem volt arról, hogy milyennek kellene lennie a Papkirálynak. A surranót senki és semmi nem volt képes kétségbe ejteni - bár azt el kellett ismernie, hogy Lord Soth, a halállovag közelében ő is érzett valami nyugtalanítót. Ezért csak kevéssé lepte meg, amikor látta, hogy a legszentségesebb Papkirály egyszerűen csak egy kissé kopaszodó középkorú férfi, halványkék szemekkel, amelyek rémülten cikáznak ide-oda, mint a bozótban felriasztott őzé. Tas csalódott volt.

„A semmiért keveredtem ebbe az egész zűrbe” - gondolta ingerülten. „Nem lesz itt semmiféle Összeomlás. Nem hiszem, hogy ez a fickó fel tudna engem annyira bosszantani, hogy hozzávágjak akárcsak egy habos tortát is, nemhogy egy tüzes hegyet!”

De mivel semmi mást nem tehetett - pedig majd meghalt, hogy használhassa a varázseszközt -, elhatározta, hogy nyugton marad és csendben figyel. Majd csak történik valami! Próbálta tekintetével megkeresni Crysaniát, azon töprengve, hogy vajon a lány hogyan éli meg ezeket a dolgokat, de a Papkirályt körülvevő fényudvar olyan vakító volt, hogy semmit se látott tőle.

A Papkirály lassú, kimért mozdulatokkal az oltár elé ment, miközben körbehordozta tekintetét. Tasnak eszébe jutott, hogy vajon észrevette-e Crysaniát, de nyilvánvalóan a férfit is elvakította saját fénye, mert tekintete keresztülsiklott a lányon. Mikor az oltár elé ért, nem térdelt le imádkozni, mint a papnő. A surranó egy pillanatig azt hitte, hogy mégis térdre fog hullani, de aztán a Papkirály dühösen megrázta fejét és állva maradt.

Tas megfigyelőpontjáról - az oltár mögött, kissé balra - remekül láthatta a férfi arcát. A surranó újra izgatottan megmarkolta a varázstárgyat. A Papkirály vizenyős tekintetéből sugárzó csupasz félelmét arroganciája mögé próbálta rejtteni.

- Paladine - harsogta a Papkirály, és Tasnak határozottan az volt az érzése, hogy a férfi valami alacsonyabbrendű lényhez beszél -, Paladine te látod a Gonoszságot, amely körülvesz engem. Tanúja voltál azoknak a rettenetes csapásoknak, amelyek az utóbbi napokban sújtották Krynnt. Te tudod, hogy ez a gonoszság személyem ellen irányul, mert én vagyok az egyetlen, aki harcol ellene. Most már magad is láthatod, hogy az Egyensúly elve csődöt mondott.

A Papkirály hangjából most eltűnt a harsány vádaskodás, oly lággyá vált, mint a fuvola hangja.

- Persze én megértelek. A régi napokban, mikor még gyenge voltál, muszáj volt ezt az elvet vallanod. De most már itt vagyok én, a jobbkezed, igaz képviselőd itt Krynnten. A mi egyesített erőnkkel száműzni tudnám a Gonoszt e világból! Semmisítsd meg az ogárok népét! Regulázd meg az eltévelyedett embereket! Keress messze innen új hazát a törpéknek, surranóknak és gnómoknak, azoknak a fajoknak, melyek nem a te teremtményeid...

„Micsoda sértés!” - gondolta Tas dühösen. „Ennek a fele is elég lenne ahhoz, hogy rádobják azt az izzó hegyet!”

- És akkor majd dicsőségben fogok uralkodni - erősödött fel ismét a Papkirály hangja -, olyan korszakot teremtek, amely vetekedni fog a legendás Álom Korral.

Szélesre tárta karjait és folytatta.

- Ezt a kegyet megadtad már Humának is, Paladine, aki pedig nem volt más, mint egy alacsony származású, renegát lovag. Azt akarom, hogy részesíts engem is ebben a kegyben, a hatalomban, amely eloszlatja e földön a Gonoszság árnyékát, mely elhomályosítja azt.

A Papkirály elhallgatott, karját az ég felé tárva várt.

Tas is várt lélegzetvisszafojtva, kezével görcsösen markolva a mágikus eszközt.

És akkor a surranó megérezte - itt a válasz. Rémület borította el, olyan félelem, amelyet még soha nem tapasztalt, amelyet még Lord Soth vagy a Shoikan Liget közelében sem érzett. Remegve térdre rogyott és lehajtottá fejét, vacogott és remegett, valamely láthatatlan hatalomhoz könyörögve kegyelemért és megbocsátásért. A függöny túloldaláról saját összefüggéstelen motyogásának visszhangját hallotta, és tudta, hogy Cysania ott van és ő is érzi ezt a rettenetes izzó haragot, mely beborította őket, mint viharban a mennydörgés.

De a Papkirály egy szót sem szólt. Úgy maradt, utolsó mozdulatába merevedve, várakozóan tekintve fel az ég felé, de nem láthatott keresztül temploma vastag falain és mennyezetén, nem pillanthatott be a mennyekbe, mert saját fénye elvakította a szemét.

17. FEJEZET

Miután szilárdan eltökélte, hogy mit fog csinálni, Caramon kimerült álomba zuhant és néhány órára minden áldott feledésbe merült. Arra riadt, hogy Raag föléhajol és eltöri láncait.

- És ezekkel mi lesz? - kérdezte Caramon, megcsörgetve ami a csuklóján maradt.

Raag megrázta a fejét. Bár Arack nem igazán hitte, hogy Caramon lesz olyan bolond és nekimegy az ogárnak fegyvertelenül, mégis elég örületet látott a harcos szemében múlt éjjel, hogy úgy gondolja, nem kockáztat.

Caramon sóhajtott. Valójában, mint ahogy sok mindent, ezt a lehetőséget is számba vette, de később elvetette. Fontosabb, hogy életben maradjon, legalábbis addig, míg meg nem bizonyosodik, hogy Raistlin halott. Azután már nem számít semmi...

Szegény Tika... Csak vár majd, egyre csak vár, míg egy nap arra ébred, hogy akit vár, az sose jön meg.

- Gyerünk! - morgott Raag. Caramon elindult, követte az ogárt fel a nyirkos csigalépcsőn, mely az Aréna alatti raktárakba vezetett. Megrázta a fejét, hogy megszabaduljon Tika képétől. Még meggyengítené elhatározásában és ezt nem engedheti meg. Raistlinnak meg kell halnia. Mintha múlt éjjel a villám megvilágította volna Caramon agyának egy szegletét, melyre évekig sötétség borult. Most végre látta testvére nagyravágyásának igazi nagyságát, hataloméhségét. Caramon végre felhagyott azzal, hogy mentségeket keressen. Keserűen vette tudomásul, hogy még a sötételf, Dalamar is sokkal jobban ismeri fivérét, mint a saját testvére.

A szeretet elvakította őt is és szemmel láthatóan Crysaniát is. Caramonnak eszébe jutott Tanis egy mondása, „sosem láttam olyat, hogy amire a Szeretet képes, azt a Gonoszság is meg tudja tenni.” Dühösen felhorkant. Nos, mindennek megvan a maga kezdete, ahogy a jó öreg Kova szokta volt mondogatni. Az első alkalom... és az utolsó. Ám azt, hogy hogyan fogja megölni fivérét, Caramon nem tudta. De nem aggódott. Különös nyugalom szállta meg. Tisztán és logikusan gondolkodott, amin maga is meglepődött kissé. De tudta, hogy képes rá. Raistlin ez alkalommal nem fogja tudni megállítani. A mágikus időutazás bűvös igéi lekötik a varázsló teljes figyelmét. Az egyetlen dolog, ami képes lehet Caramont megállítani, maga a Halál.

„És épp ezért kell életben maradnom” - mondta magának keserű grimasszal.

Csendesen, nyugodtan állt, anélkül, hogy megszólalt vagy egyetlen izmát megmozdította volna, miközben Arack és Raag azon küszködött, hogy ráadja a páncélját.

- Nem tetszik ez neköm - morogta a törpe néhányszor az ogárnak, miközben Caramont öltöztették. A nagydarab gladiátor nyugalma, érzelemmentes arc kifejezése sokkal jobban idegesítette a törpét, mintha dühöngött volna, mint egy veszett bika. Az egyetlen alkalom, mikor Arack az élet apró jelét vélte felfedezni Caramon rezzenéstelen arcán, akkor volt, amikor rövid kardját az övéen lógó kardhüvelybe csúsztatta. A harcos lenézett és azonnal felismerte a hasznavehetetlen álfegyvert, amit kapott. Arack látta, hogy fanyarul elmosolyodik.

- Tartsd szömmel! - utasította a törpe Raagot, aki biccentett. - És tartsd távol a többiektől, amíg sorra nem kerül.

Raag ismét bólintott, aztán elvezette az összekötözött kezű Caramont az aréna alatt arra a folyosóra, ahol a többiek várakoztak. Kiiri és Pheragas elnéztek a harcos mellett, amikor beléptek. Kiiri hűvösen elfordult és ajka megvetően lebiggyedt. Pheragas szeme találkozott a harcoséval, ám annak tekintete sem bocsánatkérést, sem megbocsátást nem tükrözött. Pheragas nyilvánvalóan nem erre számított, a fekete férfi először zavartnak tűnt, aztán - miután néhány suttogó szót váltott Kiirivel, ő is elfordult. De a nagydarab fickó látta, hogy a férfi válla leereszkedik és többször is megcsóválja a fejét.

Odakint felüvöltött a tömeg és Caramon felemelte tekintetét, hogy lássa, mi történik a porondon. Már majdnem dél volt, a Játékokat pontosan a Főőrség idején kezdték. A nap melegen sütött, az óriási tömeg - amely végre kipihenhetette magát - szemmel láthatóan jó kedvében volt. Először lement néhány bevezető ütközet, hogy meg hozzák a közönség étvágyát és növeljék a feszültséget. De az igazi attrakció az Utolsó Összecsapás lesz, az, amelyik eldönti, hogy ki lesz a bajnok, ki lesz az a rabszolga, aki elnyeri a szabadságát, vagy - a Vörös Minotaurusz esetében - elegendő gazdagságot ahhoz, hogy gondtalanul éljen.

Arack bölcsen úgy rendezte, hogy az első néhány összecsapás csak könnyű ütközet legyen, helyenként még komikus is. E célból még néhány mocsári törpét is beszerzett. Valódi fegyvereket adott nekik, amelyek használatáról természetesen fogalmuk sem volt, és beküldte őket a porondra. A közönség nyűszített a gyönyörűségtől, úgy röhögtek, hogy

a könnyük is kicsordult attól a látványtól, ahogy a mocsári törpék a saját kardjuk hegyére tűzik fel magukat, miközben vadul próbálják hátbaszúrni egymást a fegyver markolatával, vagy sikoltozva össze-vissza rohangálnak az Arénában. Természetesen a közönség közel sem élvezte ezt az egészet annyira, mint maguk a törpék, akik végül is elhajítva fegyvereiket, összegabalyodtak a sárban, egy kis iszapbirkózásra. Úgy kellett erővel kítaszigálni őket a porondról.

A nézők tapsoltak, de mostanra már sokaknak elégük lett, és lábukkal dobogva türelmetlenül követelték a fő attrakciót. Arack hagyta, hadd tomboljanak egy ideig. Mint jó porondmester, tudta, hogy ez csak fokozza izgalmukat. És igaza lett. Hamarosan az egész nézőtér dübörgött, csattogott és ütemesen kántált.

Ezért aztán senki sem vette észre a tömegben az első rengéseket. Caramon érezte, és gyomra összerándult, ahogy a föld megmozdult a lába alatt. Jeges félelem borította el - nem a haláltól félt, hanem attól, hogy meg kell halnia anélkül, hogy teljesítené kötelességét. Idegesen felpillantott az égre, és megpróbált felidézni minden legendát, amit az Összeomlásról valaha is hallott. Emlékei szerint ilyentájt kezdődhetett. De mielőtt a tüzes hegy szétzúzta és a föld alá süllyesztette volna Istár városát, hogy aztán tenger ömöljön fölébe, földrengések, vulkánkitörések és mindenféle természeti katasztrófák söpörtek végig Krynnen.

Caramonban elevenen élt az elátkozott város romjainak képe, ahogy azt hajójuk elsüllyedése után látta, melyet az Istári Vértenger örvénye szippantott magába. Akkor a tengeri elfek megmentették őket, de ezeknek az embereknek most nincs menekvés. Felidézte a megnyomorodott, beomlott épületeket, lelke remegett a borzalomtól, és ráeszmélt, hogy még ma is őrzi emlékeiben ezeket a rémséges képeket.

„Sose gondoltam, hogy mindez igazán megtörtént” - döbönt rá Caramon, megborzongva a rémülettől, és a föld mintha együttérzően vele reszketett volna. „Csak óráim lehetnek vagy talán még annyi se. Ki kell jutnom innen! Muszáj megtalálnom Raistlint!”

Aztán lehiggadt. Raistlin számít rá. Raistlinnak szüksége van rá, vagy legalábbis egy „képzett harcosra”. Raistlin biztosan tudja, hogy elegendő ideje van ahhoz, hogy győzzön és megkaparintsa őt. Vagy ha veszít, valaki mást. Azért azt Caramon nagy megnyugvással vette tudomásul, hogy a remegés abbamaradt. Ekkor meghallotta Arack hangját odakintről, a porond közepéről, ahogy bejelenti az Utolsó Összecsapást.

- Valaha együtt harcoltak, hölgyeim és uraim, és mint jól tudják, ők voltak a legjobb csapat, akit hosszú évek óta láttunk. Számítalan alkalommal láthatták, ahogy sajátjukét kockára téve óvták egymás életét. Olyanok voltak, mint három testvér... - Caramon keze ökölbe szorult. - De most a legádázabb ellenfelek, hölgyeim és uraim! Mert amikor a szabadságról, gazdagságról, az összes eddigi Játék bajnoki címéről van szó, a gyöngédség háttérbe szorul. Tudásuk legjavát nyújtják majd, erre fogadhatnak, hölgyeim és uraim. A küzdelem halálig tart! Kiiri, a szirén, ergothi Pheragas, a Vörös Minotaurusz és Caramon, a Legyőzhetetlen közül csak egy hagyja el ma élve a porondot.

A nézők kiabáltak és sikongattak. Még akkor is, ha tudták, hogy az egész hazugság, szerették azzal áztatni magukat, hogy ez nem így van. Az ordítás felerősödött, amint a Vörös Minotaurusz belépett, vadállati arcán vérszomjas vicsorral. Kiiri és Pheragas ránézett, aztán a szigonyra, amely nála volt, és végül egymásra. A szirén erősen megmarkolta töre nyelét.

Caramon ismét érezte a föld remegését, mikor Arack az ő nevét kiáltotta. Kezdődjek hát a Játék!

Tasslehoff is érezte az első rengéseket, és egy pillanatig arra gondolt, hogy képzelődik, s az a rettenetes harag, ami körülötte hullámszik, érezteti ezt vele. Aztán meglátta, hogy a

függöny leng és hirtelen rádöbbsent a valóságra. Indítsd be a szerkezetet! - hallott egy belső hangot. Keze remegett, és a varázstárgyra pillantva elismételte az utasításokat.

- Vedd kézbe az időt... Na lássuk csak, ezt a félgömböt magam felé fordítom, így ni... Forgasd meg kerekét... Ezt a korongot elforgatom jobbról balra. Szedd össze az erőd... A hátsó tárcsát benyomom, hogy a két lemez hozzákapcsolódjon a nyélhez... Nini, működik!

- Tas egyre növekvő izgalommal folytatta. - S csendben siklik feléd... Magam felé csavarom a felső félgömböt. Ne gátolja semmi... Meggyőződöm róla, hogy az összekötő lánc feszes... Ez az! Jól van! Ragadd meg két végét... Megfogom a korongot mindkét szélénél... Ez könnyen fog menni... valahogy így.. és... Hajlítsd be a szélét... A lánc magától be fog csúszni a gömbbe. Hát nem csodálatos?! Tényleg megcsinálta! Úgy... Csak ennyit kell tenni... Na, most tartsuk a fejünk fölé!... Hé! Várjunk csak! Valami nem stimmel! Nem hiszem, hogy ennek kellene történnie!

Egy kicsiny drágakő hullott le az eszközről, egyenesen Tas orrára. Aztán egy újabb, majd még egy, miközben a megzavarodott surranó csak állt, az apró drágakövek záporában.

- Mi ez? - kerekedett el Tas szeme, és felpillantott a feje fölé tartott eszközre. Kapkodva ismét csavargatni kezdte. Ezúttal a drágakőzápor igazi felhőszakadássá vált, darabjai kopogtak a padlón és tiszta hangon csilingeltek, mint a harangjáték.

Tas nem volt egészen biztos benne, de úgy gondolta, nem ennek kellene történnie. Ámbár sohasem lehet tudni ezeknél a varázslóknál. Lélegzet-visszafojtva figyelt és várta a villanást... A föld hirtelen meglódult a lába alatt, ő pedig keresztülrepült a függönyön, végigszánkázott a padlón, egyenesen a Papkirály lábához. De a férfi észre sem vette a hamuszürke arcú surranót. Kábultan, üres tekintettel meredt rá, szemét rémülten szegezve a függönyökre, melyek lengtek és hullámozottak, és a kicsiny repedésre, mely hirtelen keresztülfutott a márványoltáron. Magában mosolyogva, mint aki biztos abban, hogy ez az istenektől származó jel, a Papkirály elfordult a recsegő oltártól és visszament a középső kápolnába, a reszkető padok között egyenesen ki a Templom főcsarnokába.

- Ne! - bődült el Tas kétségbeesetten rázva a varázstárgyat. Ekkor a cső, amely a jogar két végét kötötte össze, kettévált a kezében. A lánc kipörgött ujjai közül, Tas lassan, majdnem annyira remegve, mint lába alatt a padló, felegyenesedett. Kis kezében ott tartotta a széttört varázstárgy darabjait

- Mit tettem? - esett kétségbe. - Pedig követtem Raistlin utasításait, biztos, hogy követtem. Én...

És a surranó hirtelen megértette. A szemébe szökő könnyektől csak elmosódva látta a széttöredezett darabokat.

- Olyan kedves volt hozzám - motyogta. - Többször is elismételte az utasításokat újból és újból, hogy biztosak legyünk, hogy pontosan érted, mondta.

Tas remegve lehunyta a szemét és azt kívánta, hogy mire újra kinyitja, múljon el ez a rossz álom.

De mikor kinyitotta, semmi sem változott.

- Igazuk volt. Azt akarta, hogy elrontsam - szipogta Tas reszketve. - Miért? Mindnyájunkat itt akar hagyni? Azt akarja, hogy mindannyian meghaljunk? Nem! Ő Crysaniát akarja, megmondták a mágusok a Toronyban. Ez az! Crysania!

Tas hirtelen megpördült.

A papnő nem látott és nem hallott semmit. Lehajtott fejjel, mozdulatlanul térdelt, és sűrű szemei még akkor is különös, belső tűzben égtek, mikor a talaj megremegett a térde alatt. Keze imára kulcsolódott, ujjait olyan erővel szorította össze, hogy ökle kifehéredett.

A lány ajka mozgott. Imádkozik? Tas visszamászott a függöny mögé, gyorsan felkapkodta a varázstárgy apró darabkait, összetekerte a láncot, amely majdnem eltűnt

egy padlórepedésben, aztán mindent elsüllyesztett a batyujában, aminek szorosra húzta a száját. Utolsó pillantást vetett a padlóra és visszamászott a kápolnába.

- Crysania! - suttogta a surranó. Utálta, hogy megzavarja a lányt imájában, de a dolog túl sürgős volt ahhoz, hogy ilyen egyszerűen feladja.

- Crysania? - ismételte, és megkerülve a lányt eléállt, bár nyilvánvalónak tűnt, hogy az észre sem vette a jelenlétét. A papnő ajkát figyelve a surranó leolvasta a kimondatlan szavakat.

- Tudom - mondta éppen a lány -, ismerem a hibáját. Talán nekem az istenek megadják, amit tőle megtagadtak.

Vett egy mély lélegzetet és még lejjebb hajtotta a fejét.

- Köszönöm, Paladine, köszönöm - hallotta Tas a hangtalan refrént. Aztán a papnő hirtelen felállt. Némi csodálkozással tekintett körbe a terem tárgyait, amelyek haláltáncot jártak, szeme ide-oda villant átnézve a surranó fölött, észre sem véve őt.

- Crysania! - dadogta Tas, ezúttal megragadva a fehér csuhát is. - Crysania! Eltörtem! Az egyetlen esélyünket a visszajutásra! Egyszer már eltörtem egy sárkánygömböt is. De azt direkt! Ezt nem akartam! Szegény Caramon! Muszáj segítened! Gyere velem és mondd meg Raistlinnak, hogy javítsa meg!

A papnő üres tekintettel nézett le Tasslehoffra, mintha egy idegen lenne, akivel véletlenül összefutott az utcán.

- Raistlin! - motyogta, finoman, de határozottan lesöpörve a surranó kezét csuhájáról. - Hát persze! Ő megpróbált hívni engem, de én nem hallgattam rá! De most már tudom, hogyan juthatok az igazság nyomára!

Eltolva magától Tast, Crysania felfogta lebegő fehér csuhája szélét és kisietett a kápolnából, végigfutott a központi csarnokon, anélkül, hogy hátrapillantott volna, miközben a Templom egészen az alapjáig megremegett.

Raag csak akkor vette le a béklyót Caramon csuklójáról, amikor a gladiátor elindult a porondra vezető lépcsőn. Ujjait mozgatva, grimaszolva követte Kiirit, Pheragast és a Vörös Minotaurust a szabadba. A közönség tapsolt. Caramon elfoglalta helyét Kiiri és Pheragas között és idegesen az égre pillantott. Már elmúlt a Főőrség ideje, a nap lassan megkezdte útját lefelé.

Istár soha nem fog újabb napfelkeltét látni.

Erre gondolva, és arra, hogy talán ő sem látja többé a nap vörös sugarát, ahogy felbukkan az Aréna falának pereme fölött, vagy a tengerbe hanyatlik, vagy megvilágítja a selyemfák csúcsát, Caramon érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe, nem is igazán magáért aggódott, hanem azokért, akik mellette álltak, akiknek meg kell halniuk a mai napon, és azokért az ártatlanokért, akik meg fognak bűnhődni, anélkül, hogy értenék, miért. És könnyezett valaha imádott testvéréért is, de ezeket a könnyeket egy rég halott Raistlinért ontotta.

- Kiiri! Pheragas! - súgta Caramon halkan, amikor a minotaurusz előrelépett, hogy egyedül hajoljon meg a közönség előtt. - Nem tudom, mit mondott nektek a mágus, de én soha nem árultalak el benneteket.

Kiiri még csak ránézni se volt hajlandó. Pheragas a szeme sarkából rápillantott és amikor észrevette Caramon arcán a csillogó könnycseppet, szemöldökét összeráncolva habozott egy pillanatig, mielőtt ő is elfordult.

- Valójában nem sokat számít - folytatta Caramon -, hogy elhiszitek-e vagy sem. Megölhetitek egymást a kulcsért, ha akarjátok, mert én máshogy keresem meg a szabadulásom útját.

Ezúttal Kiiri tágra nyílt szemmel, hitetlenkedve nézett rá. A nézősereg állva ünnepelte a minotaurust, aki körbesétált az arénában, feje felett lengetve hatalmas szigonyát.

- Örült vagy! - suttogta a lány olyan hangosan, ahogy csak merte. Szemével jelentősegteljesen Raagra mutatott. Mint mindig, a hatalmas, sárgabőrű ogár most is elállta az egyetlen kijáratot.

Caramon tekintete zavartalanul követte a lányét, arc kifejezése mit sem változott.

- A mi fegyvereink valódiak, barátom - mondta Pheragas nyersen -, a tied nem.

Caramon bólintott, de nem válaszolt.

- Ne csináld ezt - húzódott közelebb Kiiri. - Segíteni fogunk neked. Azt hiszem, egyikünk sem hitt igazán annak a feketecsuhásnak. De el kell ismerni, nagyon valószínűen hangzott, hiszen megpróbáltál rávenni bennünket, hogy hagyjuk el a várost. Azt hittük - mint ő is mondta -, hogy magad akarod elnyerni a díjat. Figyelj! Tegyük úgy, mintha hamar megsebesülnél, akkor kivonhatod magad, és mi majd segítünk neked ma este megszökni.

- Nem lesz ma este mondta Caramon halkan. - Se nekem, se másnak. Nincs sok időm. Nem tudom megmagyarázni. Mindössze annyit kérek, ne próbáljatok megállítani.

Pheragas vett egy nagy lélegzetet, mintha szólni akarna, de a szavak elhaltak ajkán, ahogy egy újabb rengés, ezúttal egy sokkal erősebb, rázta meg a földet.

Most már mindenki észrevette. Az Aréna ingadozott karcsú oszlopain, a Halálverem fölötti híd kettétört, a dobogó felemelkedett és visszazuhan, majdnem ledöntve lábáról a Vörös Minotauruszt. Kiiri Caramonba kapaszkodott. Pheragas szétvetette lábát, mint tengerész a hánykódó bárka fedélzetén. A közönség a lelátókon hirtelen elhallgatott, ahogy a székek megmozdultak alattuk. Hallva a fa recsegését, néhányan felsikoltottak. Mások felugráltak helyükről, de a remegés éppoly hirtelen, ahogy jött, megszűnt.

Minden csendes lett, túl csendes. Caramon érezte, hogy haja égnek mered a tarkóján és gerincén végigfut a hideg. Nem daloltak a madarak, nem ugattak a kutya. A tömeg csendben, rémülten várakozott. „Ki kell innen jutnom” - mondta magában Caramon. Barátai már nem számítanak, semmi se számít. Már csak egyetlen biztos pont maradt - meg kell állítania Raistlint.

Akkor pedig most kell akcióba lépnie, amíg az emberek fel nem ocsúdnak rémületükből és mielőtt egy újabb lökéshullám érkezik. Caramon gyorsan körbepillantott és látta, hogy Raag a kijárat mellett áll, sárga, varacskos arcára kiült a megdöbbenés, lassú agyával próbálta felfogni, hogy mi folyik körülötte? Hirtelen Arack bukkant fel mellette, körbekémlelt és valószínűleg azon imádkozott magában, hogy ne kelljen visszafizetnie a belépőjegyek árát a közönségnek. Lassan a nézők is kezdtek visszaereszkedni székeikre, bár sokuk még rémülten tekintgetett körbe.

Caramon mély lélegzetet vett, felkapta Kiirit és nekivágta Pheragasnak, hogy mindketten a földre zuhantak.

Látva, hogy azok ketten elesnek, a harcos megperdült, izmos testének minden erejét összeszedve egyenesen Raag felé lendült és vállal csapódott az ogár gyomrába, az elmúlt hónapok edzéseinek szerzett minden tudását beleadva. A brutális erejű ütés bárkit megölt volna, de az ogárból csupán a levegőt szorította ki. Caramon rohamának lendülete mindkettejüket az Aréna kőfalához csapta.

Míg Raag levegőért kapkodott, a harcos habozás nélkül kiragadta az ogár kezéből annak furkósbotját. De épp csak kitépte Raag markából, amikor az máris magához tért. Az ogár üvöltött dühében és mindkét öklével Caramon arcába vágott, amitől az visszarepült az aréna közepére.

Hatalmas csattanással csapódott a földbe és egy pillanatig semmit se látott, csak annyit, hogy az égbolt és az Aréna szédítően kering körülötte. Az ütéstől kábultan Caramonnak csupán harci reflexei működtek. Szeme sarkából mozgást észlelt a bal oldalán, azonnal jobbra gurult, de így is alig kerülte el a minotaurusz szigonyának hegyét, amely épp oda sújtott le, ahol egy pillanattal azelőtt még a karja volt. Hallotta, hogy a minotaurusz fújtat

és morog vadállati dühében.

Caramon megpróbálta összeszedni erejét, hogy ismét talpra álljon, de tudta, semmi esélye, hogy elkerülje a Vörös következő csapását. És ekkor egy fekete test bukkant fel közte és a minotaurusz között. Acél villant és Pheragas kardja biztosan háritotta a szigony döfését, amely végzett volna Caramonnal. A harcos küszködve a hátára fordult, hogy visszanyerje lélegzetét, amikor érezte, hogy Kiiri hideg keze segítően feltámogatja.

- Jól vagy? - suttogta a lány.

- Fegyvert! - kapkodott levegőért Caramon. Füle még mindig csengett az ogár ütésétől.

- Itt az enyém - mondta Kiiri rövidkardját a harcos kezébe nyomva. - Pihenj egy kicsit.

Majd én foglalkozom Raaggal.

Az ogár, megvadulva a dühtől és a harci láztól, már csörtetett feléjük, nyitott szájából nyál csorgott.

- Ne! Szükséged van rá... - tiltakozott Caramon, de Kiiri csak rákacsintott.

- Figyeld! - mondta a lány halkán és furcsa szavakat kezdett kántálni, melyek Caramont a mágia nyelvére emlékeztették. De ezeket mintha enyhe akcentussal ejtették volna, hasonlóan az elf nyelvekhez.

És akkor Kiiri váratlanul eltűnt. Helyén, hátsó lábaira ágaskodva egy hatalmas nősténymedve tornyosult az ogár fölé. Raag megtorpant, szeme rémülten tágra nyílt a látványtól. Caramon tátott szájjal figyelt, egy pillanatig fel sem fogta, hogy mi történik. Aztán eszébe jutott, hogy Kiiri egy szirén, annak a népnek a leánya, akik változtatni tudják alakjukat.

Kiiri haragosan elbődült, éles agyaráin megcsillant a fény. A napsugár végigsiklott karmán, mikor egyik hatalmas mancsával az ogár varacskos arcába sújtott.

Raag felüvöltött fájdalomában, a karmok hasította sebből sűrű, sárgás vér buggyant ki, egyik szeme eltűnt a kiömlő vérpatak alatt. A medve az ogárra vetette magát. Caramon döbbenten bámulta a jelenetet, szeme előtt sárga bőrfoszlányok, piros vér és barna szőr kavargott a levegőben.

A nézők is, akik az előbb még lelkesen kiabáltak, rádöbbentek, hogy ez a küzdelem nem előre megírt koreográfia szerint folyik. Ez igazi. Itt emberek fognak meghalni. Egy döbbent percig némaság ereszkedett a lelátókra, majd innen is, onnan is bátortalan taps hallatszott. Hamarosan az egész nézőtér tapsolt és fülsiketítően ordított.

Caramon gyorsan elfordította tekintetét a lelátókon ülő emberekről, mert észrevette, hogy esély kínálkozik a menekülésre. Most csak a törpe állta el a kijáratot, és bár Arack arca eltorzult a dühtől, látszott rajta félelem is. Könnyen félresöpri majd...

E pillanatban meghallotta a minotaurusz elégedett horkantását. Megperdült és látta, hogy Pheragas összegörnyed a fájdalomtól, mert a szigony tompa vége épp gyomorszájon találta. A minotaurusz most megfordította a fegyvert és magasra emelte, hogy öljön vele, de Caramon hangosan ráordított és ezzel eléggé megzavarta ahhoz, hogy Pheragas oldalt szökellhessen.

A Vörös Minotaurusz, szőrös pofáján ijesztő vigyorral, szembefordult az új ellenféllel. Mikor látta, hogy Caramonnál csak egy rövidkard van, vigyora még szélesebb lett. A harcos felé lódult, azt gondolva, hogy gyorsan végez vele. De Caramon ügyesen félrelépett és egy csontrepesztő rúgást helyezett el a bestia térdén. Fájdalmas, bénító erejű rúgás volt, amitől a minotaurusz azonnal a földre zuhant.

Caramon tudva, hogy ellenfele legalább egy percig harcképtelen lesz, odarohant Pheragashoz. A fekete ember még mindig hétrét görnyedt a földön és a gyomrát markolászta.

- Gyere - nyögte a harcos, miközben megpróbálta feltámogatni társát. - Láttalak én már téged nagyobb ütés után is felállni! Kelj fel, és kapjunk be egy ötfogásos ebédet! Mi baj van?

De nem kapott választ. Caramon érezte, hogy a gladiátor teste folyamatosan remeg, csillogó fekete bőre verejtéktől nyirkos. A harcos csak ekkor vette észre a férfi karján a háromhegyű szigony szúrta vérző sebet...

Pheragas barátjára emelte tekintetét. Látva Caramon szemében a rémületet, tudta, hogy a harcos is érti már. Görcsbe rándult a vérében szétáradó méreg okozta fájdalomtól. Caramon izmos karjai szorosan átölelték.

- Fogd... fogd a kardomat - súgta a gladiátor elcsukló hangon. - Gyorsan, te őrült!

Caramon meghallotta a zajt, amelyet a háta mögött felemelkedő minotaurusz csapott, így csupán egy pillanatig tétovázott, majd elvette Pheragas reszkető kezéből a hatalmas kardot.

A sebesült gladiátor hátrahanyatlott és vonaglott kínjában.

Bár Caramon szeme megtelt könnyel, ami elvakította, de megmarkolta a fegyvert, felállt és megperdült, hogy elhárítsa a Vörös Minotaurusz orvtámadását. A bestia roppant ereje kiegyenlítette azt a hátrányt, hogy fájdalmas sérülésétől fél lábára bicegett. Azonkívül a minotaurusz tudta, hogy elég csupán egy kis karcolást ejtenie ellenfelén ahhoz, hogy megölje, és Caramon kénytelen belépni a szigony hatósugarába, ha használni akarja a kardját.

A két gladiátor óvatosan kerülgette egymást. Caramon meg se hallotta, hogy a közönség örülden dobog, fütyül, kiabál, megmámorosodva a valódi vér látványától. Nem gondolt most a szökésre, valójában nem is tudatosult benne, hogy hol is van. Harci énje teljesen átvette az irányítást. Őlnie kellett.

Tehát várt. Pheragas mindig arra tanította, hogy a minotauruszoknak van egy gyenge pontjuk. Mivel magukat felsőbbrendűeknek tartják, rendszerint lebecsülik az ellenfelet. El fognak követni valami hibát, csak ki kell várni. A Vörös sem volt kivétel. Caramon szinte hallotta ellenfele gondolatait - fájdalom és düh, őrzöngő vágy, hogy kioltsa az életét ennek a nyomorult, puhány embernek.

A küzdő felek egyre közelebb és közelebb kerültek ahhoz a helyhez, ahol Kiiri és Raag még mindig vívta ádáz küzdelmét, mint azt Caramon tudat alatt megállapította a morgásokból és az ogár sikolyaiból. A harcos váratlanul megcsúszott egy sárga vértócsán. A Vörös Minotaurusz felüvöltött örömeiben és előrelendült, hogy szigonyával keresztüldöfje az emberfattyút.

De a megcsúszás nem volt valódi. Caramon kezében megvillant a penge. A minotaurusz, látva, hogy becsapták, megpróbálta visszafogni lendületét. Ám sérült térdéről megfeledkezett. A sebesült végtag nem bírta megtartani az óriási súlyt és a Vörös Minotaurusz az Aréna porába zuhant. Caramon fegyvere könnyedén hasította ketté a bestia fejét.

Miközben a harcos kiszabadította kardját, háta mögül rettenetes hörgést hallott. Még idejében fordult meg, hogy lássa, amint a hatalmas nősténymedve állkapcsa összezárul Raag vastag nyakán. Fejének erőteljes rántásával Kiiri feltépte az ogár nyaki ütőerét. Raag szája tágra nyílt, de halálsikolya már nem hangzott fel.

Caramon éppen feléjük indult, amikor jobbról valami mozgást vett észre. Minden idegszálát megfeszítve villámgyorsan odafordult, miközben Arack száguldott el mellette, arcán a düh és fájdalom szájalomra méltó keverékével. A harcos tört látott a törpe kezében megvillanni, előrevetette magát, de elkésett. Nem tudta megakadályozni, hogy a penge markolatig hatoljon a medve mellébe. Arack kezét azonnal elöntötte a kibuggyanó, forró, piros vér. A hatalmas nősténymedve dühében és fájdalmában felordított. Meglendült Kiiri óriási mancsa, megragadta Arackot, és összeszedve fogyatkozó erejét, keresztülhajította az Arénán. A törpe teste nekicsapódott a Szabadság Szimbólumának, melyen az Aranykulcs lógott és felnyársalódott az egyik kitüremkedő oszlopdíszben. Arack hátborzongató sikolyt hallatott, majd az egész oszlop eldőlt és belezuhant a mellette

lángoló Halálverembe.

Kiiri a földre omlott, a mellén tátongó sebből patakozott a vér. A tömeg teljesen megvadult, Caramon nevét rikoltozták. De a természetes harcos ebből mit sem hallott. Lehajolt és karjába vette Kiirit. A varázsige, melyet a lány magára idézett, már elmúlt. A medve eltűnt és a harcos kétségbeesetten szorította magához Kiirit.

- Te győztél, Kiiri - suttogta Caramon. - Szabad vagy. A lány ráemelte tekintetét és mosolygott. Szemei hirtelen kitágultak és az élet kiszökött rajtuk. A halott tekintete az égbe meredt, mintha most már tudná, hogy mi közelít.

Caramon gyengéden lefektette az Aréna véráztatta földjére, majd felegyenesedett. Láta Pheragas görcsbe dermedt testét és látta Kiiri fénytelen, kimeresztett szemét.

- Ezért megfizetsz, testvér! - mondta halkan.

Háta mögül zajt hallott, mormolást, olyat, mint a haragvó tenger hullámainak zúgása vihar előtt. Caramon szorosabban markolta meg kardját és vicsorogva megfordult, felkészülve, hogy bármilyen új ellenség is támadjon rá, szembenéz vele. De nem volt ott ellenség, csak a többi gladiátor. Látták a harcos vérborította, könnyáztatta arcát, és egyik a másik után állt félre, sorfalat alkotva a kijáratig.

Caramon végignézett rajtuk és ráébredt, hogy végre ismét szabad. Szabad, hogy megkereshesse testvérét. Szabad, hogy örökre véget vethessen gonoszságának. Lelke megkeseredett, a halál csak keveset jelentett számára és nem ijesztette többé. Még érezte orrában a vér szagát, vérében még ott lüktetett a harc édes örülete.

Bosszúra szomjazva az Aréna széléhez futott, és épp a kivezető folyosó lépcsőjén haladt lefelé, amikor az első földrengés megrázta Istár elátkozott városát.

18. FEJEZET

Crysanía se nem látta, se nem hallotta Tasslehoffot. Tudatát, mint csillogó kaleidoszkóp, vakította el a hirtelen felismerés. Ezért hozta hát őt ide Paladine, hogy tanuljon a Papkirály hibájából, nem pedig, hogy újraélessze emlékét, mint eddig hitte. És tudta, lelke mélyén érezte, hogy megtanulta a leckét. Ő maga lesz az, aki hívni tudja majd az isteneket, és azok eljönnek a hívására, de nem haraggal, hanem támogató hatalmukkal!

Egy kép villant fel benne. Saját magát látta, amint egyik kezével magasba emeli Paladine platina medálját, ami megcsillan a napfényben. A másikkal hívek ezreit inti magához és azok köré sereglenek, arcukon átszellemült, áhítatos kifejezéssel és akkor ő mindnyájukat elvezeti egy földre, amely gyönyörűbb annál, hogysem el lehetne mondani.

Még nem volt birtokában a Kulcs, amely nyitja ezt a Kaput, tudta jól. És nem is találhatja meg itt, ahol az istenek haragja oly hatalmas, hogy nem képes áthatolni rajta. De akkor hol lelheti meg a Kulcsot és merre találja a Kaput egyáltalán? A lelkében kavargó fények elkábították, képtelen volt gondolkodni. És ekkor meghallott egy hangot a lelkében, egy halk, alig hallható szót, és úgy érezte, mintha egy kéz rángatná a csuháját. „Raistlin...” - mondta a hang, és a további szavak a semmibe hulltak. Ettől hirtelen magához tért. A színek elhalványodtak, a fény kihunyott egyedül hagyva őt lelke nyugodt, sima sötétjében.

- Raistlin - mormolta. - Ő próbált mesélni róla nekem...

Az a kéz még mindig rángatta a csuháját. Szórakozottan kiszabadította magát. Raistlin elvezetheti őt a Kapuhoz, és segíthet megtalálni a Kulcsot is. A Gonosz önmaga ellen munkál, mondta Elistan. Tehát Raistlin akaratlanul is segíthet neki. Crysanía lelke hálahimnuszt zengett Paladinehoz. Ha dicsőségben visszatérek, kezemben a Jóssággal, ha minden Gonosz eltűnik e világról, ha Raistlin saját szemével látja majd a hatalmamat, akkor meg fog érteni végre és hinni fog.

- Crysania!

A talaj megrendült a papnő lába alatt, de ő észre sem vette. Hallotta, hogy hívja egy hang, egy halk hang, melyet köhögés szaggat...

- Crysania - hallatszott ismét. - Már nincs sok időnk. Siess!

Raistlin hangja! Crysania gyorsan, kutatva körülnézett, de senkit sem látott. Ekkor rájött, hogy a férfi a gondolataiban beszél, hogy magához vezesse.

- Raistlin - suttogta -, hallak. Jövök már.

Megfordult, végigfutott a kápolnán, ki a Templomba. Háta mögött a surranó kiáltozása lassan elmaradt.

- Raistlin? - mondta Tas, és zavarodottan körbepillantott. Aztán megértette. Crysania épp most megy Raistlinhoz. Valahogy, talán varázslattal, magához hívta a lányt, és az most megy, hogy megkeresse. Tasslehoff kirohant a Templom folyosójára, Crysania után. Hát persze! Nyilván azért siet ennyire, hogy megjavíttassa Raistlinnal azt a micsodát, amíg nem késő...

Amikor a folyosóra ért, gyorsan végigtekintett rajta mindkét irányban és hamar felfedezte Crysaniát. De szíve majd kiugrott ijedtében a lány olyan gyorsan futott, hogy már majdnem elérte a folyosó túlsó végét.

Tas, miután megbizonyosodott róla, hogy a varázstárgy darabjai biztonságban vannak a zacskóban, Crysania után vetette magát.

A surranó úgy futott, ahogy még soha életében, még akkor sem, amikor a Shoikan Liget képzelt rémei üldözték. Varkocsa lobogott, szütyői vad táncot jártak dereka körül, széthintve a földön tartalmukat, csillogó nyomvonalat húzva a surranó mögött gyűrűkből, karperecekből és egyéb csecsebecséből.

Tas, szorosan markolva azt a zacskót, amelyben a varázstárgy széthullott darabjait tartotta, elérte a folyosó végét és, féllábon ugrálva próbált befordulni a sarkon, de a lendülettől nekicsapódott a szemközti falnak. Jaj, ne! Szíve össze-vissza ugrált mellkasában, amikor hangos csattanással elterült. Ingerülten azt kívánta, bárcsak betehetné szívét is az egyik szütyőjébe. Ez az eszeveszett hánykolódás kissé felfordította a gyomrát.

A folyosó zsúfolva volt papokkal és mind fehér csuhát viseltek. Hogy fogja itt valaha is megtalálni Crysaniát? Aztán mégis meglátta a lányt, körülbelül a folyosó felénél, fekete haja csillogott a fáklyák fényében. Látta azt is, hogy a papok sorai felbomlottak, ahogy a lány elrohant köztük, rájuk se hederítve, hiába kiabáltak vagy rázták öklüket utána.

Tasban új remény támadt és ismét nekilendült. Crysaniának óhatatlanul le kell lassítania vad menekülését, ha át akar vágni a Templomba zsúfolódott tömegen. A surranó gyorsan kerülgetni kezdte az embereket, nem törődve a dühös kiáltásokkal, ügyesen kitérve a feléje nyúló kezek elől.

- Crysania! - kiáltotta kétségbeesetten.

A csarnokban a papok tömege még sűrűbb lett, a föld furcsa remegése miatt mindenki kifelé iparkodott és találgatták, hogy mit jelenthet mindez.

Tas látta, hogy Crysania többször megállni kényszerül és úgy kell keresztülfurakodnia az emberek között. A lány épp akkor ért keresztül a tömegen, amikor Quarath fordult ki az egyik folyosóról a Papkirály nevét kiáltozva. Nem nézve hová lép, Crysania egyenesen belerohant az elfbe, aki szorosan megragadta a karját.

- Állj meg, kedvesem! - kiáltott rá Quarath, erősen megrázva a lányt, mert azt hitte, hogy hisztériás rohama van. - Nyugodj meg!

- Eressz el! - próbált szabadulni a szorításból Crysania.

- Eszét vette a rémület! Segítsetek, fogjuk le! - kiáltott oda Quarath néhány közelben álló papnak.

Tas csak most vette észre, hogy Crysania valóban úgy fest, mint aki megőrült. Most, hogy kicsit közelebb jutott hozzá, jobban látta az arcát. A lány fekete haja kócos volt, szeme mély, zavarosszürke, mint a viharfelhők színe, arca kipirult az erőfeszítéstől. Úgy tűnt, hogy semmit sem hall, a szavak nem hatoltak el a tudatáig, egyet kivéve, természetesen.

A többi pap, Quarath parancsának engedelmeskedve megragadta a lányt. Crysania összefüggéstelenül kiabált, és velük is felvette a küzdelmet. A kétségbeesés erőt adott neki, többször is majdnem sikerült elmenekülnie. Fehér csuhája több helyen elszakadt, ahogy a papok megpróbálták lefogni őt, és Tas úgy vette észre, hogy néhányuk közülük vérzik az arca. A surranó odarohant és már éppen azon volt, hogy ráveti magát a legközelebbi pap hátára, és addig csépli a fejét, amíg el nem engedi a lányt, amikor félig megvakította egy éles villanás, amelytől mindenki - Crysania is - megdermedt egy pillanatra.

Senki sem mozdult. Tas egy ideig nem hallott más neszt, csak Crysania kapkodó lélegzetét, na meg azokét, akik megpróbálták megállítani. Aztán megszólalt egy hang.

- Az istenek eljönnek közénk - hallatszott a dallamos hang a fénygömb közepéből - az én parancsomra...

Tasslehoff lába alatt a talaj hirtelen a magasba szökkent, és levetette magáról a surranót, mint egy tollpelyhet. Mialatt Tas repült, a kidudorodás gyorsan lelappadt, a surranó csattanva a padlóba csapódott, a becsapódás kiszorította testéből a levegőt.

A levegő megtelt porral, üvegszilánkkal és padlómaradványokkal, recsegéssel, ropogással és sikolyokkal. Tas képtelen volt megmozdulni, csak levegő után kapkodott. Tehetetlenül feküdt a márványpadlón, miközben az fel-le hullámozott és hánykolódott alatta, és elképedve figyelte, ahogy az oszlopok derékba törnek és földre omlanak, a falak megrepednek, a pillérek lehullnak és az emberek meghalnak.

Istár Temploma összeomlott.

Tas négykézláb mászott előre, kétségbeesetten próbált Crysania közelébe jutni. A lány szemmel láthatóan felfogta, mi zajlik körülötte. Azok a papok, akik eddig lefogni próbálták, most rémülten lapultak a földhöz, így a lány, aki ismét hallotta Raistlin hívó szavát, folytathatta útját. Tas felkiáltott, Quarath a lány felé lendült, de épp, amikor nekilódult, egy hatalmas márványoszlop kettérepedt és a padlóra zuhant a lány mellett.

A surranó levegő után kapkodott. Egy pillanatig semmit sem látott, aztán a márványpor lassan leülepedett. Quarath-ból nem maradt más, csak egy alaktalan, véres massa a padlón. Crysania, aki sértetlennek tűnt, felállt, értetlenül meredt az elfre, akinek szétfröccsenő vére az ő köpenyét is bepettyezte.

- Crysania! - kiáltotta Tas tele tüdőből, de a lány észre sem vette. Elfordult, keresztülküzdötte magát a roncsok között, nem nézve se jobbra, se balra, nem hallva mást, csak a hívó hangot, ami most még jobban sürgette, mint eddig.

Tas, testében lüktető fájdalommal, küszködve lábra állt, és a lány után szaladt. Látta, hogy nem messze a folyosó végétől Crysania jobbra fordul és leszalad egy lépcsőn. De mielőtt követte volna a lányt, visszapillantott a csarnokra.

A vakító fényesség még mindig betöltötte a teret, és éles fénybe vonta a holtakat és a haldoklókat. A Templom falában repedések ásítottak, a mennyezet beomlott, a levegőben fojtogató por keringett. És Tas abból a fénygömbből még mindig hallotta a hangot, ám zene már nem csengett benne. Durvának, bántónak és hisztérikusnak hangzott, ahogy újra és újra elismételte:

- Az istenek eljönnek...

Caramon, kijutva az Arénából, Istár halállal telt utcáin küzdötte magát előre. Csakúgy, mint Crysania agya, az övé is hallotta Raistlin hívását. De az a hívás nem neki szólt. Nem,

Caramon úgy hallotta ezt, ahogy anyjuk méhében hallotta ikertestvére szavát, a véren keresztül, melyet megosztottak.

Csakúgy, mint Cysania, Caramon sem hallotta a haldoklók sikolyait és azok segélykiáltását, akik a romok alá szorultak. Ő sem törődött azzal, ami körülötte folyik. Épületek omlottak le, szinte a lábai elé, kövek gurultak végig az utcákon, épp csak elhibázva őt. Karja és felsőteste hamarosan több, apró sebből vérzett, lába számtalan helyen lehorzsolódott.

De nem állt meg. Nem is érezte a fájdalmat. Törmelékkupacokon mászott át, óriási fagerendákat lökött félre, hogy folytathassa útját. Caramon az összeomló utcákon át lassan eljutott Istár Templomához, amely most ott csillogott előtte a napsütésben.

A harcos egy vérfoltos kardot szorongatott a kezében.

Tasslehoff követte Cysaniát, lefelé, lejjebb, egyre csak lejjebb a föld gyomrába - legalábbis a surranónak úgy tűnt. Eddig fogalma sem volt róla, hogy ez a hely egyáltalán létezik itt a Templomban, és nagyon csodálkozott azon, hogy hogyan kerülhette el a figyelmét ez a rengeteg titkos lépcső, amikor annyit csavargott itt. Azon is meglepődött, hogy Cysania ismerte ezt a helyet. A lány habozás nélkül haladt át olyan titkos ajtókon és folyosókon, amelyek még Tas gyakorlott surranó-szemei előtt is rejtve maradtak.

A földrengés véget ért, ám a Templom mintha még egy perccel tovább remegett volna a rettenetes emléktől, de végül ismét minden elcsendesedett. Tas úgy érezte, mintha a világ visszafojtotta volna a lélegzetét és most várna...

Itt lent, bárhol is volt ez az itt, Tas csak jelentéktelen károsodást látott, talán mert olyan mélyen voltak a felszín alatt. Itt-ott porfelhők úsztak a levegőben, megnehezítve a légzést, néhol apró repedések futottak végig a falakon, vagy egy-egy fáklya a földre esett. De a zömük a faltartókban maradt és égett, furcsa derengésbe vonva a lebegő port.

Cysania sehol nem állt meg, nem habozott, hanem gyorsan haladt előre, s Tas hamarosan elvesztette az irányérzékét - már fogalma sem volt, hogy merre járnak a föld alatt. A lányt most egész könnyű volt követni, de a surranó egyre jobban elfáradt, és mind jobban remélte, hogy nemsokára megérkeznek, bárhová iparkodjanak is. Bordái rettenetesen szúrtak, minden lélegzetvétel úgy égetett, mint a tűz, lábát olyannak érezte, mintha valami gacsos, acélpatkós törpeláb lenne.

Tas követte Cysaniát egy újabb márványlepcsőn lefelé, tovább erőltetve fájó izmait. Mikor leértek, reménykedve előretekintett és végre megkönnyebbülhetett. Egy sötét, keskeny folyosón voltak, amely - hála az égnek - nem lépcsőben, hanem falban végződött.

Itt csak egyetlen fáklya égett egy sötét oldalfolyosó bejárata mellett.

Cysania boldogan felkiáltott, a folyosó bejáratához sietett és eltűnt a tátongó sötétségben.

- Hát persze! - kapott észbe Tas. - Raistlin laboratóriuma! Itt lent kell lennie.

Elindult a folyosó felé és már nagyon közel volt a bejáratához, amikor hátulról egy nagy, sötét árnyék taszította meg. Tas a padlóra zuhant, a bordáiba nyilalló fájdalomtól ismét elakadt a lélegzete. A fájdalommal küszködve a surranó feltekintett és egy aranyozott páncélt látott, valamint a fáklyafény villanását egy kardpengén. Felismerte a férfi bronzbarna, izmos testét, de az arca - aminek oly ismerősnek kellett volna lennie -, egy olyan arc volt, amelyet Tas most látott életében először.

- Caramon? - suttogta, amikor a férfi elsietett mellette. De Caramon nem látta és nem hallotta őt. Tas küszködve próbált feltápaszkodni.

Ám az átélt események okozta sokk és egy újabb földrengés leütötte a lábáról. Hátát a falnak vetve felült és a plafonra bámult, amely épp most készült kettérepedni, eleinte halk, majd egyre erősödő reccsenések és ropogás közepette.

- Caramon! - kiáltotta ismét, de hangját elnyomta egy, a tetőről lezuhanó gerenda robaja, amely pattanva egyet a földön, fejbe kólintotta Tast. A surranó próbálta összeszedni magát, hogy a fájdalomtól ne veszítse el az eszméletét. De agya mintha megsértődött volna a túlterheléstől, nem engedelmeskedett, pihenni akart, ám mielőtt kikapcsolt volna még elfújta a gyertyát. Tasra sötétség borult.

19. FEJEZET

Crysanía fülében ott csengett Raistlin nyugodt hangja, amikor átgázolva halálon és pusztuláson habozás nélkül a szobához rohant, amely mélyen a Templom alatt feküdt. Ám odaérve hirtelen megtorpant. Tétován körülnézett, szíve a torkában dobogott, tüdeje égett.

Észre sem vette a pusztuló Templom szörnyűségeit. Most is értetlenül meredt vérfoltos ruhájára, nem emlékezett rá, hogy mitől lett ilyen. De itt, ebben a szobában a dolgok élesen kirajzolódtak előtte, jóllehet csak egy mágusbot kristályának fénye világított. A papnő körülhordozta tekintetét, és érzékelve a Gonoszt annyira megriadt, hogy képtelen volt az ajtóhoz menni.

Hirtelen egy hang ütötte meg a fülét és valami megérintette a karját. Rémülten megpördült, és ketrecekben fogvatartott élő, sötét, alaktalan teremtményeket pillantott meg. A lények megszimatozták a lány meleg vérét és a mágusbot fényében életre keltek. Crysanía az egyik alak kezét érezte a karján. Iszonyodva elhátrált és ekkor valami keménybe ütközött.

Egy nyitott érckoporsó volt, amiben egy hulla feküdt, mely valaha egy fiatal férfi lehetett. A bőre pergamenszerűen a csontra aszott, tátott szája hangtalan kísértetsikolyra nyílt.

Crysanía levegő után kapkodott, de egy hang sem jött ki a torkán, testét kiverte a jeges verejték. Remegő kezét a szemére tapasztotta, úgy kényszerítette magát, hogy elszakadjon a rettenetes látványtól. A világ kezdett összefolyni a szeme előtt, mikor egy halk hangot hallott.

- Jöjj, kedvesem! - mondta a hang. - Gyere! Itt már biztonságban vagy, velem. Fistandantilus gonoszságának teremtményei nem bánthatnak, míg itt vagyok.

Crysanía érezte, hogy magához tér az ájulásból. Raistlin hangja megnyugtatta. A szédülés elmúlt, a szoba sem forgott már vele, a világra halálos csönd telepedett.

A papnő hálásan nyitotta ki szemét. Láta, hogy Raistlin pár lépésre áll tőle, és őt figyeli csuklyája mélyéről, tekintete csillog a mágusbot fényében. De ahogy Crysanía ránézett, szeme sarkából még akkor is látta a vonagló, ketreche zárt teremtményeket. Megrázkódott és Raistlin sápadt arcára nézett.

- Fistandantilus? - kérdezte kiszáradt torokkal. - Ő csinálta ezt?

- Igen, ez az ő laboratóriuma - válaszolta nyugodtan Raistlin. - Ezt még sok-sok esztendővel ezelőtt építette. Egy pap sem tudott arról, hogy lyukat fúrt a Templom alá, mint egy féreg, belevájt a kősziklába, lépcsőket és titkos ajtókat alakított ki. Mindehhez a mágiját használta, így csak kevesen tudtak ezekről.

Crysanía látta, hogy a fény felé fordulva Raistlin vékony ajka gúnyos mosolyra húzódik.

- Néhányan látták csak az évek során. Csupán egy maroknyi tanoncnak engedte meg, hogy megtudják a titkot. - Raistlin vállat vont. - És közülük egy sem élt annyi ideig, hogy elmondhassa valakinek.

A mágus hangja meglágyult.

- De ekkor Fistandantilus elkövetett egy hibát. Megmutatta az egyik fiatal tanoncnak. Egy törékeny, ragyogó eszű, éles nyelvű mágusnak, aki megfigyelte a rejtett folyosók

valamennyi zegét-zugát, és megtanulta az összes varázsszót a titkos ajtók feltárásához, amiket aztán éjjelente elalvás előtt az agyában újra és újra elismételt, amíg meg nem jegyezte azokat. Nos, így lehetünk mi itt, te és én, távol az istenek haragjától - legalábbis pillanatnyilag.

Intett Crysaniának, hogy jöjjön a szoba hátsó részébe, ahol megállt egy hatalmas, gazdagon díszített faasztal mellett. Egy ezüstkötésű varázskönyv feküdt rajta, amit a mágus előzőleg olvasott. Az asztal köré ezüstport szórtak.

- Jól van. Engem figyelj! Most már nem olyan borzalmas a sötétség, ugye?

Crysania képtelen volt válaszolni. Rájött, hogy gyengeségében megint megengedte a férfinak, hogy az többet olvasson ki a szeméből, mint amennyit szeretett volna. Elpirult és félrefordult.

- Csak megijedtem egy kicsit, ez minden - mondta. Mégsem tudta leplezni borzongását, ahogy visszapillantott a fémkoporsóra.

- Mi ez... v-vagyishogy mi volt ez? - suttogta iszonyodva.

- Fistantilus egyik famulusa, semmi kétség - felelte Raistlin. - A mágus kiszívta az életerejét, hogy a sajátját meghosszabbítsa vele. Ez olyasmi... amit gyakran megtett.

Raistlin köhögött, szeme valami borzalmas emlék hatására elsötétedett, és Crysania észrevette, hogy félelem és fájdalom árnyéka suhan át általában kifejezéstelen arcán. Ám még mielőtt többet is kérdezhetett volna, robajt hallott az ajtó felől. A fekete köpenyes mágus hamar visszanyerte önuralmát. Felnézett, tekintete Crysaniára vándorolt.

- Ó, itt jön a fivérem. Épp a Próbára gondoltam, amiről eszembe jutottál.

Caramon! Crysania megkönnyebbülten hátrafordult, hogy a joviális arcú, jólelkű, nagydarab embert üdvözlje, akinek már a jelenlététől is megnyugodott. De torkán akadtak az üdvözlő szavak, elnyelte azokat a sötétség, mely csak még sötétebb lett a harcos érkezével.

- Ha már a próbáknál tartunk, örülök, hogy te is sikeresen kiálltad a tiédet, testvérem - folytatta Raistlin, ajkán ismét megjelent a gúnyos mosoly.

- A hölgynek - pillantott Crysaniára - szüksége lesz egy testőrré ott, ahova megyünk. El sem tudom mondani, milyen sokat jelent nekem, hogy olyasvalakivel lehetek együtt, akit ismerek és akiben megbízom.

Crysania összegörnyedt a gúnyos szavak hallatán és látta, hogy Caramon arca is megrándul, mintha Raistlin szavai a harcos szívébe találó, apró, mérgezett nyilacskák lennének. Habár a mágus ezt észre sem vette, de nem is érdekelte. Közben varázskönyvét olvasta, halk szavakat mormolt és finom ujjával képeket rajzolt a levegőbe.

- Igen, túléltem a próbádat - szólalt meg csendesen Caramon. A szobába lépve rávilágított a mágusbot fénye. Crysaniának a félelemtől elakadt a szava.

- Raistlin! - sikoltotta, és hátrálni kezdett, ahogy a nagydarab férfi lassan közeledett a véres karddal a kezében. - Raistlin, nézd! - kiáltotta a lány, és odabotladozott az asztalhoz, amelynél a mágus állt, nem is sejtve, hogy belép az ezüstporból szórt körbe.

Raistlin ingerülten felpillantott.

- Túléltem a próbádat - ismételte Caramon -, mint ahogy te is túlélted a Próbát a Toronyban. Akkor, ott megtörték a tested. Most, itt te a szívedet törted össze. Nincs már, csak a hideg semmi a helyén, mely olyan mélyfekete, mint a köpenyed. És mint ezt a kardot, vér borítja. Egy nyomorult minotaurusz pusztult el e kard által. Egy barátom az életét adta értem, a másik a karjaimban halt meg. A surranót is te küldted a halálba. És vajon még hányan haltak meg, akiket gonosz céljaidra használtál?

Caramon hangja hirtelen halálosan halk lett.

- De ennek most már vége, testvérem. Többé senki se hal meg miattad. Kivéve egyvalakit - magamat. Így van ez rendjén, ugye, Raistlin? Együtt jöttünk erre a világra; együtt is hagyjuk ott.

Még egy lépést tett előre. Raistlin mondani akart valamit, de Caramon közbevágott.

- Nem használhatod a mágiádat arra, hogy megállíts! Ezúttal nem. Tudom, miféle varázslatra készülödsz. Tudom, hogy teljes összpontosítást igényel. Ha a legkisebb varázslatot is felhasználod ellenem, nem marad erőd, hogy elhagyd ezt a helyet és az én végzetem is ez lesz. Ha nem az én kezemtől halsz meg, hát megölnek az istenek.

Raistlin fivérére nézett, majd megvonta a vállát, és visszafordult a könyvéhez. Csak mikor Caramon előrelépett és Raistlin meghallotta a férfi aranypáncéljának csörgését, csak akkor nézett fel testvéreire és ingerülten sóhajtott. Csuklyája mélyén ülő szeme két izzó pontként csillogott.

- Tévedsz, testvérem - mondta halkan a fekete köpenyes.

- Van még egy ember, aki meg fog halni. - Tükörszeme Crysaniára vándorolt, aki világító fehér ruhájában a két fivér között állt.

Caramon szeme szánakozással telt meg, ahogy ő is Crysaniára nézett, de eltökéltsége mit sem változott.

- Az istenek majd magukkal viszik - mondta gyengéden. - Ő igaz pap. Egy igaz pap se halt meg az Összeomlásban. Ezért küldte őt vissza Par-Salian.

Kinyújtotta karját és odamutatott.

- Nézd, jöttek érte.

Crysaniának nem kellett megfordulnia és odanéznie, anélkül is érezte Loralon jelenlétét.

- Menj el vele, Tisztelendő Nővér! - mondta neki Caramon. - A te helyed a világosságban van, nem a sötétségben.

Raistlin egy szót se szólt, meg se moccant, csak állt csendesen az asztal mellett, vékony ujjai a varázskönyvön nyugodtak.

Crysanía nem mozdult. Caramon szavai úgy visszhangzottak agyában, mint a gonosz lények szárnycsapkodása az Ősmágia Tornyában. Hallotta a szavakat, bár azok semmit sem jelentettek számára. Csak magát látta, ahogy vakító fénnel a kezében vezeti az embereket. A Kulcs... látta Raistlint, kezében a Kulccsal, amint őt hívja. Újra érezte homlokán Raistlin ajkának égető érintését.

A fény felszikkasztott, majd kihunyt. Loralon elment.

- Nem tudok - akarta mondani Crysanía, de nem jött ki hang a torkán. Nem is volt rá szükség, Caramon így is értette. A harcos tétozódott, egy hosszú pillanatig a lányra meredt, majd felsóhajtott.

- Hát legyen - mondta nyugodtan, és ő is belépett az ezüst körbe. - Egy újabb áldozat már egyikünknek sem számít, igaz, testvérem?

Crysanía megbabonázva bámult a mágusbot fényében csillogó véres kardra. Elképzelte, ahogy áthatol a testén, és feltekintve ugyanezt olvasta ki Caramon szeméből, és azt is, hogy még ez sem tudná eltántorítani a harcost szándékától. A lány nem volt számára más, csupán egy útjában álló akadály, amely visszatartja igazi céljától - a fivéréől

„Micsoda feneketlen gyűlölet” - gondolta Crysanía, majd mélyen a szempárba bámulva, mely most már egészen közel került az övéhez, a lányba hirtelen belenyilallt a felismerés - „micsoda iszonyatos szeretet!”

Caramon előrelendült és kinyújtotta karját, hogy elkapja a papnőt és félresöpörje az útból. A rémülettől Crysanía önkéntelenül kikerülte az érte nyúló kezét és Raistlinnak tántorodott, aki nem mozdult, hogy elkapja őt. Caramon csak a lány ruhájának ujját tudta elkapni, és elszakította azt. Dühösen a földhöz vágta a fehér ruhadarabot és Crysanía tudta, hogy most meg kell halnia. Mégis szilárdan állt a harcos és testvére között.

A papnő kétségbeesetten kulcsolta kezét Paladin medáljára, amit a nyakában hordott.

- Állj! - parancsolta a lány, bár szeme lecsukódott félelmében. Teste remegett, felkészült a szörnyű fájdalomra, melyet a hideg acél fog okozni, mikor a testébe hatol. Ám ehelyett egy kétségbeesett ordítást és a lehulló kard csattanó hangját hallotta, ahogy az a

kőpadlóra esik. Elöntötte a megkönnyebbülés hulláma, amitől elgyöngült és elsápadt. Zokogva a földre omlott.

Ám karcsú kezek fogták fel zuhanását, vékony, izmos karok emelték fel a földről, egy elégedett, halk hang a nevét sutogta. A lányt meleg feketeség burkolta be, magába szippantotta és ő csak zuhant, zuhant. Fülébe csengtek a mágia nyelvének furcsa hangzású, különös szavai.

Mint pókok vagy tapogató kezek kúsztak fel testén a szavak. A kántálás egyre hangosabb és hangosabb lett, egyre erősödött. Ezüstoffény izzott fel, majd kihunytt. Raistlin ölelő karja egyre szorosabban kulcsolta át Crysaniát, és a lány körül forogni kezdett a világ, bódulatba ragadva őt, együtt szédülve-forogva a sötét semmiben a férfival.

Crysanía a férfi nyaka köré fonta karját, fejét mellkasára hajtotta, és hagyta, hogy elnyelje őt a feketeség. Ahogy zuhant, a mágikus szavak összekeveredtek vérének zúgásával és a Templom köveinek énekével...

És túl ezeken a hangokon, disszonáns akkordként hallatszott egy nyers, vad, szívszaggatóan fájdalmas üvöltés.

Tasslehoff hallotta a kövek énekét, és mosolygott álmában. Egy kisegér volt, amennyire emlékezett, aki keresztülszáguldt az ezüstporon, miközben a kövek énekeltek...

Hirtelen magához tért. Hideg kőpadlón feküdt, porral és törmelékkel borítva. Alatta a föld ismét remegni és rázkódni kezdett. Tas tudta abból a különös és ismeretlen érzésből, amely egyre erősödött lelkében, hogy ezúttal az istenek komolyan gondolták a dolgot. Ezúttal a földrengés nem ér véget.

- Crysanía! Caramon! - kiáltotta, de csupán saját kétségbeesett kiáltásának visszhangja felelt, üresen pattogva a remegő falak között.

Küszködve felállt, tudomást sem vett a fejében lüktető fájdalomról, és látta, hogy a fáklya még mindig világít a feje felett abban a sötét szobában, ahova Crysanía belépett. Az épületnek ez a része szemmel láthatóan az egyetlen hely volt, melyet elkerült a talaj szűnni nem akaró remegése. „Varázslat” - gondolta Tas álmélkodva, és beljebb küzdötte magát, hogy közelebből nézhesse ezeket a csodálatos dolgokat. Élők után kutatót, de csupán azokat a rettenetes, kalitkába zárt teremtményeket talált, amik újból és újból nekivetették magukat börtönük ajtajának, és bár jól tudták, hogy közel már nyomorult létük vége, mégsem akarták önként feladni az életet, bármennyi fájdalommal is járt.

Tas vadul körbepillantott. Hová tűntek a többiek?

Caramon sutogta halkan. De senki sem válaszolt, csak a távoli mennydörgés, amely mind erősebben és erősebben rengette meg a földet. Akkor a fáklya sápadt fénykörén túlról Tas szemébe villant egy fémes csillanás a padlón, az íróasztal mellett. Odabotorkált és kinyújtotta érte karját.

Keze egy gladiátorkard markolatára kulcsolódott. A földre tottyanva hátát az íróasztalnak vetette és csak bámulta az ezüstpengén a megfeketedett vérfoltokat. Aztán valami más is a kezébe akadt, ami ott hevert a kard mellett a padlón. Látta az aranyszállal hímzett képmást, Paladine szimbólumát, amint tompán csillogott a fáklya fényében. A padlón valamilyen porból egy kört rajzoltak, a por valaha ezüstsínű lehetett, de mostanra már megfeketedett.

- Elmentek - panaszkolta Tas halkan, a ketrecbe zárt, hánykolódó teremtményeknek. - Mind elmentek... És engem itt hagytak egyedül.

A föld hirtelen hevesen megrázkódott és a surranó négykézlábra zuhant. Fűlsiketítő csattanás és reccsenés hallatszott. Tas felkapta a fejét, s miközben tekintetét rémülten a plafonra meresztette, látta, hogy az lassan szétnyílik. A szikla recsegett, a Templom alapja kettévált.

És akkor maga a Templom is remegni kezdett. A falak leomlottak: A márvány

megrepedt. Emelet emelet után robbant szét, mint ahogy a rózsza tárja ki szirmait a reggeli fényben, a rózsza, amely alkonyatra elpusztul. A surranó tekintetével követte a rémületes látványt, míg végül meglátta a Templom központi tornyát, amint kettéhasad és recsegve a földre hull, és ez a zuhanás pusztítóbb volt, mint maga a földrengés.

Képtelen volt megmozdulni. A nagyerejű, sötét mágia, amelyet egy hosszú ideje halott, gonosz mágus idézett meg, még védte Fistandantilus laboratóriumát, ahol Tas állt, és ahonnan egyenesen a mennybe tekintett.

És a surranó látta, ahogy az égből megindul a tűzeső.

(Folytatása következik)